

Dạ Dạ Long Xà Vũ

Contents

Dạ Dạ Long Xà Vũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23: Phiên Ngoại 1	65
24. Chương 24: Phiên Ngoại 2	70

Dạ Dạ Long Xà Vũ

Giới thiệu

Truyện Dạ Dạ Long Xà Vũ của tác giả Dư Hạ là một truyện tiểu thuyết hay nhất thuộc thể loại đam mỹ cổ trang, cung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-da-long-xa-vu>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Sơ kiến

Lần đầu gặp Long Tô, ta đã quỳ ba ngày ba đêm trên đài Tế Thiên, vừa mệt vừa buồn ngủ.

Hắn từ phía chân trời hạ xuống cùng với thanh quang vạn trượng, chậm chậm mà đến.

Ta ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nhưng bắt đầu dĩ hào quang đằng sau hắn quá mãnh liệt, chỉ có thể nhìn thấy một hình cắt màu đen trên mảnh trắng chói chang kia, rất là kinh khủng.

Hắn khẽ cúi người xuống, nâng cầm ta lên đúng tư thế tiêu chuẩn của lưu manh đùa giỡn nữ tử nhà lành, ngay cả giọng nói cũng học được thật giống: “Đem tâm của ngươi cho ta, được không?”

Tóc dài của hắn rơi xuống, trượt lên mặt của ta, lạnh thấu xương.

Ta thật muốn không để ý đến lời dạy bảo của tiên đế, bỏ qua lời thái phó lão nhân ân cần dạy dỗ, không màng đến sáu ngàn ba trăm mười hai vạn tính mạng dân chúng mà trả lời hắn một câu:

“Cút cmn đi!”

Dĩ nhiên, ta không mở miệng nói câu này, cũng không phải là hơn ba mươi năm lễ nghi hoàng gia trói buộc ta, mà chẳng qua lúc đó ta đã mệt quá, hôn mê bất tỉnh.

Chưa mở mắt đã nghe thấy tiếng nhi tử tính khí táo bạo hô to: “Phụ hoàng ta làm sao còn chưa tỉnh! Một lũ vô dụng cũng không biết làm cái gì nữa! Kéo hết ra ngoài, phạt bốn mươi đại bản cho ta!”

Ai, trong lòng ta lặng lẽ thở dài, đã sắp nhược quán rồi làm sao lại không có chút tiến bộ như vậy? Bất đắc dĩ mở mắt ra, nhẹ ho hai tiếng.

“Phụ hoàng!” Cẩm Huyền kinh hô một tiếng, nhào lên giường của ta: “Người rốt cục tỉnh lại, lo lắng chết con!”

Tiểu tử này nặng như vậy còn nhào lên giường của ta, nghĩ đề chết ta chắc? Vội vươn tay, ý bảo y.

Y hiểu ý, chuyển qua một bên, chưa mở miệng nói gì vành mắt đã đỏ lên: “Phụ hoàng, chuyện cầu mưa này hãy để nhi thần làm đi.”

Ta vỗ vỗ tay của y, an ủi: “Mưa này a, không phải là cầu là được.”

“Vậy người đi quỳ đàn tế làm gì.” Cẩm Huyền không phục.

Ta không nói nữa, phát tay cho cung nhân lui xuống.

“Cẩm Huyền a, con cũng xuống đi, phụ hoàng muốn nghỉ một chút.”

Cẩm Huyền không muốn nhưng nhìn thần sắc mệt mỏi của ta, cũng đành lui xuống.

Long tiên hương lượn lơ bốc khói, ánh đèn đỏ leo lắt.

Gian phòng bỗng nhiên dâng lên một mùi thơm, mát lạnh như cỏ non sau mưa, thấm vào ruột gan.

Ta nhắm mắt giả vờ ngủ, một tiếng cười khẽ vang bên tai: “Ta biết là ngươi tỉnh rồi.”

Giọng nói khinh bạc, ngữ điệu chắc chắn.

Ta bất đắc dĩ mở mắt ra. Long Tô một thân áo bào xanh thẫm, trường thân ngọc lập, tuấn tú như trúc mọc trong rừng, vững vàng như núi.

Ta giả cười: “Dám hỏi tiên quân sao lại tới?”

Long Tô cũng cười, hỏi ngược lại: “Không phải người gọi ta hả?”

Ta im lặng, ư, là ta quỳ ở đài Tế Thiên, ta đi cầu mưa, nhưng là cầu trời nha, cầu Lôi công Điện mẫu chứ không phải là tiên nhân —háo sắc này!

Long Tô thấy ta có chút thở gấp liền cười càng bừa bãi: “Tế tự cũng phải có tế phẩm, ngươi một mình cô linh linh quỳ ở đó, thật là muốn trời cao thương hại chắc?”

Ta nghi ngờ: “Vậy người...”

Long Tô vung ống tay áo, sát khí hiện ra giữa hai đầu lông mày: “Ta là yêu.”

Nghe khẩu khí kia, bảy phần bừa bãi ba phần tự tin, thật giống như làm yêu quái là chuyện khó lường như thế nào.

Mà tiên lại là thứ thấp kém, hèn mọn nhất, xấu xa nhất tồn tại trên cõi đời này.

Lòng ta cả kinh, haiz, cầu mưa không được, ngược lại dẫn ra một con yêu quái không rõ lai lịch!

Suy nghĩ xoay vòng, ta dò hỏi: “Xin hỏi yêu quân vì sao mà tới?”

Long Tô nhướng mày nhìn về phía ta, tựa như là kinh ngạc vì chuyển biến của ta.

Ai, ta đã làm vua mười lăm năm, trong triều đình, cái gì nguội quỉ xà thần mà chưa thấy, sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua, tình huống có chút đột phá này, ta còn có thể ứng phó a.

Long Tô tựa hồ nổi lên hứng thú với ta, duỗi ngón ta vuốt đôi mắt, lông mày, mũi, tới lưu luyến đôi môi ta.

Ngón tay của hắn lạnh như băng, ta không dám thở mạnh, tùy ý để hắn làm.

Hắn sờ mó một hồi mới rời tay, đánh giá một câu: “Cũng không tệ lắm.”

Tựa như đang lựa chọn súc vật!

Ta cảm thấy bị vũ nhục, lửa giận dâng lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Yêu quân có ý gì?”

Long Tô đứng một bên giường nhìn về phía ta, ánh mắt trong suốt, lạnh nhạt như nước, trong sáng như trăng, hắn hỏi: “Vì sao ngươi cầu mưa?”

Bị nhắc tới chuyện thương tâm, ta chán nản: “Đại hạn ba năm, dân chúng khó khăn lắm than. Trầm vì thương dân mà van xin.”

Hắn từng bước dụ dỗ: “Cầu người không bằng cầu mình.”

Ta hồn nhiên không hiểu: “Cầu như thế nào?”

Hắn khê nhướng mày, cực kỳ tự phụ: “Ta và ngươi liên thủ, ngươi cho ta long khí, ta cho triều ngươi trăm năm an ổn, chịu không?”

Đây là đang nói giá tiền!

Ta dùng sức nắm chặt sàng đan, vội hỏi: “Cho ngươi long khí bằng cách nào?”

Long Tô cúi người, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Cá nước thân mật, ngươi hiểu không.”

Như bị sét đánh, ta cứng đờ tại chỗ.

Hắn thấy ta không muốn, nhíu mày, có chút không kiên nhẫn: “Ngươi cũng không thiệt.”

Không thiệt? Ta giương mắt đánh giá hắn, hắn thản nhiên đứng ở một bên, đôi mắt đẹp tựa thu thủy, nhàn nhạt trút xuống bao phủ một góc trời, ta cười phá lên, cười thật to, cười điên cuồng, ừ, ta không có thiệt!

Thế gian này, yêu vật nào không đẹp? Không tuấn tú? Không ma mị mê hoặc động lòng người?

Long Tô tuy là nam tử, nhưng một cái nhăn mày, một nụ cười, vẫn mang theo phong tình yêu dã.

Hoa lệ mà âm trầm.

Giống như hoa sen nở rộ rực rỡ, không lạc hồng trần, cam nguyện làm bạn cùng bùn nước màu đen, nếu không mạnh mẽ vươn lên, chỉ có thể hóa thành máu đen, độc khí nhập xương.

Long Tô thấy thần sắc si mê của ta, cố ý cúi đầu để ta đánh giá cẩn thận.

Hắn xác nhận tự phụ xinh đẹp, lường trước ta sẽ gật đầu đáp ứng.

Ta cô phụ cái da mặt vừa già vừa dày này, đỏ mặt lên, nghiêng đầu đi, không nhìn nữa: “Trầm còn không có luân lạc đến trình độ phải tìm yêu quái che chở.”

Hắn đứng dậy, không khí đột nhiên nặng nề, mùi thơm trên người càng phát ra nồng nặc, hun đến đau đầu ta.

Ta có chút sợ, nhờ hấn nổi giận, cứng rắn... thì ta phải làm thế nào?”

Ai ngờ, hấn chẳng qua chỉ lui về sau mấy bước, cất cao giọng nói: “Sẽ có một ngày như vậy.”

Lại chắc chắn như thế.

Lòng ta hơi chùng xuống, đang muốn mở miệng phản bác, hấn biến mất.

Ta luống cuống, vội hỏi: “Trẫm làm sao để tìm người?”

Trong không trung truyền đến một trận cười khê, trong khinh bạc mang theo ba phần bỉ ổi.

Ta cơ hồ thẹn quá hóa giận.

“Nghĩ về ta, ta tự nhiên sẽ xuất hiện.”

Yêu vật này, đồ không biết xấu hổ!

Ta đời nào lại đi nghĩ tới hấn cơ chứ!

./.

Đại thúc thụ, H cao nha. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Liễu Bất Hoạch

Phương Hữu Tín đang pha trà.

Ngón tay thon dài nắm lấy chiếc thìa bạc, chọn lấy một ít lá chè, đổ vào ấm, đẩy nắp lại, yên lặng chờ đợi nó sôi lại lần thứ hai.

Ta ngáp một cái, mỗi lần tới đây dùng trà đều phải bị hành hạ một lúc lâu.

Hấn luôn để ý tới những thứ mà người khác không để ý.

Phương Hữu Tín nhắm mắt cười yếu ớt: “Bệ hạ, tâm không yên.”

Ta lập tức ngừng ngáp, ngồi nghiêm chỉnh: “Quốc sư chê cười.”

“Hôm nay bệ hạ tới không đơn thuần là vì dùng trà sao?”

“Trẫm cầu mưa không được, dân gian tứ phía nổi lên lời đồn nói Ngô quốc mất nước đã là ý trời. Không còn cách nào khác, trẫm mới phải tới thỉnh giáo quốc sư.”

Phương Hữu Tín mở mắt, lẳng lặng nhìn vào ta: “Bệ hạ, chuyện cầu mưa, thần từng dùng mọi cách ngăn trở nhưng bệ hạ vẫn khư khư cố chấp. Hôm nay đã như vậy, thần cũng không lực thay đổi.”

Hấn mang tất cả đẩy ra thật lưu loát.

Ta lắc đầu thở dài, cách màn khói trắng lượn lờ nhìn vào dung nhan của hấn: “Trẫm vốn tưởng rằng, bằng dung mạo của quốc sư đã là tuyệt điểm thiên hạ, cho đến hôm qua gặp phải người nọ, trẫm mới hiểu được như thế nào là nghiêng nước nghiêng thành.”

Phương Hữu Tín kiêng kị nhất người ta nói đến dung mạo của mình. Lời đồn rằng, chính bởi vì khuôn mặt này mà hấn bị tổ tiên của trẫm – chính là khai quốc hoàng đế của Ngô quốc – Ngu đế, nhốt vào Lãm Nguyệt tháp này, thành quốc sư hộ quốc.

Ta vốn không tin, nếu thật là kẻ tù tội trong lao của người khác thì như thế nào lại đi bảo vệ Ngô quốc trăm năm bình an? Cho đến khi ta hai mươi tuổi thừa kế đế vị mới từ trong miệng phụ hoàng nghe được cái truyền thuyết lâu đời kia – Bạch Lộc hộ quốc.

Phương Hữu Tín nghe vậy, chỉ giương mắt nhìn ta một chút, nói: “Có thể làm cho bệ hạ tâm thần dao động, dĩ nhiên không thể là yêu vật bình thường.”

Ta im lặng.

Quả nhiên là hần đã biết được!

Ta muốn hỏi hần phương pháp phá giải, nhưng muốn thẹn thùng mở miệng nói yêu vật kia mơ ước mộng của ta – này không phải để cho người ta chê cười đi!

Ta không nói, Phương Hữu Tín cũng không nói, phối hợp pha trà,

Cầm lấy ống trúc khuấy nước, dùng thìa vén lên ít trà vụn, từ từ chìm xuống.

Hần có kiên nhẫn dùng không bao giờ hết, đi làm những chuyện vừa cẩn thận lại tốn thời gian như vậy. Ta dần mất kiên nhẫn, chân tay vướng víu, như đứng đồng lửa ngồi đồng than.

Trà pha xong, cả phòng mùi thơm ngát.

Phương Hữu Tín rót một chén té phẩm.

Ta chợt cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, ho khan vài cái.

Phương Hữu Tín đặt chén trà xuống, không nhẹ không nặng nói một câu: “Tâm tình của bệ hạ hôm nay không thích hợp uống trà.”

Ta biết sức lắng nghe nói: “Vậy hôm nay trầm nên uống gì?”

“Rượu.”

“Rượu?”

“Rượu tốt ử hai mươi năm.”

Lòng ta cả kinh, hỏi tới: “Thật sao?”

“Thật.”

Phương Hữu Tín mặt mũi bình tĩnh, một đôi tuệ nhãn sáng tỏ như trăng, không nhiễm bụi trần.

Ta bị hần nhìn chột dạ, vội vàng nhảy xuống giường, xám xịt tiêu sái. Ra khỏi Lâm Nguyệt tháp, trái tim đập nhanh mới dịu xuống. Đại thái giám Hỉ Đức canh giữ bên ngoài tháp vội vàng tiến lên đón: “Bệ hạ, Đại tướng quân Liễu Bất Hoặc cầu kiến.”

Cước bộ ta dừng lại, không khỏi quay đầu nhìn.

Lâm Nguyệt tháp mười tám tầng, sừng sững đứng giữa trời, mơ hồ có xu thế hơi nghiêng.

Ta lắc đầu thở dài, chỉ mong chạy khỏi: “Ban yến Xuân Hoa viên.”

Xuân Hoa viên, hôm nay đã là tháng ba mùa xuân nhưng vẫn là một cảnh tượng khô héo,

Ta nhìn gốc mai ba trăm năm đang héo rũ kia, châm chọc nói: “Hai chữ Xuân Hoa thật là hữu danh vô thực.”

Liễu Bất Hoặc đề lại tay của ta, cau mày: “Bệ hạ, người say rồi.”

“Ha ha, say càng tốt!”

Ta thừa dịp rượu say, kéo chặt tay Liễu Bất Hoặc, si ngốc cười: “Có Bất Hoặc ở nơi này, còn hơn đầy vườn xuân sắc.”

Liễu Bất Hoặc cau mày, sắc mặt trắng bệch: “Bệ hạ, người say.”

Ta ngượng ngùng buông tay, chỉ khi hần tức giận thì sắc mặt mới trắng bệch.

Ta ỷ vào da mặt dày hơn tường thành, chưa từ bỏ ý định mà tặng thêm một câu: “Rượu không say người tự say, sắc không mê người tự mê.”

Liễu Bất Hoạch tự động không nghe những lời này, khẽ nhấp rượu, nói: “Thần hôm nay tới là để từ giả.”

“Người muốn đi đâu?”

Người lại muốn đi sao

“Hôm nay bệ hạ lại quên xem tấu chương rồi?”

“Trở về lại xem.” Ta nhỏ giọng trả lời.

Liễu Bất Hoạch lắc đầu than nhẹ, mấy phần bất đắc dĩ: “Nam chiếu có tân chủ kế vị, nửa tháng sau cử hành đại điển sắc phong, thần nguyện nhận lệnh đi Nam chiếu chúc mừng tân chủ lên ngôi.”

“Cũng không phải là không cho người đi!”

“Thuận tiện mượn mười vạn lương để giải khẩn cấp trong nước.”

“Nếu không mượn được?”

Liễu Bất Hoạch cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện sát khí, “Cướp!”

Lời nói dứt khoát, hù ta suýt làm rơi vỡ chén.

Liễu Bất Hoạch, Chiến thần đại tướng quân bất bại của Ngô quốc.

Mặt tựa Phan An, thích mặc hồng y.

Từ mười lăm tuổi theo cha xuất chinh, dựng lên kỳ công. Mười tám tuổi trở thành vị tướng quân trẻ nhất trong lịch sử Ngô quốc. Trong hai mươi năm sau đó, kinh qua hơn trăm chiến sự, không một lần bại.

“Dân chúng khó khăn, không dễ khai chiến.”

Liễu Bất Hoạch cười khê, mấy phần châm chọc: “Thần tự mình đi cướp”

“Trẫm không cho phép người như vậy!” ta hỗn hển.

“Bệ hạ, thần là tới từ già.”

Từ nhỏ đến lớn, hần chưa từng nghe lời của ta!

Người người đều nói Liễu Bất Hoạch Liễu đại tướng quân trí dũng song toàn. Thật ra thì hần chính là một con lừa ngu ngốc! Vừa ngốc vừa bướng! Chuyện đã nhân định thì bất kể đúng sai đều không quay đầu lại.

Khi còn bé bóng ma quá nặng, đã hơn hai mươi năm, ta vẫn không dám từ chối ý nguyện của hần: “Bất Hoạch, ta.. trẫm, ử rượu hoa mai –“

Hần không để cho ta nói xong: “Đợi thần trở về, nhất định cùng uống với bệ hạ.”

Hần có lệ, ta biết.

Nếu là trước đây, ta chắc chắn vui vẻ mà nhiệt liệt đáp lời, để cho hần đi, rồi lại đợi lại đợi.

Nhưng hôm nay đã không giống. Ta nhất định muốn hần uống rượu mai.

Rượu mai ta đã ử suốt hai mươi năm.

Ta ngẩng đầu nhìn gốc mai khô bên kia: “Hoa mai đã chết, rượu mai cũng không có nữa. Một vò rượu mai cuối cùng trên cõi đời này, Liễu tướng quân thực sự muốn bỏ qua sao?”

Liễu Bất Hoạch nghe vậy cả kinh, lẳng lặng nhìn ta.

Ta cố chấp nghiêng đầu hần, tay phải nắm chặt ở phía sau. Hy vọng, người đừng làm ta thất vọng nữa.

Một hồi lâu, hần đứng dậy, quỳ xuống, nặng nề dập đầu ba cái.

Một thân hồng y chiếu lên cảnh vườn tàn tạ thật chói mắt.

“Bệ hạ, thần cả gan thỉnh bệ hạ ử rượu mai lại thêm mấy ngày, lần này trở về thần nhất định sẽ cùng bệ hạ uống, đành hoãn lại nỗi khổ trong lòng.”

Những lời này của hắn vừa mập mờ vừa mơ hồ.

Ta nghe đến ngực đau đớn khó nhin. Vẫn là như thế, luôn là như thế.

Trước khi đi, luôn nói như vậy để ta dấy lên một chút hy vọng. Sau đó hắn trở về, hồng y tung bay ở xa xa: “Thần Liễu Bất Hoạch bá kiến thánh giá.”

Luôn giữ khoảng cách.

Ta cười, cười khổ, cười to: “Thôi thôi, người lui ra đi.”

Hắn chưa từng gặp ta điên cuồng như vậy, trong lúc bối rối kéo tay ta: “Bệ hạ.”

Ta kinh ngạc nhìn đôi tay giao nhau, trong lúc nhất thời không thể suy nghĩ được gì. Đầu óc mê muội, tựa như mộng như không.

Liễu Bất Hoạch rút tay ra.

Hốc mắt ta nóng lên, vội vàng lấy tay che lại.

“Người lui xuống trước đi.”

Liễu Bất Hoạch cuối cùng ngẩng lên nhìn ta một cái, đôi môi khẽ mấp máy, ta không nghe rõ hắn nói câu gì.

Rốt cuộc, là tạo hóa trêu ngươi.

./ . Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Chịu nhục

Tối nay không gió không trăng, thật tốt.

Ta móc ra vò rượu mai đã ủ hai mươi năm kia, một chén lại một chén, từ từ uống. Vừa ngọt vừa đắng, đầy dư hương. Quả nhiên là rượu ngon.

Năm ấy ta mười hai tuổi, Liễu Bất Hoạch mang ta xuất cung chơi, ngày tết nguyên tiêu náo nhiệt một đêm, đến gần sáng mới lên lút hồi cung. Bị phụ hoàng phát hiện, Liễu Bất Hoạch bị đánh năm mươi đại bản, nằm sấp trên giường nửa tháng mới hồi phục, ta cũng bị cấm túc một tháng.

Lúc gặp lại, cũng là lúc Liễu Bất Hoạch nói lời tạm biệt.

Hắn nói: “Điện hạ, thần muốn theo gia phụ xuất chinh. Sau này không thể ở bên điện hạ, người nhớ bảo trọng thân thể, cố gắng học tập, không nên nghịch ngợm nữa.”

Ta vội khóc, lôi kéo ống tay áo của hắn không chịu buông: “Ta hại người bị đánh nên người chán ghét ta có phải không? Người không quan tâm ta nữa à?”

Hắn xoa đầu của ta cười: “Điện hạ, thần vĩnh viễn sẽ không chán ghét người. Thần tự nguyện đi Bắc Cương.”

Ta nghe không vô những lời đó, ta chỉ biết hắn muốn rời đi, hắn không quan tâm ta, hắn muốn chạy ra khỏi hoàng cung u ám này, chỉ lưu lại mình ta.

Ta gào khóc, gào khóc.

Ta không muốn hắn rời khỏi ta!

Liễu Bất Hoạch thở dài, ôm ta vào trong ngực, đi tới trước cây mai già kia. Hoa mai đầy cành, kiều diễm như máu đỏ. Hắn cúi người, nhẹ nhàng nói bên tai ta: “Ta thay người tranh đấu giành thiên hạ, người cứ trông nom là được rồi.”

Ta không biết hắn có ý gì, mở to một đôi mắt ngập nước nhìn về phía hắn. Hắn chợt lấy tay che mắt ta, cảm xúc ôn nhuận chợt lóe lên. Tim của ta đập gia tốc “bùm bùm bùm”

Hắn thả tay xuống, giống như không có chuyện gì xảy ra mà cười, ngón tay kẹp một mảnh hoa mai rơi, đặt trên tay ta: “Nếu điện hạ nhớ ta thì tới đây xem một chút.”

Ta cầm chặt cánh mai kia, thật cẩn thận. Ta dùng sức tiến vào ngực của hắn, nín lấy cổ áo của hắn, tàn bạo nói: “Người nhất định phải trở lại, nhất định!”

“Thần nhất định sẽ trở lại bên cạnh điện hạ.”

Hắn chắc chắn như vậy.

Ta tin, buông lỏng tay.

Hoa mai rơi rụng đầy đất.

Ta luống cuống, nếu như gốc mai này không còn hoa, hắn có phải là sẽ không về không? Ta nóng nảy, nhặt những đóa mai rơi lên, nhét vào trong tà áo, cất đi. Nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy những cánh mai đỏ này một thời nữa, từ đỏ hóa thành vàng, rồi thành đen, tan nát.

Sau đó, ta học được cách đem những cánh mai đỏ ủ rượu, chờ hắn về, cùng hắn uống.

Chẳng qua là không nghĩ tới, rượu này, ủ một lần, chính là đã hai mươi năm.

Chính Đức điện.

“Rượu ngon.”

Ta chê cười: “Dĩ nhiên là rượu ngon.”

“Tự mình uống không bằng chia sẻ a?”

Ta nâng chén mời: “Không say không về.”

Long Tô hiện thân, vẫn là thân áo bào màu xanh kia cùng hào quang phía sau.

Ta rót một chén cho hắn: “Uống!”

Hắn cũng không khách khí, nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

“Ha ha!” ta lại rót một chén, “Uống nữa!”

Hắn nhận lấy, cười nhìn ta một chút, nâng chén.

“Được lắm!” ta cười to: “Không phải là một vò rượu sao? Muốn cùng uống liền uống, nói nhiều như vậy làm gì.”

Long Tô nhướng mày, giơ vò rượu lên uống một ngụm sạch sẽ.

Hắn ném vò rượu xuống, nói: “Hôm nay có rượu hôm nay say.”

“Ha ha.” Ta vỗ tay cười to, “Hảo cho một cái hôm nay có rượu hôm nay say!”

Long Tô đưa tay, ngón tay lạnh như băng vuốt lông mày của ta: “Làm sao lại sầu mi khổ kiếm như thế, ta chẳng bao giờ ép người.”

Hô hấp của ta cứng lại, tiện đà cười lạnh: “Người không sợ ta hạ độc trong rượu?”

“Đúng là có độc.”

Ta đột nhiên trợn to hai mắt.

Hắn ở bên tai nhẹ giọng nói: “Xuân được, dùng tình yêu hai mươi năm ủ thành xuân được thanh thuần, thật để cho ta khó nhận đục hỏa.”

“Người!” ta thở gấp, giơ tay tát hắn một cái.

Long Tô nhẹ nhàng cầm cổ tay của ta, dùng lực, để ra phía sau. Hấn cười lạnh, yêu khí ẩn hiện giữa lông mày: “Là người mời ta tới.”

Đúng, là ta, là ta, tất cả đều là sai lầm của ta!

Ta nhắm mắt, thanh âm khổ sở: “Lên giường đi,” ta nhắm mắt nằm trên giường, không nhúc nhích.

Long Tô ở bên nhìn ta, “Cởi.”

Ta tức đỏ mặt, trừng mắt nhìn hấn.

Hấn cười một bộ dáng du côn: “Trước tiên ta phải kiểm tra hàng hóa đã.” Giống như ân khách đang dạo kỹ viện!

Ta không cam lòng chịu nhục, đánh về phía hấn, hai tay khóa cổ họng hấn.

Giết hấn!

Giết hấn!

Ta bảo vệ tôn nghiêm – nhưng lại hại sáu ngàn ba trăm mười hai vạn người của Ngô quốc!

Ta buông tay.

Long Tô cười khê, giơ tay lên, hung hăng đánh lên mông ta một cái: “Cũng hiểu rõ đấy.”

Ta đen mặt, mới phát hiện tư thế của mình bất nhã như thế nào: ta đang dang chân trên người hấn. Ta vội vàng muốn bò xuống. Long Tô giữ eo của ta, ác ý cười: “Cứ như vậy, cởi đi.”

Ta cắn răng, tay run run, cởi cổ áo. Từng chiếc, đều rơi xuống. Tất cả lễ giáo, tất cả trói buộc cùng bị ném đi. Giờ khắc này, hấn là khách làng chơi lớn nhất trong thiên hạ, chơi người kỹ nữ cao quý nhất trong thiên hạ.

Long Tô đánh giá mỗi tấc da thịt trên người ta, cuối cùng, đưa ra lời bình: “Cũng không tệ lắm.”

Sắc mặt ta trắng bệch, mất đi năng lực phản bác.

Long Tô không hài lòng bộ dạng muốn chết không muốn sống của ta, càng thêm ác ý nhục nhã: “Hai chân thẳng tắp, thắt lưng nhỏ nhắn, cái mông đầy đặn, thao lên hấn là rất thoải mái đi.”

Ta cười lạnh: “Muốn làm liền làm, dài dòng nhiều như vậy làm gì!”

Long Tô trợn hai mắt lên, một bộ dáng không thể tin được: “Ai nói ta muốn làm?”

Hấn lại đang đùa bốn cái gì?

Hấn vươn tay ra, vuốt ve xương quai xanh của ta, trượt đến ***g ngực, lại sờ soạng hai bên đùi. Tay của hấn rất lạnh, vừa lạnh vừa trơn giống như rắn, kích thích khiến ta nổi cả da gà.

Ta ngồi trên người hấn, tùy ý động tác của hấn.

Ta là đế vương, cho dù là bị áp dưới thân, ta vẫn là hoàng đế Ngô quốc!

Long Tô nhìn đôi mắt của ta, mãnh liệt dùng sức ép ta xuống: “Đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta sẽ...”

Hấn không có ý tốt, một cánh tay theo cột sống trượt xuống xương cụt, vẽ vòng tròn, nói tiếp: “Muốn ăn người.”

Ta cười lạnh, lấy tay đánh úp về hạ thể của hấn, bóp nhẹ hai cái, cười lạnh: “Rốt cục là – người nào ăn người nào?”

Hô hấp của hấn trở nên dồn dập, nghiêng người chen vào hai chân của ta.

Ta giang chân ra, ngênh đón hấn đến. Ta cũng muốn nói cho hấn biết, ta cũng là đang chơi hấn!

Hấn cho Ngô quốc ta trăm năm an ổn, ta cho hấn vui thích chốc lát, thử nghĩ xem, có phải là hấn đã thua không!

Long Tô kinh ngạc nhìn động tác của ta, hần dừng lại một chút, sau đó vươn tay vuốt ve hông ta: “Không nghĩ tới Thụy để lại là người thú vị như thế.”

Ta vuốt ve mặt hần, si ngốc cười: “Muốn trách thì hãy trách yêu quân lớn lên xinh đẹp như vậy, khiến cho trâm nổi lên lòng tham.”

Long Tô cầm tay của ta, đặt lên miệng khẽ hôn: “Cũng là Thụy để yêu thê như mạng, từ sau khi hoàng hậu qua đời liền một mực giữ thân, hậu cung không có thêm một người. Hôm nay nhìn thấy, chắc chắc...”

Như gặp sét đánh, đầu ta trở nên trống rỗng, nếu như Như Tâm nhìn thấy bộ dáng này của ta, nàng sẽ có cảm tưởng như thế nào?

“Sao?” Long Tô hỏi, ngón tay trêu chọc ở lối vào: “Nghĩ đến vong thê, cực kỳ bi thương?”

Ta uốn thắt lưng thu hông, kẹp tay kia trong khe: “Xuân tiêu một khắc trị giá ngàn vạn! Yêu quân vì sao không hiểu phong tình a?”

Long Tô ngẩn ra: “Phong tình? Ta liền nói cho người biết, thế nào là phong tình.”

Ta cảm giác hậu huyết đau xót, một vật dị thường lạnh băng xông vào thân thể của ta. Lạnh, cực lạnh, tựa như ngã vào hầm băng vạn năm, hàm răng lạnh run lập cập, mỗi lỗ chân lông cũng đóng lại.

Long Tô đứng dậy, quần áo chỉnh tề, mắt lạnh nhìn ta. Ba phần thương hai bảy phần giễu cợt.

Ta co rúc thân thể, dùng sức nắm chặt sàng đan run rẩy, cắn răng nhìn về phía hần: “Người làm gì?”

Long Tô cười, trong mắt dịu dàng như xuân thủy: “Thứ tốt, cứ giữ đi.”

Vật kia cứng như sắt, lúc lớn lúc nhỏ, cứng rắn chen chúc trong hậu huyết của ta, tản mát ra từng trận lạnh lẽo.

“Lấy, lấy ra đi.”

Ta không chịu được, đem tay về phía hậu huyết, ý đồ lấy ra.

Long Tô làm phép, dùng một sợi dây trói hai tay ta lại: “Đàng hoàng một chút.”

Ta tránh không được: “Muốn bao lâu?”

“Làm sao, không chịu được?”

“ Bao lâu!” ta dùng khí lực toàn thân rống một tiếng.

Long Tô cười khê, vung áo lên, biến mất. Trong không khí còn sót lại mùi thơm thảo nhiên như sau cơn mưa, cùng một câu nói khiến cho người ta ngứa da:

“Người cứ hưởng thụ đi.”

./.

Quên không nói bộ này có kèm SM (tuy không đến mức nặng) nữa >” Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Khuất nhục

Lâm triều. Một mảnh yên lặng.

Ta cắn răng chịu đựng, sợ lộ ra tia thở dốc. Đồ vật nọ ở trong thân thể của ta, trải qua một đêm ma sát đã ẩm hơn rất nhiều. Ta kẹp chặt hông, thắt eo, sợ bị triều thần ở dưới phát hiện ra bất thường.

Liễu Bất Hoạch đứng dậy, vung quạt áo quỳ xuống: “Thần nguyện chờ lệnh, đi Nam Chiếu.”

Ta có thể không đáp ứng sao? Tối hôm qua hần đã thông báo cho ta, ta cách mười hai chuỗi ngọc nhìn hần.

Hắn quỳ thẳng tắp, mảy kiếm mắt sát, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm ta. Giống như một bức tượng đá mưa gió không thể quật ngã. Chợt nhớ tới lúc còn rất nhỏ, phụ hoàng từng nói với ta: “Nam nhân phải vững vàng. Người thân là đế vương sau này còn phải vững vàng hơn nữa, vô luận kinh qua bao nhiêu mưa gió cũng phải ngạo nghễ đứng thẳng.”

Ta không có trưởng thành bộ dáng mà phụ hoàng mong muốn. Nhưng Liễu Bất Hoạch lại làm được.

Bỗng nhiên động tình.

Vật sau hậu huyệt như có thể nhận ra, bỗng nhiên chuyển động kịch liệt.

Đáng chết! Ta vừa thẹn vừa giận.

Còn ra thể thống gì!

Liễu Bất Hoạch không nói, nhìn ta, đợi phán quyết. Trong mắt hắn tràn đầy tự tin. Hắn biết ta sẽ không ngịch lại ý hắn.

Ta nhắm chặt ghế rồng, không chế thân thể run rẩy: “Trẫm chuẩn tấu.”

Cả sảnh ồ lên.

Liễu Bất Hoạch thân là đại tướng quân đương triều, vừa làm quốc cữu lại nắm trong tay trọng quyền, hôm nay được lệnh lên đường đi Nam Chiếu chúc mừng tân chủ lên ngôi, không khỏi có chút quá phận, tự nhiên sẽ bị người dị nghị.

Dưới triều nghị luận sôi trào.

Liễu Bất Hoạch dập đầu tạ ơn, thần nhiên đứng sang một bên. Hắn cũng không thèm để ý đến ánh mắt người khác. Hắn từng nói: “Thần chỉ cần bề hạ tín nhiệm. Người khác với thần mà nói, chỉ là bình thường mà thôi.”

Ánh mắt của ta khóa lên người Liễu Bất Hoạch, vật trong hậu huyệt càng động nhanh, ta suýt nữa chịu không nổi, vội gượng tay lên ý bảo Hỉ Đức.

Hỉ Đức vội nói: “Có việc bẩm tấu, không có bãi triều.”

Cả triều yên lặng. Người đứng thứ ba trong hàng nguyên lão Lý Tương bước ra khỏi hàng:

“Thần có việc khải tấu.”

“Chuẩn tấu.”

Ta cắn chặt hàm răng, móng tay cắm vào lòng bàn tay, gắng gượng nhịn xuống rên rỉ sắp trào ra. Vật trong hậu huyệt tựa như một con rắn linh động, thè lưỡi chui vào sâu trong thân thể ta. Cả người đều lạnh lẽo.

“Hồi bẩm bề hạ, mấy vạn dân đói ở phía nam đã tụ tập ở ngoài cách thành Phúc Lăng mười dặm. Tri phủ Phúc Lăng Lưu An ra roi thúc ngựa, truyền thư cho thần, mong chờ bề hạ có thể lấy lương thực giúp nạn dân, cứu dân trong nước sôi lửa bỏng.”

Lý Tương từng chữ thành khẩn, từng câu như đâm vào tim.

Hắn là nguyên lão tam truyền, nay đã hơn sáu mươi tuổi vẫn một lòng lo cho dân, cho nước. Nhưng ta làm vua hơn mười năm, đầu tiên là địa long chấn động làm tổn thương vô số người dân, sau đó Đông Man làm phản, đại chiến hai năm, sau đó chính là ba năm hạn hán này. Thiên tai nhân họa liên tiếp đã làm cho quốc khố trống rỗng, làm sao có thừa lực đi bố thí nạn dân?

Ta là thiên tử, học được trước hết, chính là phùng má giả người mập.

Ta nói: “Chuẩn tấu, mở quốc khố, trấn an dân đói.”

Bách quan quỳ an, hô to vạn tuế: “Bề hạ thánh minh là phúc của vạn dân.”

Chỉ có Liễu Bất Hoạch ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy lo lắng. Hắn so với ta càng rõ ràng tình huống quốc khố, nên mới có thể nói chuyện sang Nam Chiếu đoạt lương như vậy.

Ta hướng hấn lắc đầu mỉm cười. Không nên sầu, ngày mai trời sẽ mưa to. Tất cả khó khăn sẽ được giải quyết.

Canh ba, dưới ánh nến.

Gió mát thổi tới mang theo mùi thơm của cỏ non sau cơn mưa, ta cả giận nói: “Vô liêm sỉ!”

Long Tô hiện thân, mặc một thân áo bào màu đen, đầu ngón tay xẹt qua khuôn mặt của ta: “Làm sao? Không đợi nổi nữa à?”

Ta há mồm tàn bạo cắn ngón tay của hấn: “Mau lấy cái kia ra!”

Hấn nhân cơ hội kẹp lấy đầu lưỡi của ta, đùa bỡn: “Chớ vội.”

Ta nhả ra không xong, ngậm tiếp cũng không được, không thể làm gì khác là há miệng mặc hấn đùa giỡn.

Hấn hít một hơi lạnh nhìn ta: “Cởi.”

Ta trừng mắt liếc hấn một cái, cởi áo.

Áo cởi ra, hơi thở Long Tô không thay đổi chút nào, như cũ nhàn rãi xem ta. Ta vươn tay muốn cởi áo hấn. Long Tô dùng tay chặn lại, liếm liếm môi: “Gục xuống.”

Ta gục trên giường, vùi đầu vào gối, xấu hổ không dám nhìn đời. Hấn càn rỡ đánh giá ta, giống như dã thú dò xét lãnh địa, tràn đầy ý vị cướp đoạt. Vật sau hậu huyệt cảm nhận được ánh mắt của chủ nhân, kịch liệt động, chui vào sâu trong thân thể ta, hấn không thể bỏ đời ta.

Ta nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng, phân thân không thua kém ngẩng đầu lên, càng trưởng càng lớn.

Long Tô cười lạnh một tiếng, vươn tay rút vật kia ra, kéo thật nhanh ra ngoài rồi lại đâm mạnh vào.

“A”

Ta kinh hô một tiếng, trong âm thanh đều là ý vị động tình.

Ta xấu hổ đỏ mặt.

“Thật là *** đáng.”

Long Tô thốt lên một tiếng, ngón tay lạnh như băng cầm lấy phân thân của ta, vuốt vuốt. Đầu ngón tay giày xéo túi nang, ngón út đè lại mã nhân, lại ma sát một vòng. Vật ở hậu huyệt bị hấn nắm trong tay, cùng với tiết tấu phía trước, một chút lại một chút tiến vào.

Ta đã không biết bây giờ là lúc nào, chỉ một mực đuổi theo khoái cảm thân thể, thẳng lưng lắc mông, nghênh hợp với hấn.

Hấn là người mua ta, ta dĩ nhiên phải biết lấy lòng hấn. Thân thể cảm dục hơn mười năm chịu hành hạ như vậy, ta rất nhanh đạt tới cao trào, tiết ra trong tay Long Tô.

Long Tô để ở chóp mũi hít hà, trêu chọc: “Thật nhiều.”

Đầu ta trống rỗng, dư vị cao trào khiến thân thể không ngừng run rẩy. Thân thể đạt được cao trào, trong lòng lại vô cùng trống rỗng. Trong tiềm thức còn đang đuổi theo cái loại khoái cảm đủ để hủy diệt tất cả kia.

Ta hít một hơi, liếm liếm môi, vẻ mặt khát vọng nhìn Long Tô.

Hấn sửng sốt một chút, hớn hển mắng một câu: “Đáng chết!”

Hấn rốt cục không chịu nổi, đè lên người ta. Quần áo thấm lạnh chạm vào lưng khiến cho ta thanh tỉnh trong chốc lát. Ta nâng mông lên, mời mọc hấn tiến vào. Long Tô không cởi quần áo xuống, chẳng qua là cởi đai lưng, móc ra phân thân nóng hổi. Ta không nhịn được lấy tay sờ một chút, lấy làm kinh hãi, lớn như vậy làm sao có thể đi vào!

“Làm sao, đổi ý?”

Long Tô sờ sờ bên tai ta hỏi.

Ta lắc đầu, làm sao có thể đổi ý?

“Ngày mai muốn trời mưa to.”

Long Tô chống đỡ phân thân vào hậu huyệt của ta, hai tay xoa ngực ta, cười khê: “Ta tất nhiên là đồng ý.”

Ta dùng hậu huyệt kẹp lấy đầu đỉnh của hắn, lúc mở lúc đóng, dụ dỗ hắn tiến vào. Hô hấp của hắn tăng lên, giày xéo nhũ đầu của ta.

Thân thể đau xót: “Người phải đáp ứng ta ba chuyện.”

“Tại sao ta phải?”

Long Tô chậm chạp kéo thân thể ra.

Ta luống cuống, vội vàng đưa thắt lưng truy đuổi, hận không thể một ngụm nuốt phân thân vào.

“Trẫm sẽ cho người khoái lạc cao nhất, cho người long khí người mơ ước.”

Long Tô cười lạnh một tiếng, nặng nề đâm vào.

Đau! Muốn rách luôn.

Cõi đời này tại sao lại có cực hình như thế. Cái gì gọi là cá nước thân mật, tất cả đều là gạt người! Dem một cái gậy sắt đâm vào bên trong tràng đạo, làm sao có thể sung sướng!

Thân thể ta co rút, hậu huyệt thít chặt.

Long Tô cũng không chịu nổi, phân thân bị thít đến đau: “Đây chính là cái người gọi là — khoái lạc?”

Ta liên tục hút khí, run giọng nói: “Để cho trẫm từ từ, từ từ đã.”

Ta cố gắng thả lỏng thân thể, bất đắc dĩ thật sự là vô cùng đau đớn, khoét tim cắt gân cũng không hơn cái này.

Long Tô liều mạng tách hai chân của ta ra, rút ra lại đút vào, nặng nề đụng chạm. Đau, thật sự là rất đau. Toàn bộ mồ hôi lạnh của ta tuôn ra, môi dưới bị cắn chảy máu. Ta nuốt từng ngụm nước bọt.

Long Tô chơi đủ rồi, nhẹ giọng thở hổn hển gục lên lưng ta, ở bên tai hỏi: “Đúng rồi, tên tự của người là gì?”

Ta đau đến không nói lên lời.

“Nói cho ta biết tự của người, để ngừa ở trên giường gọi sai, tăng thêm lúng túng.”

Ta chịu vũ nhục như vậy, giận đến thân thể phát run: “Cút ngay đi!”

“Nói cho ta biết đi, nha?”

Long Tô dùng phân thân ma sát điểm mẫn cảm của ta một chút.

“Cút!”

“Nói đi, nếu không ta gọi người là ‘thân thân’ nhé?” Long Tô thổi khí bên tai ta, ngậm vành tai ta mút vào mấy cái, trêu chọc: “Hay là ‘cực cực’ a?”

Ta thở gấp, sợ hắn thật sự gọi ra cái loại tên xấu hổ này, dẫu môi nói: “Gia Hạp.”

Đầu ngón tay hơi lạnh của Long Tô lướt qua eo ta, “Gia nào? Hạp nào?”

“Gia trong gia ngôn thiện hành, hạp trong hạp gia hoan nhạc.”

“Lý – Gia – Hạp, tên rất hay.”

Long Tô khê cười, rút phân thân ra, lại đâm vào. Hắn tựa hồ thỏa mãn, không nhục nhã ta nữa, phân thân chín cặn một sâu, đâm vào vị trí có thể làm ta mất đi lý trí.

“Thoải mái không?”

Hắn hỏi, cố ý gọi tự của ta: “Gia Hạp?”

Ta nhắm mắt, gật đầu, thoải mái.

“Vì sao không kêu ra tiếng.” Hắn muốn ta làm sao, ta đành phải làm vậy.

Ta há miệng, âm thanh uyển chuyển: “Thật thoải mái – a – chính là chỗ đó—dùng sức—dùng sức—”

Ta học tiếng rên rỉ, kêu lên đến là sống động. Hắn muốn làm ta mất mặt, ta cần gì tự chuốc khổ?

Long Tô đột nhiên bám cổ ta, dùng miệng ngăn chặn thanh âm của ta, tay đặt bên hông thêm lực, nâng eo ta lên, càng ngoan lệ va chạm.

Hắn đang trừng phạt ta vì không chú tâm.

Thân thể của ta bị vặn vẹo thành các tư thế, dây thần kinh trên người đều bị kéo căng, vừa động một chút là đau như dao cắt. Ta duy trì không được, muốn cầu xin ta thứ.

Long Tô cắn đầu lưỡi của ta, híp mắt đánh giá ta, trong mắt tràn đầy giễu cợt. Ta mới mơ mang nhận thức được, hắn là yêu, ta là người, trên giường, ta đấu không lại hắn.

Ta mềm nhũn thân thể, đầu lưỡi quán lấy hắn nịnh nọt, vặn vẹo eo, ngênh hợp va chạm của hắn. Long Tô không để ý ánh mắt cầu khẩn của ta, nâng eo ta lên, dùng sức va chạm, tiến vào chỗ không thể sâu hơn được nữa.

Ta đột nhiên trợn to hai mắt, hai tay nắm chặt chần đờn, sắc mặt đột nhiên hồng lên, thiếu chút nữa không hô hấp được. Long Tô buông miệng của ta ra, cắn lên bả vai ta.

Ta vội vàng hít từng ngụm không khí, thân thể một trận run rẩy, dĩ nhiên bắn ra.

Một cổ tinh nồng nặc bắn ra ngoài, chuẩn bị làm bắn một mảng sàng đan lớn.

Long Tô cuốn thân thể của ta, để ta đối mặt với hắn, vươn đầu ngón tay qua phân thân vừa bắn xong mềm nhũn: “Sao lại nhanh vậy?”

Ta vô lực đáp lời hắn, cao triều liên tiếp làm ta có chút hư thoát.

Long Tô kéo chân ta lên cao gác lên vào hắn, phân thân lại đâm đi vào.

“Uhm...”

Ta nức nở một tiếng, hai tay quơ lung tung, muốn đem thứ cực nóng kia đẩy ra ngoài.

Long Tô thấy ta càn rỡ như vậy liền lập lại chiêu cũ, biến ra một sợi dây trói tay ta lại, cột vào đầu giường.

“Người cứ như vậy mà cảm nhận đi!”

Điên loạn đảo phượng như vậy, ta lại bị hắn buộc bắn ra hai lần, Long Tô mới bỏ qua cho ta.

Từ trong hôn mê tỉnh lại, bên cạnh sớm không thấy thân ảnh Long Tô, chỉ còn đầy giường hỗn độn cùng một phòng đầy hương thơm cỏ xanh.

Ta gọi Hỉ Đức, muốn một thùng nước nóng tẩy rửa thân thể, “Giờ nào rồi?”

“Tàu bệ hạ, sắp đến canh năm.” Hỉ Đức đáp lời: “Hôm qua bệ hạ phân phó, hôm nay không lên triều. Bá quan cùng ra thành tiễn Liễu tướng quân.”

“Đúng là có chuyện như vậy...” ta gật đầu, càng dùng sức chà lau thân thể.

Trên người ngưng kết chất lỏng không rõ, hậu huyết đau đớn khó nhìn, trên tay, trên đùi đều xanh tím một khối như chó gặm.

Chẳng lẽ hắn thật sự là cầu yêu?

Ta thầm nghĩ, xem tính tình Long Tô như vậy, hắn không phải là cầu a...

./.

Ta thấy mình edit H thật là tệ T^T Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Đưa tiễn

Ánh nắng gay gắt. Ta đứng trên tường thành, nhìn Liễu Bất Hoạch. Hắn đứng ngoài cửa thành, hồng bào liệt mã, uy phong lẫm lẫm.

Chẳng ai có thể mặc hồng y đẹp như hắn.

Khi còn trẻ, khí phách tao nhã, tiểu tướng quân mới mười lăm tuổi muốn ra chiến trường, dù ai cũng không ngăn được.

Ta khóc đỏ mắt, cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng yêu cầu: “Hôm nào người đi, nhất định phải mặc bộ đẹp nhất, chói mắt nhất. Ta lên ra ngoài tiễn người, chỉ cần nhìn một cái là ta sẽ nhận ra.”

Hôm đó, hắn liền mặc một thân hồng bào như lửa cháy. Ta đứng ở góc tường chen chúc trong đám người, si ngốc nhìn hắn: Hắn một thân y phục rực rỡ như tà dương đỏ như máu, nghênh ngang mà đi cũng không quay đầu.

Thoáng một cái, hơn hai mươi năm trôi qua.

Liễu Bất Hoạch, vẫn mặc hồng y.

“Bệ hạ, đã đến giờ rồi.” Hỉ Đức đứng một bên nhắc nhở.

Trống trên tường thành vang vọng như tiếng rỗng ngâm, hồ khiêu. Đây là khúc nhạc đưa tiễn của Ngô quốc, mang ý mong quân sớm ngày trở về. Liễu Bất Hoạch dẫn đội ngũ của hắn hướng ta lạy ba lạy, xoay người đi.

Nam nhân, phải vững vàng. Giống như Liễu Bất Hoạch vậy.

Ta nhìn cho đến khi hắn hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, cho đến khi tấm hồng y kia dung nhập vào ánh trời chiều.

“Ầm— ầm—”

Tiếng sấm vang lên, mây đen tụ lại, cuồng phong nổi lên mang tới lạnh lẽo. Tiếng trống ngừng, biển người yên lặng, tất cả ngẩng đầu, trơ mắt nhìn lên trời.

Ta cười khẽ.

“Rào – rào—”

Bầu trời như nứt ra vết rách, mưa to rơi xuống, từng giọt to như hạt đậu đánh lên người của ta, thật đau.

“Mưa rồi, mưa rồi!”

Không biết là ai kêu lên một tiếng, đám người liền ồ tung, sôi trào lên, cùng hô lên, giơ tay, mở miệng đón cơn mưa đã ngóng trông từ lâu.

Hỉ Đức vui mừng phát khóc, run rẩy: “Trời mưa, bệ hạ, người xem, trời mưa rồi!”

“Bệ hạ phúc Trạch trùng điệp!”

Nguyên lão tam triều Lý Tương vui quá mà khóc, quỳ rạp xuống đất, vội vàng dập đầu: “Bệ hạ, trời mưa, rất cực mưa rồi!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, trên mặt mang theo nước mắt vui mừng.

Ta ngẩng đầu mặc cho giọt mưa lạnh giá đánh vào mặt: “Đúng vậy a, rất cực cũng mưa rồi.”

“Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!” mọi người hô vang.

Ta đột nhiên muốn bật cười, nếu như để cho họ biết, mưa này là do thánh thượng anh minh của bọn họ bán mộng mà lấy được, không hiểu bọn họ sẽ có suy nghĩ gì?

Tối hôm qua giăng co một đêm, sáng nay lại đứng một hồi lâu, thân thể sớm mệt mỏi. Ta gọi Hỉ Đức, dặn dò một câu rồi hồi cung.

Chưa đến điện Chính Đức liền nghe được tiếng của nhi tử: “Mưa đi mưa đi, mưa càng to càng tốt! Ha ha, ha ha...”

Ta đỡ trán, đã lớn như vậy sao lại vẫn mang tâm tính trẻ con? Làm sao ta có thể yên tâm giao Ngô quốc cho nó?

Ta đứng ở cửa, nhìn Cẩm Huyền đang ở trong mưa vui vẻ, lạnh lùng nói: “Thân là thái tử lại hô to gọi nhỏ như vậy, còn ra thể thống gì!”

Cẩm Huyền đứng thẳng người, vẻ mặt tủi thân xem ta: “Phụ hoàng, trời mưa mà.”

“Trẫm thấy.”

“Nha.” Cẩm Huyền thấp giọng đáp một câu, ủ rũ đứng trong mưa.

Thật là chiều nó thành hư! Hôm nay dám cùng ta phụng phịu.

“Đi vào đổi y phục, trẫm có lời muốn nói với con.”

“Vâng.”

Cẩm Huyền chạy hai bước, quay lại cầm lấy ô trong tay Hỉ Đức, “Phụ hoàng, con đỡ người đi, trời mưa đường trơn.”

Đứa nhỏ này, chỉ biết khoe mẽ!

Ta nhìn vào đôi mắt trong sáng của nó, lời cự tuyệt không thể thốt lên, chỉ có thể để mặc nó lôi kéo.

Nó trộm nhìn, xác định ta thực sự không có tức giận liền líu ríu nói không ngừng: “Phụ hoàng, mưa này đúng lúc quá. Tình hình hạn hán được hóa giải, Ngô quốc chúng ta có thể vượt qua cửa ải đại nạn này rồi.”

Ta lắc đầu: “Vẫn chưa được, mưa nay còn tiếp tục.”

“Bao lâu nữa?”

“Ít nhất ba tháng.”

“Phụ hoàng, vì sao người biết mưa này có thể kéo dài ba tháng?”

Ta nhìn nó hỏi: “Hôm nay Liễu tướng quân ra khỏi thành, vì sao không thấy người tiễn?”

Ánh mắt Cẩm Huyền có chút tránh né: “Tối hôm qua con nói với cậu rồi, hôm nay không đi nữa.”

Nó thật sự là không biết nói dối.

Ta không bóc mẽ nó, chẳng qua là nói: “Đi đổi quần áo sạch đi.”

Cẩm Huyền vội vàng chạy đi.

Ta ngồi bên bàn lật bộ sách ra xem, Cẩm Huyền ngồi bên trái của ta, xem tấu chương ta giao cho nó. Cẩm Huyền dựng sách lên ngăn tầm mắt của ta, mở tấu chương ra mà không phê, lại vẽ lên bàn một đóa sen hồng, trông rất sống động.

Ta thở dài, thật sự là làm hư nó rồi.

Liễu Như bệnh mất đi, Huyền Nhi cùng Châu nhi mới được ba tháng, ngay cả bò cũng chưa bò được. Một đôi nhi nữ này là do ta tự mình nuôi lớn, có thể là ngấm trong miệng sợ tan, phúng trong tay sợ rơi. Cẩm Châu mười bảy tuổi, vì bình an của Ngô quốc mà tự nguyện nhận hòa thân với Đông man, lấy chồng tha hương.

Ta càng thêm áy náy, liền đem toàn bộ sủng ái đặt lên sinh đôi ca ca của nó – Cẩm Huyền, lại không nghĩ rằng đem cưng chiều thành bộ dáng này.

“Cẩm Huyền.”

“A...” Cẩm Huyền sợ hết hồn, ngẩng đầu lên vẻ mặt mờ mịt nhìn ta.

“Dem tấu chương con đã phê duyệt cho trẫm xem một chút.”

“Này...” Cẩm Huyền luống cuống làm tấu chương rơi lung tung, vội khom lưng nhặt lên, cầm trong tay vẻ mặt lo lắng.

Ta lạnh lùng nói: “Trình lên.”

Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng lạnh lùng với Cẩm Huyền. Nó thực luống cuống, lắp bắp: “Phụ, phụ hoàng...”

“Trình lên.”

Cẩm Huyền cầm tấu chương, khuôn mặt bối rối.

Ta đi tới trước mặt nó, túm lấy tấu chương, mở ra xem, quả nhiên, một mảnh trống không. Cẩm Huyền biết mình phạm sai lầm, muốn lấy lòng ta, nắm chặt ống tay áo ta làm nũng: “Phụ hoàng, để con xem lại...”

Ta giận đỏ mặt, hung hăng ném tấu chương lên mặt nó: “Không làm việc đàng hoàng, chơi bời lêu lổng, là bộ dạng nên có sao!”

“Phụ hoàng, người đừng nóng giận, con sẽ xem mà, xem luôn mà...”

Nó nhìn ra là ta giận thật, vội vàng thấp giọng nhận sai.

Nhi tử này của ta, không có ưu điểm gì, chỉ có cái tốt là biết sai có thể sửa, yêu ghét rõ ràng.

Ta thở dài: “Cẩm Huyền, trẫm phạt con đi Lâm Nguyệt các tư quá ba tháng, con, tự giải quyết cho tốt.”

“Phụ hoàng!”

Cẩm Huyền ngẩng đầu, bối rối trong mắt càng sâu: “Nhi thần, nhi thần không muốn đi!”

Lâm Nguyệt tháp là cấm địa của Ngô quốc, chỉ có lịch đại hoàng đế mới có thể tiến vào, ngay cả thái tử cũng không thể. Ta chín tuổi, bởi vì gặp phải chứng bệnh si ngốc, bị mẫu hậu mạnh mẽ đưa vào Lâm Nguyệt tháp chữa trị, coi như là một cái ngoại lệ duy nhất từ xưa đến nay.

Cẩm Huyền chưa từng vào đó.

Người khác đều mong vào mà không được, đứa nhỏ này lại không muốn.

Ta lạnh lùng nói: “Cái này không do con quyết định.”

“Phụ hoàng! Nhi thần biết sai rồi! Người đánh mắng con cũng được, hoặc là nhốt con vào chỗ khác. Nhi thần thực sự không muốn lên Lâm Nguyệt tháp đâu!”

Bản thân ta muốn cười, Lâm Nguyệt tháp này làm gì có mãnh thú, làm sao con của ta lại e ngại thế?

Có điều, nơi có quốc sư Phương Hữu Tín trấn giữ, quả thật chưa phải là đất lành.

Ta khoát tay, không muốn nhìn nó: “Lui ra đi, dọn dẹp chút đồ đạc, tối nay liền đi qua.”

“Phụ hoàng...” Cẩm Huyền đỏ mắt, tủi tủi thân thân gọi một tiếng.

Người đã gần như quên lại thích khóc như vậy, truyền ra ngoài không biết người ta có cười cho rụng răng không!

Ta nhần tâm, vung tay áo, đi.

Lưu lại Cẩm Huyền ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

./.

Haiz, em bố đẩy em con vào hang sói rồi em ơi =)) Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Hợp hoan

Nửa đêm ngủ đến hôn mê, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, gọi Hỉ Đức muốn uống nước. Mơ màng gọi mấy tiếng không có ai thưa, lúc này mới nhớ ra vì giữa mọi người biết được sự tồn tại của Long Tô nên ta đã lệnh thị vệ rời khỏi, đành phải tự dậy lấy nước uống.

Mới đứng dậy liền thấy một bóng đen đứng đầu giường, dọa ta kêu một tiếng, vội nói: “Kẻ nào!”

Long Tô cười khê: “Người nghĩ là ai?”

Ta cười nhạo: “Chẳng lẽ yêu quân là chuột tinh, ban ngày ngủ ban đêm đi, lén lén lút lút.”

Hắn cũng không giận, khê cười trả lời: “Hái hoa tặc, đi qua không tiếng động, chỉ để lại dư hương.”

Ta im lặng, lại bị hắn đùa giỡn.

Dứt khoát không để ý tới hắn, đứng dậy xuống giường rót một chén trà nguội lạnh, một hơi uống xuống bụng, xoay người lại, Long Tô đã nằm trên giường, một tay chống cằm cười khanh khách nhìn ta.

Đều do ánh nến chói mắt, tim của ta không khỏi lệch nhịp.

Dưới ánh trăng ngấm hoa, dưới ánh đèn ngấm mỹ nhân, chính là vẻ đẹp mông lung này. Long Tô quả là vưu vật. Một đôi mắt dịu dàng đa tình, đuôi mày mang theo ngàn vạn phong tình. Chẳng qua thân thể bao bọc bởi quần áo màu xanh kia lại tản mát ra một cỗ lệ khí tàn nhẫn, rốt cục vẫn là yêu vật, vô cùng bộc lộ tài năng.

Long Tô kéo ta qua, áp xuống dưới thân. Ta vội vàng từ chối, nhỏ giọng xin tha: “Hôm nay có thể bỏ qua cho trẫm sao.”

Long Tô sờ lên trán ta, nói: “Người phát sốt?”

“Sao?” ta chỉ cảm thấy tay hắn lạnh như băng, sờ lên rất thoải mái.

Long Tô sờ sờ bàn tay, bàn chân của ta, cau mày, lạnh lùng nói: “Người ngã bệnh.”

Đầu ta đau lợi hại, một lòng chỉ nghĩ ngủ, chân tay co cứng cuộn lại dưới người hắn: “Ừ, vậy hôm nay liền bỏ qua cho trẫm nha?”

“Tại sao?”

“Trẫm ngã bệnh!” ta sợ hắn không bỏ qua cho ta, vội vàng lớn tiếng đáp.

“Ta có cách có thể trừ lạnh nha.”

Long Tô ở trên người ta, nhẹ giọng nói bên tai ta. Mùi thơm sau mưa quanh quần chớp mũi, lòng ta trong nháy mắt mê loạn: “Có cách gì?”

Long Tô cười khê một tiếng, động tác dưới tay không ngừng, bắt đầu cởi quần áo ta.

Ta vội vàng từ chối: “Người cái người này, cái người này...”

“Ta là yêu, không phải là người.”

Hắn nhắc nhở ta, ta biết hôm nay lại không thoát được, đành mở rộng thân thể tùy hắn đòi hỏi.

Ta nghĩ là ta bị phát sốt đến mơ hồ, toàn thân nóng rực, quần áo trên người Long Tô thấm lạnh tận xương, dán lên người thật thoải mái, ta nhìn không được ôm lấy hắn, giảm bớt nóng ran trên người.

Long Tô dùng sức ôm ta ngồi dậy.

Quần áo trên người ta đã thoát hết, hai chân dang rộng trên người hắn, hay tay ôm cổ hắn. Long Tô một tay cầm lấy phân thân của ta thưởng thức, một tay kìm ở hậu huyệt.

Hậu huyệt thực tủy biết vị đã sớm ướt át, đợi hần lâm hạnh. May là phát sốt nên Long Tô không nhìn thấy ta đỏ mặt, ta chui đầu vào ngực hần, nói: “Vào đi.”

Long Tô nghe lời cầm một ngón tay vào, rút ra giật mình: “Quả nhiên, thân thể sốt cao lại có phong vị khác, nơi này của người ấm hơn lần trước rất nhiều.”

Ta cắn răng, cái đồ biến thái này!

Hần lại đánh giá một câu: “Còn có thể chảy nước, người nhìn...” Long Tô cố ý xoay mặt của ta, đem ngón tay ướt đầm đặt trước mặt: “Thân thể người thật nhạy cảm, mới một lần liền biết tự phân bố *** thủy.”

Ta bày ra mị thái, cùng hần tán tỉnh: “Người không thích sao?”

Long Tô híp mắt đánh giá ta một chút, trầm giọng nói: “Thích, đương nhiên thích.”

Hần hưng hăng cầm vào ba ngón tay, kèm theo tiếng thét kinh hãi của ta, cái mông nâng lên, vòng eo vặn vẹo. “Uhm... nhẹ chút...” ta thấp giọng cầu khẩn.

Long Tô dùng hai ngón tay kẹp mã nhân của ta, ba ngón tay song song đút vào hậu huyệt: “Chỗ này quần chật như vậy, người còn bảo ta nhẹ chút...”

“Đau...”

Thân thể nóng ran khó nhịn, *** kéo lên, ta vặn vẹo eo phối hợp với động tác của hần, ***g ngực dán vào quần áo của hần ma sát, giảm bớt sự ngứa ngáy nơi đầu nhũ.

Long Tô đem tay ta đặt vào đũng quần của hần, thấp giọng: “Cởi nó ra.”

Trong lòng bàn tay là phân thân cực nóng, cách quần cũng có thể miêu tả hình dạng, hậu huyệt cảm nhận được cái thứ có thể làm cho người ta dục tiên dục tử kia, bất giác co chặt lại.

Long Tô dục hoắc: “Muốn sao? Tự ngâm vào.” Nói xong, trước sau đều buông tay, mở một đôi mắt đầy sương mù nhìn ta.

Dục hỏa đốt người.

Dương cụ phía trước trướng đau, hậu huyệt phía sau trống rỗng, lý trí đã bị thiêu đốt gần như không còn, ta mất trí kéo quần Long Tô ra. Bất đắc dĩ thất lưng của hần rất khó cởi, ta loay hoay một hồi không làm được, thở gấp, đỏ mặt nhìn chằm chằm hần: “Cởi hết! Cởi hết! Tại sao chỉ có mình ta trần truồng.”

Long Tô kéo tay của ta đặt lên cổ áo: “Tự mình động thủ.”

Ta còn sợ người sao!

Ta nhướn mày, hùng hổ chiến đấu cùng quần áo của hần. Không biết quần áo của hần làm từ cái gì, bóng loáng, thâm lạnh, sờ lên như mỹ ngọc, nhẵn nhụi nhu hòa. Long Tô nhướn mày nhìn về phía ta, không có ý ngăn cản. Mỗi lần giao hoan đều là ta bị trêu chọc dục hỏa khó nhịn, mà hần ngồi hưởng tề nhân chi phúc.

Rút đi ngoại bào màu xanh, cởi ra áo lót màu trắng, hô hấp của ta cứng lại.

Trên thân thể Long Tô là từng đạo từng đạo vết thương dữ tợn. Bắt đầu từ xương quai xanh, từng vết lớn bằng ngón tay cái kéo dài đến eo, lần lượt tung hoành, tạo thành một tấm lưới đỏ rực.

Ta đưa tay sờ sờ vết sẹo, những vết sẹo xấu xí phập phồng theo hô hấp Long Tô, thật giống như những con côn trùng ngáp ngưa, thật buồn nôn.

“Sao, sợ?”

Ta giơ tay sờ lên vết thương thô như ngón tay cái kia, hỏi: “Thương này là từ đâu tới?”

Hần khinh thường hừ một tiếng, thanh âm lười biếng: “Nam nhân kia cắt.”

Nghe khẩu khí của hần nhẹ nhàng như gió, thật giống như nỗi khổ thiên đao vạn quả này không phải là hần phải chịu.

Ta nhin không được cúi đầu hôn lên vết thương, run giọng hỏi: “Đau không?”

Long Tô sưng sờ trong chốc lát, tiện đà ôm sát ta, thấp giọng nói: “Đau.”

Thanh âm rất nhẹ, giống như hết sức tử thân.

Ta chợt nhớ lúc Cẩm Huyền còn nhỏ, khi bị té ngã sẽ chạy vào trong ngực ta làm nũng, giơ bàn tay nhỏ bé bị thương lên trước mặt ta, mũi khóc đến đỏ lên nói với ta: “Phụ hoàng, thổi một chút, đau đau, phù phù.”

Ta tinh tế hôn dọc theo vết thương, thổi khí: “không đau không đau.”

Long Tô phụt cười ra tiếng: “Người tin à?”

Ta cứng đờ người, cho dù Long Tô nhìn giống người bình thường, hắn vẫn là yêu. Long Tô nhìn ta một cái, cắn một dưới, đột nhiên đem đầu ta đặt vào ngực hắn, khẩu khí hết sức ác liệt: “Không có phép dùng ánh mắt này nhìn ta! Không cho phép!”

Ta ngạc nhiên, ta như vậy lại trêu chọc hắn?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, phân thân Long Tô tiến vào thân thể của ta, hung hăng va chạm một chút. Bởi vì vị trí nên phân thân tiến vào rất sâu, ta không nhin được hít vào một hơi.

Long Tô nắm lấy hai tay ta áp ra phía sau, một tay ôm eo của ta, dùng sức đè xuống nâng lên, ta theo động tác của hắn mà di động thân thể, tận lực làm giảm đi gánh nặng.

Hạ thể liên tiếp phát ra tiếng nước, cả người chìm vào trong tiến công của hắn, phân thân thoải mái vươn lên thẳng tắp, cọ sát vào bụng của hắn nhỏ tinh.

Long Tô cố ý hành hạ ta, mỗi lần đầu đỉnh chạm qua điểm mẫn cảm của ta lại liền rời đi, không chút lưu luyến. Ta bị hành hạ không trên không dưới, ách thanh cầu khẩn: “Không... chính là chỗ đó...”

“Chỗ nào cơ?”

Hắn dừng lại động tác hỏi ta.

Ta xấu hổ đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm: “Chính là chỗ đó.”

“Chỗ này sao?” Hắn dời xuống thấp.

Nước mắt ta cũng sắp chảy ra rồi: “Không đúng, thiếu chút nữa.”

Dương cụ cực nóng biến hóa trong hậu huyết của ta, mỗi lần động liền ác ý hỏi xem có phải là nơi này không, cuối cùng thật sự là phiền, dứt khoát nói: “Tự người động đi.”

Hai tay ta vịn vai hắn, di động vòng eo tê dại hàm chứa phân thân hắn chậm rãi tìm nơi có thể làm ta dục tiên dục tử.

Dương cụ của hắn, cực nóng, khiến thân thể ta từng đợt phát run.

Thật vất vả mới tìm được, ta thẳng eo khuấy động từ trên xuống dưới, thoải mái tới ngón chân cũng co quắp, trong miệng không khỏi rên rỉ: “A... thật thoải mái... thật thoải mái...”

Long Tô hưởng thụ động tác của ta, thốt lên: “Thật là *** đang.”

Ta quả thật là *** đang, không hầu hạ người tốt, làm sau đổi được trận mưa to hôm này?

Cầu người là phải thành tâm.

Ta mị nhân như tợ, kéo tay của hắn qua phân thân sắp phun trào: “Người sờ sờ nó.”

Long Tô cười khê, thuận thực cầm lấy khuấy động một chút, cười trêu: “Đồ vật này trắng noãn giống như xử nữ. Nhưng chủ nhân đồ vật lại có thể *** đang động lòng người như vậy a.”

Ta đáp lại hắn, là rên rỉ “uhm uhm”.

Một hồi ân ái lâm ly tấn hoan, hành hạ tới canh tư.

Long Tô sờ sờ trán ta: “Ra mồ hôi quả nhiên là đỡ sốt.”

Ta đẩy tay của hắn ra, gầm lên: “Cút!”

“Làm sao? Mặc quần vào liền không nhận người nữa!” Long Tô nhướn mày, nâng cằm ta lên y như lưu manh.

Ta mặc kệ hắn, kéo chăn quay đầu ngủ. Long Tô không thú vị, sờ sờ mũi, đi.

Đợi cho mùi thơm cỏ xanh sau mưa dần phai nhạt đi, ta gọi Hỉ Đức mang một thùng nước ấm tới lau rửa thân thể.

Hỉ Đức không hổ là đại thái giám hầu hạ hai đời quân chủ, đối với cả phòng hỗn độn không quan tâm, chỉ dựa theo phân phó của ta làm việc.

Ta xoa xoa cái eo già, tính sự mặc dù tốt, nhưng vẫn là phải tiết chế a...

./ Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Trở về

Cơn sóng này vừa qua, cơn sóng kia lại ập tới.

Quanh năm hạn hán, dân chúng khó khăn, Ngô quốc ngày càng suy yếu. Bắc di tộc thấy có cơ hội liền bắt ngờ đánh vào biên giới, tấn công ba tòa thành.

Chiến báo tám trăm dặm kịch liệt, trong triều hỗn loạn chỉ làm hai phía, bên nào cũng cho mình đúng.

Phái tả chủ hòa, phái hữu chủ chiến.

Ta ngồi trên ghế rồng, nhìn đám người lộn xộn phía dưới, trầm mặc.

Hai phái ồn ào hồi lâu, Lý Tương đức cao vọng trọng run rẩy ra khỏi đám người, quỳ rạp xuống: “Thần cho là, nhiều năm liên tục thiên tai đã làm cho dân chúng bị vây trong nước sôi lửa bỏng, thật sự không nên có chiến tranh nữa, mong bệ hạ nghĩ lại.”

Phái tả đồng loạt quỳ xuống, hô to: “Mong bệ hạ nghĩ lại!”

Ngực bỗng nhiên đau nhức, ta thấp giọng hỏi: “Lý Tương ái khanh, trăm còn nữ nhi có thể xuất giá nữa sao?”

Lời vừa nói ra, cả triều đều yên lặng.

Hôn sự của Cẩm Châu chính là nỗi đau của ta. Có thể là do nguyên nhân sinh đôi nên thân thể Cẩm Châu từ nhỏ đã không tốt, uống thuốc còn nhiều hơn uống sữa. Sau này trưởng thành, tính tình lại mềm yếu, thành thật đại môn không ra nửa bước, so với đại ca tính tình siêu thoát kia của nàng thì thực làm cho người an tâm không ít.

Ta thực yêu quý đứa nhỏ này, đặt tên Cẩm Châu, nghĩ là viên ngọc sáng trên tay. Nhưng một thân chịu ngàn vạn sủng ái Minh Châu công chúa này, vì bình an của Ngô quốc, bị ta nhẫn tâm vứt bỏ, hòa thân đến đất man di.

Nghĩ đến con gái đáng thương, sắc mặt ta tự nhiên không tốt.

Bá quan nhìn sắc mặt, đồng loạt quỳ rạp xuống đất: “Thánh thượng bớt giận, thánh thượng bớt giận.”

Ta cười lạnh không nói, thời điểm máu chót, không ai có thể tiến lên nói chuyện.

Ngoài triều truyền tới một tiếng hô to: “Đại tướng quân Liễu Bất Hoạch cầu kiến!”

Ta đột nhiên mở to hai mắt, thân thể nghiêng về phía trước, miệng run rẩy không nói ra lời.

Tiếng hô lại vang lên: “Liễu Bất Hoạch tướng quân cầu kiến!”

Dưới triều lại một trận nghị luận, phần lớn là kinh ngạc vì Liễu Bất Hoạch trở về lần này.

“Mau mời!” ta dùng toàn lực rống một tiếng.

Chiến thần bất bại của ta đã trở lại, phong trần mệt mỏi, đầy mặt phong sương, nhưng mà vẫn là trở lại.

Liễu Bất Hoạch hồng y không còn ngăn nắp, hấn tiến lên, lễ ba quỳ chín lạy: “Thần đột nhiên nghe thấy bắc di tộc đánh lên bên cảnh nước ta, trong lòng khẩn cấp ra roi thúc ngựa chạy trở về, dưới tình huống khẩn cấp không kịp bẩm báo bệ hạ, mong bệ hạ tha lỗi.”

“Thứ cho người vô tội, Liễu tướng quân mau đứng dậy.”

Liễu Bất Hoạch quỳ thẳng tắp, cao giọng nói: “Thần còn có việc khẩn tấu.”

Lòng ta liền bất an vừa mong chờ: “Chuẩn tấu.”

“Thần cho là, dân đói có thể trấn an, ngoại tộc lại không thể bỏ qua. Vì thiên uy của Ngô quốc, thần nguyện ý lãnh binh Bắc thượng, tiêu diệt kẻ địch!”

Những lời này âm âm hữu lực, làm chấn động phái chủ hòa.

Phái chủ chiến vu mừng nhượng mảy, Liễu tướng quân là đệ nhất dũng sĩ Ngô quốc, hai mươi năm kinh nghiệm qua trăm cuộc đấu đều chiến thắng mà về, được gọi là “Chiến thần”, nếu hấn ra tay, Ngô quốc nhất định có thể đại thắng!

Ta lẳng lẳng nhìn dung nhan Liễu Bất Hoạch, mắt sáng mảy tinh, một thân hồng bào rực cháy, năm tháng gần như không lưu lại dấu vết nào.

Ta âm thầm tự đánh giá, so với hấn ta thật sự già rồi.

Liễu Bất Hoạch quỳ thẳng tắp, ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

Hấn biết ta sẽ đáp ứng.

Ta ngồi thẳng người: “Trẫm chuẩn tấu!”

Nét cười hiện lên khóe mắt hấn, cao giọng nói: “Thần lĩnh chỉ tạ ơn!”

“Truyền ý chỉ của trẫm, Triệu tướng quân lĩnh năm vạn quân tiến về phía bắc ngăn địch, ngày mai lên đường, bãi triều!”

Ta trở lại Chính Đức điện, đổi thường phục, xoay người nhìn thấy Long Tô nằm nghiêng trên giường, trong tay đang cầm một quyển sách đọc. Thấy tên sách xong, mặt ta liền phát xanh, ba chữ “Xuân cung đồ” thật chữ là chướng mắt.

“Người đang đọc cái gì!” ta đi tới cướp sách ném xuống đất, hung hăng giẫm hai cái.

“Biết rõ còn hỏi.” Long Tô hừ lạnh một tiếng, kéo ta lên giường, “Hay là người cố ý khiến ta chú ý?”

Long Tô lớn lên thật sự đẹp mắt, đặc biệt là con mắt đa tình kia, dịu dàng như nước mùa xuân, vừa nhìn, tâm đã bị hút vào.

Ta nhìn cặp mắt kia, suýt nữa lạc mất tâm hồn.

Long Tô cười khê, vén một lọn tóc của ta lên đặt ở chóp mũi người: “Thơm quá.”

Hết sức yêu mị.

Ta lẩm bẩm nói: “Người mới thơm.”

Long Tô không nói gì, ngậm lấy môi ta, ngón tay theo đai lưng xẹt qua hạ thân.

Ta nhất thời tỉnh táo lại, đẩy hấn ra, thẹn quá hóa giận: “Bạch nhật tuyên *** còn ra thể thống gì!”

“Thể thống?” Long Tô cười mỉa: “Ta là yêu quái, cần thể thống sao?”

Ta bực mình: “Vậy cũng không được!”

“Thật là không thú vị.”

Ta đang muốn trả lời một câu thì Hỉ Đức ngoài cửa hô to: “Liễu Bất Hoạch Liễu tướng quân cầu kiến.”

Thần kinh của ta trong nháy mắt căng thẳng, máu toàn thân đông cứng.

Long Tô ở một bên thêm dầu vào lửa: “Sao, không muốn gặp tình nhân cũ hả?”

Ta không để ý tới hắn, bò dậy, ngồi trên mép giường, nhìn xuân cung đồ trên mặt đất sững sờ thật lâu mới phục hồi tinh thần, thấp giọng cười một chút: “Nói cho Liễu tướng quân, không gặp.”

Người ngoài cửa giống như không thể tin được, nói một câu: “Liễu tướng quân nói, nếu như hôm nay bệ hạ không tiện thì có thể buổi tối cầu kiến không?”

Long Tô kéo cổ áo ta, lộ ra cái cổ trần đầy dấu đỏ, cười lạnh: “Đi gặp hắn, dùng thân thể này, nhất định có thể làm cho hắn thần hồn điên đảo, liều mạng vì người.”

Ta nhắm chặt hai mắt, tùy ý hắn nhục nhã, cao giọng trả lời: “Nói cho Liễu tướng quân, đại chiến sắp tới, hãy yên tâm tu dưỡng, trầm đợi hắn chiến thắng trở về.”

Ngoài cửa vang lên một trận tiếng động, rất nhanh lại yên tĩnh trở lại.

Ta lạnh lùng nhìn Long Tô một cái, kéo lại cổ áo: “Hôm nay trầm không về Chính Đức điện.”

Nói xong, cũng không quản hắn, đứng dậy đi.

Lâm Nguyệt tháp.

Ta đi lên tầng thứ mười tám, gõ cửa Phương Hữu Tín.

Trong cửa lách cách một trận tiếng động. Cẩm Huyền ra mở cửa, vừa thấy là ta liền kinh ngạc há to miệng. Ta cau mày nhìn về phía nó, sắc mặt ửng hồng, hô hấp tán loạn, trong phòng mới xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Cẩm Huyền lại càng tránh né, không dám ngẩng đầu nhìn ta, ấp úng hồi lâu không nói ra lời. Ta đang muốn khiển trách một phen, Phương Hữu Tín ở trong nhà mở miệng: “Hôm nay bệ hạ đến là có việc gì?”

Cẩm Huyền vội vàng cung kính đứng sang một bên, khom lưng hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Phương Hữu Tín ngồi ngay ngắn ở trên giường, đang cầm một quyển sách, nhìn qua vô cùng nhàn nhã.

Áo quần sạch sẽ, vẻ mặt đậm mạc, giống như trước độc nhất vô nhị.

“Cẩm Huyền, con lui xuống đi, phụ hoàng cùng quốc sư có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Vâng...” Cẩm Huyền ngẩng đầu nhìn Phương Hữu Tín một cái, vội vàng lui xuống.

Ta bỏ giày, ngồi vào đối diện Phương Hữu Tín, “Tiểu nhi không ngoan, mong quốc sư bao dung, dốc lòng dạy dỗ.”

Phương Hữu Tín không nhìn ta, lạnh lùng nói: “Người khi nào thì bận tâm tới cảm giác của ta?”

“ha ha,” ta cười giả lả: “Quốc sư đối với ta có ơn tái tạo, làm sao trẫm lại không để ý cảm thụ chứ?”

Nói thế không phải là giả.

Lúc chín tuổi ta bị kinh sợ, tâm trí hoàn toàn biến thành kẻ ngu. Phụ hoàng ghét bỏ ta, bãi miễn vị trí thái tử. Mẫu hậu không phục, mạnh mẽ đem ta vào Lâm Nguyệt tháp, van xin Phương Hữu Tín chữa trị. Phương Hữu Tín dùng ba năm, ta mới khôi phục như bình thường. Có thể nói, nếu không có Phương Hữu Tín, sẽ không có Thụy đế hôm nay.

“Thái tử phạm vào tội gì? Cần đến tháp của ta để sám hối?” Phương Hữu Tín giở một trang sách, giống như lơ đãng hỏi. Ta ho nhẹ hai tiếng: “Trước hết để hai người bồi dưỡng chút tình cảm.”

“Roẹt...” Phương Hữu Tín xé nát trang sách.

“— dù sao sớm muộn nó cũng phải thừa kế đế vị.”

Khóe mắt Phương Hữu Tín kéo ra, nói: “Bệ hạ đây đang là ủy thác sao?”

“Nào có,” ta cười: “Hồi chín tuổi nếu không phải là người che chở trăm thì khẳng định không làm nổi hoàng đế.”

“Thần có tài đức gì khiến bệ hạ coi trọng như vậy.”

Phương Hữu Tín cơ hồ là nghiêng răng nói ra những lời này. Có thể làm cho quốc sư luôn đậm mặt nói ra những lời như vậy, bản lãnh của Cẩm Huyền quả thực là không nhỏ.

“Khụ khụ,” ta chuyển chủ đề: “Ngày mai Liễu Bất Hoạch lên đường đánh giặc, trăm muốn cho Cẩm Huyền đi theo ra chiến trường học tập một phen, ý quốc sư thế nào?”

Tay Phương Hữu Tín cầm sách run lên, hấn hạ mắt, thản nhiên nói: “Bệ hạ nghĩ thông suốt rồi?”

“Trăm chỉ cầu quốc sư một câu, chiến trường này, đi được hay không?”

“Không đi được.” Phương Hữu Tín nói: “Thái tử là người thừa kế sự nghiệp, không nên đi chiến trường, lấy dính sát khí.”

“Ý quốc sư là?”

“Tiếp tục phạt nhốt.”

Ta lúc này mặt mày hớn hở: “Làm phiên quốc sư.”

Phương Hữu Tín hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến

./ . Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Khô mộc phùng xuân

Yêu có yêu tốt, người có người xấu.

Lúc ta bị một đồng tấu chương hành hạ nhức đầu, Long Tô đang ngủ trên giường của ta, ăn bánh điểm tâm của ta, uống trà của ta, hăng hái bưng bưng nghiêng cứu ‘long dương thập bát thức’.

Chuyện ghê tởm hơn là thỉnh thoảng hấn ngẩng đầu lên, dùng cái loại ánh mắt mập mờ mà đánh giá ta, thật giống như đang hoa chân múa tay xem ta có thể dùng tư thế trong sách không!

Ta bị hấn làm như vậy tâm thần không yên, một phần tấu chương ngăn ngủ cũng không xem được, cuối cùng thật sự không chịu nổi, cướp quyển sách trên tay hấn: “Người không có chuyện gì để làm à?”

Long Tô hứng thú nhìn ta, con người xoay vòng, nói: “Trừ chuyện này ta thì trong cung còn gì nữa đâu?”

Ta nghĩ một lúc, chần chừ: “Bắt tên?”

“Không thú vị,” Long Tô dứt khoát.

“Cười ngựa?”

“Một ngày nhìn hết Trường An hoa, đó mới gọi là vui thú.”

“Đọc sách?”

Long Tô nháy mắt cười mập mờ: “Ta không phải đang đọc sao?”

Ta có chút giận: “Người là yêu, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, tội gì phải quanh quẩn ở chỗ này.”

“Nhưng ta không rời được người a!” Long Tô đáp đương nhiên.

Gần đây Long Tô có thêm niềm vui mới, trừ ở trên giường nhục nhả ta thì ở dưới giường thích dùng ngôn ngữ trên chộc ta. Lần đầu tiên ta những lời ngon tiếng ngọt này cũng sẽ đổ mặt, hấn nhìn thấy liền cuồng

tiểu, giống như đùa giỡn cô nương chưa chồng. Ta nhận được dạy dỗ, mấy lần sau liền có thể mặt không đỏ tim không đập nhanh mà nghe hắn nói những lời ngọt chết người này.

Ta cười lạnh: “Nhưng trẫm không muốn nhìn thấy người.”

Long Tô giật một lọn tóc ta thường thức, ngẩng đầu lên cười khanh khách: “Nhưng ta thời thời khắc khắc lại muốn thao người nha.”

Ta đứng bên giường, cúi người nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Nếu người muốn trẫm tinh tấn nhân vong... thì cứ việc thao.” Ta mặc dù không biết long khí phải hấp thu như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không phải là năm ba ngày có thể hoàn thành.

Long Tô muốn giữ lại mạng của ta để hưởng dụng thật lâu, cho nên ta còn có tư cách giằng co. Tiền vốn, cùng chỉ là cái thân thể này thôi.

Long Tô kéo thấp đầu của ta, hôn lên môi ta hết sức triền miên.

Răng lưỡi giao triền, ta nghe hắn nói: “Ta không nỡ a...”

Long Tô hôn đủ rồi, sờ sờ thái dương của ta, đột nhiên nói: “Chúng ta đi Xuân Hoa viên đi.”

Ta quay đầu nhìn một bàn tấu chương, đang muốn cự tuyệt, Long Tô liền thêm một câu: “Đóa hoa này hay đóa hoa kia, người tự chọn.” tay của hắn sờ mông ta ám chỉ, thần kinh của ta trong nháy mắt căng thẳng, thở dài một cái, phải nhớ rằng, vĩnh viễn không nên cùng yêu quái nói đạo lý, vĩnh viễn không.

Ta quay người ra hướng Xuân Hoa viên, đi tới một nửa đường liền nhìn lại xem Long Tô, nhưng nghĩ, có thể vì tránh người khác nhìn nên đi trước, bước ra có chút chần chờ, Xuân Hoa viên, hoa cỏ đã sớm chết héo, lúc này nào còn gì mà ngắm?

Nghĩ thế, trong lòng mây đen một mảnh.

Nhưng chỉ mới một bước, hai bên đường liền mọc lên cỏ xanh, cây cối chết héo cũng ra lá, nhiều đóa hoa nhỏ không biết tên cũng đồng loạt nở rộ.

Cùng nhau đi tới, một đường hoa nở.

Tiến vào xuân hoa viên lại thấy cảnh cây vốn khô héo liền trăm hoa đua nở, hồng lục chen chúc một mảnh phồn thịnh.

Long Tô đứng ở giữa trăm hoa, mỉm cười về phía ta.

Hắn đứng nơi đó giống như đóa hoa sen trui luyện trong bùn đen, cả vườn xuân sắc cũng không kịp một phần mười vẻ đẹp của hắn.

“Thích không?”

Ta thành thật trả lời: “Thích.”

Những như này đối với Long Tô mà nói chỉ là tiểu xiếc, trong mắt ta lại là niềm vui lớn lao.

Long Tô tiến lên một bước ôm ta vào ngực, ở bên tai thấp giọng nói: “Thích là tốt rồi.”

Ta không biết nên nói gì tiếp, bối rối nghiêng đầu đi, vừa lúc đụng phải ánh mắt hắn. Một đôi mắt thủy quang dịu dàng, trong vô tình có hữu tình.

Xuân hoa viên hương thơm tứ phía, mà ta chỉ có thể ngửi được mùi thơm của cỏ non sau cơn mưa trên người Long Tô, nhàn nhạt, mà đi sâu vào lòng người.

Long Tô cười nhẹ, nắm tay ta chỉ hướng một chỗ: “Có muốn ủ một vò rượu mai nữa không?”

Ta quay đầu, nhìn gốc mai già chết héo kia.

Lòng đau đớn.

Trăm hoa trong bách hoa viên đều ở trước mắt Long Tô mà nở rực rỡ khoe sắc. Chỉ có gốc mai già này là vẫn một thân trụ lủi, sừng sững mà đứng.

“Ủ một vò nữa sao...” tiếng của Long Tô thấp trầm: “Rượu kia thật là ngon, nhu nhuận, tinh tế, uống sau miệng đầy dư hương...”

Ta nắm chặt ống tay hắn, ánh mắt tránh né: “Nếu người có thể cho gốc mai này sống lại, trăm liền... trăm liền...”

“Cái này đơn giản.”

Long Tô cười khê, đặt ta lên cây mai. Lưng một trận đau nhức, ta ngẩng đầu thấy ánh mắt hắn cười xấu xa, hoảng hốt: “Người muốn làm gì?”

Long Tô xốc vạt áo của ta lên, ngón tay linh hoạt cởi bỏ đai lưng: “Chỉ có mưa móc của người mới có thể khiến cây mai này sống lại, người tin không?”

Ta ngẩng đầu, ánh chiều tà xuyên thấu qua chạc cây khô vàng tới trên mặt ta, một mảnh ấm áp.

Ta hy vọng có thể ủ một vò mai nữa, lần này không vì ai khác, chỉ là vì chính ta.

Một trận gió thổi qua xuân hoa viên, hô hô rung động, thân mai nứt nẻ hàng ngàn miệng, giống như người ta dùng dao khắc lên, vô cùng dữ tợn.

Ta đưa tay sờ thân cây rạn nứt, cười cười: “Ta tin.”

Long Tô khê hôn lên môi ta, hai tay rút quần áo của ta. Làn da tiếp xúc với gió lạnh, nổi da gà. Ta cố gằng giang rộng hai chân, đợi quân tới hái.

Long Tô thành thạo cảm phân thân của ta đùa giỡn. Dương cụ run rẩy đứng lên, Long Tô lấy ngón tay dính dịch thể ở mã nhân đưa vào miệng ta: “Liếm liếm.”

Một cổ mùi khiến ta buồn nôn, ta không chịu.

Long Tô nhú mày, giống như thật bất đắc dĩ, “Không có ngưng chi cao, ta sợ người bị thương.”

“Không cần, thân thể trăm đã quen rồi, không tin người sờ sờ.”

Ta thò tay ôm hắn, cười quỵn rữ.

Long Tô dùng tay dính dịch thể sờ hậu huyệt ta, nói: “Xác thật, nơi này đều ướt nhẹp đến chảy nước.”

Ta vận eo xoay ép chặt mông mang theo ngón tay hắn: “Đều là công của yêu quân.”

“Nga,” Long Tô nhướn mày, thay bằng gương mặt lưu manh: “Người nói làm nhiều một chút, liệu có thể sinh em bé không?”

Ta cứng đờ người.

Long Tô nhìn mặt ta trắng bệch, cười nói: “Trêu người đó.”

Ta bày ra vẻ mặt tủi thân, há miệng cắn phần cắn lên môi hắn. Long Tô nhân cơ hội nâng eo ta lên, động thân tiến vào.

Ta nửa thân mình dựa vào người hắn, lay động như con thuyền trong cuồng phong, ngẩng đầu nhìn chạc cây khô vàng đã dần phủ lên một tầng xanh.

Nhánh cây chuyển xanh, trời non mọc lên, trong chốc lát xanh dào dạt.

Long Tô buộc ta bốn ba lần mới bằng lòng bỏ qua.

Ta nửa tựa vào cây mai, hai chân run rẩy không thể khép lại, dịch thể cực nóng chảy xuống theo đùi, nhỏ giọt trên mặt đất. Trong mũi là cổ mũi thơm của cổ non sau mưa.

Long Tô nhẹ nhàng thở hắt hắt, kéo tay của ta sờ vào chồi non mới mọc lên: “Khô mọc phùng xuân mà người muốn.”

Ta có chút xúc cảm hoảng hốt, vỗ cây dưới lòng bàn tay cọ vào phát đau, quay mặt nhìn về phía Long Tô: “Vì sao không có hoa?”

Long Tô cười khê, ôm ta vào lòng giống như ôm hài tử: “Hiện giờ là cuối hạ, hoa mai cuối đông mới nở.”

“Còn phải đợi nửa năm nữa a...”

./ . Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Ác mộng

Năm vạn đại quân của Liễu Bất Hoạch trú quân ở Duy thành nửa tháng vẫn chưa tấn công, khiến lòng người lo lắng.

Tấu chương buộc tội hần đã cao ba thước, ta đè ép mọi người nghị luận nhưng vẫn không ngăn được miệng lưỡi thế gian.

Nửa đêm, ta mở ra cấp báo tám trăm dặm từ Duy thành, liếc mắt.

Nguyên nhân đại quân không tấn công được công bố — Liễu Bất Hoạch bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Trong quân có người phao tin ta không phải là chân long thái tử mà lại thành hoàng đế, cho nên trời giáng họa trừng phạt chúng sinh. Liễu Bất Hoạch dẫn thân tín thanh trừng phản loạn nên vì vậy mà trọng thương, đã hôn mê nửa tháng mà không tỉnh.

“Chân long thiên tử?” ta nhìn bốn chữ này, mặt càng phát ra khó coi.

“Hảo cho một cái ‘chân long tiên tử’!”

Ta cả đời vì Ngô quốc giao ra rất nhiều, kết quả lại là nhận được bốn chữ không phải ‘chân long thiên tử’, như thế nào không hận? Như thế nào không oán?

Phần nộ trong lòng dâng cao, ta phát điên quét sạch tấu chương trên bàn, cao giọng chất vấn: “Vì sao lại làm vua? Vì sao lại làm vua?”

“Vì trăm họ?” Long Tô từ chỗ tối đi tới.

“Trăm họ?” ta cười khổ: “Trăm họ cùng trăm có quan hệ gì? Nếu trăm không làm hoàng đế, sẽ có người khác làm, trăm họ này tự có người khác chịu trách nhiệm.”

“Vì mình?”

“Sở cầu cả đời này của trăm, cho tới bây giờ vẫn không phải là thiên hạ này.”

Long Tô cau mày, không hiểu được “Người thật không muốn đế vị này?”

“Tiên đế có năm người con, trăm là con trưởng, đế vị này về lý thì nên là trăm thừa kế. Nhưng tiên đế nhìn trúng, không phải là trăm. Đến nay trăm vẫn không quên được trước ánh mắt oán độc của tiên đế trước khi mất — thật giống như muốn mang cả trăm đi cùng.”

“Đế vị này, trăm ngồi không ổn định.”

Những lời này ta chưa từng nói với người khác, hôm nay nói với Long Tô, kích động tràn ra, trong lời nói mang theo oán độc mà ta cũng phải kinh hãi.

Sắc mặt Long Tô không tốt, hai đầu lông mày mang theo yêu khí tán loạn, đè lên ngực ta: “Người là chân long thiên tử, người là Ngô quốc hoàng đế!”

Hần như thế chắc chắn, ánh mắt sáng ngời đủ làm bỏng tim ta.

Ta mở to hai mắt nhìn hần, không biết vì sao hần kích động như vậy.

Long Tô thất thần trong chớp lát, lui một bước, đầy người lệ khí: “Hôm nay tâm tình người không tốt, ta đi về trước.”

“Đợi đã,” ta vội kéo hẳn.

Long Tô quay đầu nhìn ta có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ta giữ hẳn lại.

Ta ăn nói khép nép đến cầu xin, không biết xấu hổ: “Trẫm van cầu người, cầu người đi cứu Liễu Bất Hoạch.”

Bàn tay kéo áo Long Tô cứng ngắc lại, lòng bàn tay đau nhức như kết băng. Không khí bắt đầu phát ra mùi thơm cỏ non. Khi tâm tình của Long Tô dao động, cổ mùi thơm này sẽ càng nồng đậm.

Ta nắm chặt tay áo hẳn không buông tay, hôm nay chỉ có cầu hẳn, Liễu Bất Hoạch mới có một đường sống.

Liễu Bất Hoạch không thể có việc, không thể.

Long Tô không nói gì, híp mắt nhìn ta.

Ta sợ hẳn không đồng ý, liền tăng thêm một câu: “Người đồng ý với trẫm ba việc rồi.”

Long Tô vung tay áo, đặt ta lên bàn sách, chớp mũi chạm nhau: “Chuyện ta đáp ứng người chắc chắn ta làm được, còn người?”

Ta nhận mệnh nhắm mắt lại, tay run run bắt đầu cởi áo.

Hẳn cứu một mạng Liễu Bất Hoạch, ta cho hẳn long khí. Chuyện nào ra chuyện đó, rất tốt.

Đầu ngón tay đang run rẩy, nắm nút áo nhỏ nhỏ kia không được, hơi thở của Long Tô phun lên cổ của ta, dị thường nóng rực.

Ta biết hẳn đang đánh giá ta, giống như ân khách đánh giá xem kỹ nữ này có đáng giá tiền hẳn trả không.

Ta đã sớm đáp ứng hẳn, chẳng biết tại sao, tư thế mập mờ này làm ta cực lạnh. Cảm giác như đã từng quen biết. Tựa như lúc còn bé rơi xuống cái hồ kia, rét lạnh thấu xương.

Long Tô chợt cầm tay của ta, đặt lên miệng hôn một chút: “Ba ngày sau, không gặp không về.”

Ta biết là hẳn đồng ý, vươn cánh tay che mắt, khàn giọng: “Cảm ơn người!”

“Cảm ơn? Cảm ơn cái gì! Ta thương người lâu như vậy, chút thù lao này cũng là nên làm.”

Ta biết hẳn cố ý nhục nhã ta, im miệng không phản bác.

Ta nằm trên bàn, lẳng lặng chờ mùi thơm cỏ non tản đi, mới ôm ngực lão đảo đứng dậy chạy về giường nằm xuống.

Kể từ sau khi cùng Long Tô mập hợp, ta liền mắc cái bệnh tim đau thắt này, chỉ cần tâm tư dao động mạnh liền bị đau đến không nhận được.

Ta co rút ở trên giường, lẳng lặng chờ cơn đau kia đi qua, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Trong mộng trở lại khi còn bé, mẫu hậu phong nhã hào hoa bưng một chén nước đen nhánh nói với ta: “Hạp nhi, uống nó, uống nó con có thể sống sót, trở thành đế vương kế tiếp của Ngô quốc!”

Ta sợ chén thuốc nóng hồi tản mát ra mùi hôi thối kia, khóc lớn sống chết không uống. Mẫu hậu nóng nảy, để nha hoàn giữ tay chân ta, thái giám cạy miệng ta, đem chén thuốc kia đổ xuống.

Uống thuốc xong, ta khóc lớn gục bên giường, mẫu hậu ôm ta vào ngực, giữ cổ để ta ngẩng đầu lên, cho đến khi thuốc đã nuốt hết thuốc mới thôi.

Ta không hiểu vì sao mẫu hậu luôn dịu dàng lại trở nên dữ tợn như thế, ngay cả ánh mắt cũng vì dục vọng cắn nuốt mà đỏ như máu.

Ta nằm lỳ trên giường khóc, mẫu hậu lại ở một bên cười, cười vô cùng đẹp đẽ, trâm cài tóc rơi xuống, tóc đen rối loạn.

“Hạp nhi, từ nay về sau, trong mắt phụ hoàng của người sẽ chỉ có mình người! Người phải là nhi tử duy nhất của hẳn!”

“Hạp nhi, người nhất định là đế vương kế vị Ngô quốc!”

“Ha ha ha, hần thua! Rốt cục hần thua rồi!”

Ta từ trong mộng giật mình tỉnh dậy, một trận mồ hôi lạnh, sờ lên ngực, nơi kia kịch liệt này lên, tựa hồ muốn phá ngực của ta mà nhảy ra.

./.

Edit: Summerbreeze Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Giao

Trong điện Chính Đức, ánh nến chập chờn.

Ta nhàm chán lật sách, ánh mắt không ngừng hướng về phía cửa. Ước hẹn ba ngày đã đến, Long Tô còn chưa thấy bóng dáng.

Bên Liễu Bất Hoạch cũng không có bất kỳ tin tức gì truyền ra. Ta không biết mình rốt cục đang lo lắng điều gì, chẳng qua là trong lòng khó chịu kỳ lạ.

Ngồi đến nửa đêm, Long Tô còn chưa trở về.

Ta xoa ánh mắt đi tới bên cửa sổ, mở ra nhìn sao đến xuất thần, nghĩ thầm: Long Tô có thể lần nữa từ trên trời giáng xuống cùng với tường vân vạn tượng, đâm vào mắt người ta không mở được, bộ dáng giống như lúc mới gặp nhau không?

Ta không khỏi buồn cười vì suy nghĩ của mình.

Đang loạn nghĩ thì trước mặt hiện ra một đạo bạch quang. Long Tô lão đảo hiện ra, vội vàng đỡ lấy cây cột cạnh cửa, che ngực thở hổn hển, sắc mặt tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Trong lòng ta không khỏi đau xót, tràn đầy lo lắng nhìn hần: Hần bị thương sao?

Long Tô nghỉ ngơi một hồi lâu mới ngồi thẳng lên, sửa sang y quan, tỉ mỉ chuẩn bị một phen mới đi tới cửa.

Ta hoàn hồn, vội vàng ra mở cửa, hai tay run rẩy: Hần bị thương? Vì sao bị thương? Hần không phải là yêu quái sao?

Vừa mở cửa liền chạm phải đôi mắt thủy quang liễm diễm của người nọ.

Long Tô cười khẽ, đổi lại bộ dạng mười phần lưu manh: “Có nhớ ta không?”

Trái tim của ta thất một cái, nhìn mặt hần cũng không biết mở miệng như thế nào, chỉ ngây ngốc ngẩn ở cửa.

Long Tô cũng không thúc dục ta, chỉ là đứng nhìn ta cười.

Ta thật lâu mới tỉnh lại: “Vào đi, vào đi.”

Long Tô gật đầu, thuận tiện nắm tay ta.

Ta nghiêng người đi theo phía sau hần, cẩn thận đánh giá cách đi của hần, mặc dù che giấu vô cùng tốt, ta vẫn còn có thể nhìn thấy nửa thân bên trái vô cùng cứng nhắc, tựa như không dùng lực được.

Long Tô ngồi lên, ôm ta: “Ta nhớ ngươi lắm.”

Xông vào mũi là mùi cỏ non thơm ngát lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt, ta cẩn thận ôm eo hần, vốn định nói mấy lời cảm ơn hoặc xin lỗi linh tinh... nhưng trong cổ họng như bị nhét một cục bông, không làm sao mở miệng được,

Long Tô nghiêng mặt đánh giá ta, giơ tay lên sờ trán: “Sắc mặt khó coi như vậy, ngã bệnh sao?”

Hần vừa động, mùi máu tươi càng đậm.

Ta chịu không nổi kéo ống tay áo của hắn, làm bộ muốn cởi áo hắn ra.

Long Tô ngăn tay ta lại, ý cười trong suốt: “Sao lại chủ động như vậy?”

Ta cắn răng, đỏ mắt: “Người bị thương?”

Sắc mặt hắn trắng bệnh, trong mắt có chút né tránh, tiện đà cười khê: “Không sao.”

Ta không tin: “Sao lại bị thương?”

“Trên đường trở lại gặp phải kẻ thù lâu năm, năng lực không đủ, bị chút thương nhẹ.”

“Bị thương ở đâu?”

Ta thực không muốn tin tưởng, Long Tô rõ ràng là yêu có thể hô mưa gọi gió, gần như không gì không thể làm được, sao lại dễ dàng bị thương?

“Trên lưng.”

“Cho trẫm xem một chút.”

“Coi như hết.” Long Tô kéo ta lên giường, “Nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi, không cần để ý.”

Sao lại không để ý? Là ta làm hại người bị thương!

Ta không thuận theo, mở cổ áo hắn. Long Tô biết không lay chuyển được, đành giang tay ra, tùy ta hành động. Từng chiếc áo cởi ra, chỉ còn dư lại áo lót, mùi máu tươi ngày càng nặng, hun ta đau đầu.

Ta gần như muốn nôn mửa, mặt trắng bệch nói với Long Tô: “Lật người đi.”

Long Tô nhìn ta một hồi, bỗng nhiên kéo tay của ta, thấp giọng nói: “Người cũng đừng hối hận.”

Từ quen biết tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn trịnh trọng nói với ta như vậy. Ta vẫn là có chút phản ứng không kịp. Long Tô nhìn về mặt ngu ngơ của ta, thở dài một câu: “Thôi, đừng nhìn.”

Ta giả cười: “Trên người người có chỗ nào ta chưa nhìn qua, sờ qua?”

Long Tô nhướn mày, ngẩng đầu lên, trong mắt dị thường trong suốt, cười khê với ta, xoay người lại, cởi ra tầng áo cuối cùng.

Giống như là vết thương do roi hoặc kiếm gây ra, một vết thương dữ tợn chạy dọc từ vai trái sang eo phải, vắt ngang cả thắt lưng.

Từ vết thương kia chảy ra — là huyết thủy màu xanh đậm!

Sênh sếch, xanh mượt, tản ra mùi cỏ non, theo miệng vết thương chảy ra, từng đường tường đường khe uốn lượn trên da thịt trắng nõn như ngọc, quỷ dị nói không lên lời.

Ta giống như bị đầu độc, sờ lên vết máu xanh đậm, cảm thụ được xúc cảm sênh sếch của nó.

Thân thể Long Tô khê run một chút, giọng nói lại là vân phong đạm khinh: “Có phải là rất buồn nôn không?”

“Người là... thụ yêu?”

Ta chần chờ hồi.

“Không,” Long Tô lắc đầu, “Ta là giao.”

Giao, thuộc long. Là một loại long không có sừng.

Long Tô xoay người, con mắt lóe sáng nhìn ta, tựa như muốn chờ ta hỏi tiếp.

Không khí trở nên mập mờ, chỉ còn kém một chút ta có thể biết nguyên nhân Long Tô muốn long khí. Nhưng nếu ta hỏi, nhất định sẽ càng dây dưa không rõ cùng hắn.

Thất thân cũng được, nhưng thất tâm, đó là trăm triệu không thể.

Ta đột nhiên mất đi dũng khí, có chút chân tay luống cuống, xuống giường nói: “Trẫm đi lấy thuốc cho người.”

Long Tô nhìn Gia Hạp hoảng hốt chạy trốn, phát ra một tiếng cười lạnh.

Từ khi Long Tô bị thương, ta đối với hắn có thể nói là trăm nghe ngàn thuận

Sau khi Long Tô phát hiện liền rất đúng lý hợp tình mà lợi dụng điểm này.

Vốn là Long Tô phải ngâm thuốc một canh giờ, nhưng hắn cảm thấy một mình ngồi trong thùng một canh giờ rất là vô vị nên kéo ta cùng vào.

Mấy phen lôi kéo, ta đã trơn tuột cùng dán với hắn một chỗ.

Cộng thêm hắn mềm giọng một phen lừa gạt, ta cho dù da mặt có mỏng hơn nữa, cũng liền đỏ mặt ửng thắt lưng dung nạp dục vọng của hắn.

Ta hai tay chống thùng tắm, khống chế lực đạo, sợ không cẩn thận áp lên chân hắn.

Long Tô cố ý trêu cợt ta, giằng co một canh giờ vẫn chưa chịu thả ra, ta đã sớm không có khí lực, cả thắt lưng cũng mềm nhũn, chỉ có thể ôm thắt lưng hắn, cố gắng khép chặt cái miệng, hy vọng hắn nhanh chóng phóng thích.

Giai nhân trong lòng lại được hầu hạ kề cận như thế, cảm giác thật sự là quá sức tuyệt đẹp, Long Tô càng không nỡ, ôm thắt lưng Gia Hạp chậm rãi động, ở bên tai y đùa giỡn: “Có muốn ta nhanh một chút không, hửm?”

Ta xấu hổ đỏ mặt.

Mắt thấy thân thể ta càng ngày càng run, lại muốn sắp không được, tay khoắc lên vai Long Tô cũng rơi xuống, trong miệng năn nỉ: “Được rồi, được rồi...”

Long Tô nhìn Gia Hạp đắm chìm trong dục vọng, đuôi đầu mày cuối mắt mang phong tình, lòng tàn nhẫn nổi lên, quyết định không chơi tiếp ở đây nữa, tăng nhanh động tác, để hai người cùng bắn ra.

Ta ngồi trong lòng Long Tô hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc là già rồi, làm sao có thể chịu hành hạ như vậy.

Sau khi tắm rửa, Long Tô ôm Gia Hạp nằm trên giường, kéo áo ngủ bằng gấm phủ lên hai người, ngủ thật say.

Ta vừa cảm giác ngủ tới trời sáng, có vẻ như sắp đến thời gian lâm triều, đang muốn đứng dậy lại bị người kéo xuống.

Long Tô ôm thắt lưng của ta lẩm bẩm: “Đừng động, lạnh.”

Ta bật cười, lúc này mới cuối hè, làm sao có thể lạnh. Nhưng vẫn là nằm trở lại, Long Tô sau đó liền quần cả hai chân lên.

“Người muốn nằm đến bao giờ?”

“Sao vậy, phiền à?” Long Tô đột nhiên mở mắt nhìn về phía ta.

Ta không chút nào tránh né, “Người nói muốn lấy long khí của tẩm, chúng ta như vậy... đã hơn nửa năm, người vẫn là bộ dáng như vậy. Trẫm chỉ biết cái kỳ hạn để còn chuẩn bị tâm lý.”

Long Tô cau mày, nhưng sau đó rạng rỡ cười: “Sao, sợ ta?”

Tim ta lại run lên.

Long Tô cầm tay của ta để bên miệng, “Đợi đến lúc rời đi, ta sẽ nói với người. Hiện tại thì còn lâu mới đủ.”

Ta thoáng an tâm, người này, tự nhiên xông vào trong cuộc sống, sau đó có thể lại không lý do mà biến mất.

Có câu hứa hẹn này của hắn, tâm của ta đang treo giữa không trung liền bình ổn.

Long Tô là yêu, đi và đến tự do.

./ . Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Động tình

Hết thấy đều phát triển theo hướng tốt.

Liễu Bất Hoạch dẫn đại quân lên đường, hết thấy lời đồn đều sụp đổ.

Để cho ta vui nhất chính là, nữ nhi của ta, viên minh châu của ta – sinh hạ một hài tử – trở thành mẫu thân.

Ta hồi hộp, cười đến thêm mấy cái nếp nhăn, ban thưởng cho người truyền tin trăm lượng hoàng kim, hạ lệnh cả nước chúc mừng ba ngày.

Ban đêm, ta lấy vòng ngọc mà Cẩm Châu tặng trước khi xuất giá ra vuốt ve, ánh mắt kích động sáng lên.

Long Tô hỏi: “Cái này là gì?”

Tâm tình của ta rất tốt, nói cũng nhiều: “Là đêm trước khi xuất giá Cẩm Châu cho trăm, nói là lần này đi sơn cao thủy viễn, không hẹn gặp lại, để cho trăm giữ lại tưởng niệm.”

Nghĩ đến tình cảnh trước khi nữ nhi xuất giá, ngực lại bỗng nhiên đau thắt, mặc dù mặt đất trải thảm dày mềm mại mười trượng, kiệu lớn tám người đón chào, nữ nhi của ta, minh châu của ta, vẫn là gả cho cái người...

“Là trăm không tốt, không có năng lực bảo vệ nó. Rõ ràng là công chúa cao cao tại thượng, lại trở thành vật phẩm hòa thân bán cho người khác, đổi lấy trăm năm hòa bình của Ngô quốc. A, cô nương mới mười bảy tuổi, một khắc trước còn làm nũng trong ngực trăm, một khắc sau đã bị trăm dích thân đẩy vào hố lửa. Để cho trăm đau lòng chính là, nàng một chút cũng không oán giận, ngày đó xuất giá, một giọt nước mắt cũng không rơi, nói không thể làm mất mặt hoàng gia...”

Những lời nói chôn sâu dưới đáy lòng, không biết vì sao lại nói ra với Long Tô, ta đè nén nội tâm chua xót, run run thu vòng ngọc vào hộp gấm, lẩm bẩm: “Hôm nay nghe nói nó sinh một đứa con trai, trăm thật sự cao hứng, từ nay về sau dù xảy ra chuyện gì, nó sống, cũng có hy vọng.”

“Người muốn thấy nàng sao?” Long Tô hỏi, áo bào màu xanh dưới ánh nền phiếm sáng lạnh, một đôi thủy nhãn nhọn nhọn, giống như có mấy phần chân thành ở bên trong.

Ta đóng hộp gấm, hộp phát ra tiếng “cạch” một cái, ở nơi yên tĩnh Chính Đức điện này đúng là đột ngột.

Ta nhìn chăm chú vào Long Tô, một hồi lâu mới nói: “Muốn, nằm mơ cũng muốn.”

Long Tô cười, ba phần đắc ý bảy phần giảo hoạt: “Chuyện này có gì khó khăn? Ta đưa người đi.”

“Được.” ta đứng lên, hướng Long Tô đi tới.

Long Tô vươn ống tay áo ra, phủ lên mắt của ta, ở bên ta nhẹ giọng: “Nhắm mắt lại, ôm chặt ta.”

Ta nghe lời ôm hông hắn, mắt nhắm thật chặt.

Thân thể chợt hệt hẫng, tiếp theo chính là gió rét quất vào mặt, ta không biết mình đang ở nơi nào, trong lòng có chút phần e ngại, chỉ có thể áp sát vào Long Tô.

Long Tô ở bên tai nhẹ giọng nói: “Mở mắt ra xem một chút.”

Ta theo lời mở mắt, có chút hoảng hốt, bầu trời đầy sao, quay xung quanh ta. Trăng sáng tỏ, thật giống như ta vươn tay ra là có thể hái về. Trong lòng xông ra một loại vui sướng như hồi còn nhỏ, ta mở to hai mắt tham lam nhìn tất cả.

Long Tô cười khê: “Cúi đầu nhìn một chút.”

Ta cúi đầu, nhìn thấy dưới chân một mảng thiên địa, có rất nhiều đóm lửa, đình đài lầu các chẳng qua chỉ là chút bóng đen mơ hồ. Trong lòng không rõ đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy trường trường, nhưng nghẹn một hơi, thở không ra hít không được.

Rõ ràng là ta nửa đời một nhọc trong hoàng cung, ban đầu cho rằng đời này sẽ không ra được, sinh lão bệnh tử đều ở bên trong.

Chớp mắt, chẳng qua là Long Tô một cái nhảy lên, ta liền thoát khỏi nơi đó, cách rất xa rất xa.

Thế nhân đều cho rằng ta ở nơi này là tốt nhất, uống rượu ngon nhất, ngủ với người đẹp nhất, bây giờ nhìn lại, hoàng cung này bốn phương tám hướng không khác gì một cái ngục giam.

Vừa nghĩ tới còn phải trở lại chỗ đó, trong lòng có chút thấp thỏm lo âu, không khỏi ôm chặt Long Tô, thấp giọng nói: “Long Tô, bay lên thật cao đi, trẫm muốn nhìn xa thêm một chút.”

“Được.”

Long Tô đáp ứng yêu cầu của ta.

Ta cách biển mây nhìn cảnh sắc chợt lóe lên trên mặt đất, ánh mắt đau đến rơi lệ, vậy mà không nỡ nháy mắt chỉ một chút, đây có thể là một lần duy nhất trong đời này có thể đi tới một nơi xa như vậy.

“Nếu người thích,” Long Tô khẽ nói: “Sau này ta thường dẫn người ra ngoài chơi.”

Ta nhắm mắt lắc đầu, lòng người đều tham lam. Có lần đầu tiên, sẽ muốn lần thứ hai, thứ ba. Dục vòng càng lớn càng khó bù đắp. Năm ta mười ba tuổi, năm nữ Liễu Bất Hoạch mang ta đi chơi, được đón tết Nguyên tiêu thực sự.

Từ đó về sau, ánh đèn lung linh liên trú ở trong lòng của ta, cứ thế trong một thời gian rất dài, chỉ cần nghĩ đến đêm đó thì lòng lại ngứa ngáy khó nhịn.

“Rốt cục vẫn phải đi về. Phóng túng nhất thời sẽ càng khó bù đắp, tội gì làm khó chính mình.”

Mệnh mông cát vàng, không thấy chút sự sống, xa xa nhìn lại, có thể tìm được vài túp lều màu trắng tụ lại một chỗ, đây là điểm đẹp nhất trên sa mạc này.

Màn đêm buông xuống, nhiệt độ chợt hạ. Ta lạnh tới răng run lập cập, đứng trước chân lều gấm, trì hoãn không tiến vào.

“Đi vào?” Long Tô hỏi.

Ta lắc đầu: “Đợi nó ngủ đã, trẫm đến nhìn một cái là tốt rồi.”

Long Tô cau mày, muốn tới như vậy, tại sao lại ‘nhìn một cái’ là tốt rồi?

“Trẫm đến cũng không thể thay đổi được cái gì, chỉ đảo loạn cuộc sống của nó. Trẫm chỉ cần nhìn nó có sống tốt hay không là được.”

“Nếu nàng sống không tốt?”

“Nếu nó sống không tốt, trẫm liền đau lòng.”

Long Tô nhíu mày, không hỏi nữa.

Thật ra thì cần gì phải hỏi nữa đâu?

Nhất vô tình để vương gia.

Long Tô bảo vệ ta tránh thoát ba bốn lần thị vệ tuần tra, đợi trăng lên cao, tiếng trẻ con khóc nỉ non trong lều lặng xuống, ta mới đi vào.

Bên ngoài lều gió rét lạnh thấu xương, bên trong có địa long, ấm áp như xuân. Đồ dùng sinh hoạt đầy đủ mọi thứ, mặc dù không tính là trang nhã tinh xảo nhưng cũng có thể thấy được dụng tâm. Đặc biệt là giường gỗ khắc hoa trong lều kia, cơ hồ giống như đúc chiếc của Cẩm Châu trong cung.

Tâm của ta thả lỏng một ít, ý bảo Long Tô để cho hắn làm chút pháp thuật giấu đi tiếng động.

Sắc mặt Cẩm Châu có chút tái nhợt, mới vừa sinh xong, thân hình chưa khôi phục, có chút mập mạp, nó nằm trên giường gỗ khắc hoa kia, đắp chăn đỏ thẫm, ngủ thiếp đi.

Ta mượn ánh đèn tù mù nhìn nó, chặm chạp không dám tới gần.

Lòng đắng chát.

Ta để cho nữ nhi của mình thay ta chịu khổ, thay ta gánh trọng trách thiên hạ!

Ta ngay cả tư cách của một người cha cũng không đảm đương nổi, như thế nào làm vua!

...

Tâm tư cuộn cuộn, ta níu lấy quần áo ở ngực, từng ngụm thở hổn hển.

Hài tử ngủ bên cạnh Cẩm Châu tỉnh lại, mở to hai đôi mắt hắc bạch phân minh ra xem ta.

Lòng ta mềm nhũn, hơi thở từ từ vững vàng, muốn chạm vào hài tử này, lại có mấy phần sợ hãi. Nhỏ như vậy, non nớt như vậy, đụng hư thì làm thế nào?

Long Tô nhìn thấu tâm tư của ta, dặt dặt sờ sờ gương mặt hài tử: “Không phải sợ.”

Dưới tay là cảm xúc trắng mịn, non mềm, cảm giác kỳ lạ từ bàn tay cho tới trái tim, ta nghĩ, đây là cái gọi huyết mạch tương liên.

Hài tử hắt hơi một cái, rụt rụt cổ, tựa hồ không thoải mái,

Ta vội vàng cầm tay Long Tô kéo ra xa khỏi hài tử.

Long Tô nhìn về phía ta: “Có muốn ôm nó một cái không?”

Ta vội lắc đầu, có chút kinh hoảng: “Trẫm làm nó bị thương thì sao? Không nên!”

Nhìn bộ dáng khấn trương của Gia Hạp, Long Tô buồn cười, trêu chọc nói: “Nó cứ nhìn người, nhất định là muốn người bế.”

“Thật sao?” ta kinh ngạc nhìn Long Tô, xác nhận lại.

“Thật.” Long Tô trả lời đúng lý hợp tình.

Ta thử vươn tay thăm dò, ôm hài tử, thân thể tiểu hài tử mềm mại, còn có mùi sữa ngọt ngào. Hài tử cũng không sợ ta, con người di chuyển theo mặt ta. Ta không khỏi cười, thật tốt.

Long Tô có chút xa cách, sợ yêu khí làm hài tử kinh sợ.

Ta cứng ngắc ôm hài tử, một cử động cũng không dám, cho đến khi hài tử ngáp một cái, sụp mắt ngủ, lúc này mới lưu luyến buông tay ra.

Cuối cùng ta vén góc chăn cho Cẩm Châu, điều chỉnh ánh nền tối đi một chút mới xoay người đi khỏi: “Đi thôi.”

“Đi luôn?” Long Tô có chút giật mình.

Ta khôi phục thần sắc ngày thường: “Đi thôi, không trẫm ở không nổi nữa.”

Long Tô híp mắt đánh giá thần sắc Gia Hạp, nói một câu: “Được.”

Sắp ra lều, ta chợt nhớ tới một chuyện, vội nói: “Đợi đã,” Long Tô buông lỏng tay, lẳng lặng nhìn ta.

Ta lấy hồng ngọc trường sinh ở trên vạt áo xuống, đặt trong tã lót hài tử, cuối cùng sờ sờ mặt hài tử đang ngủ: “Ngọc bội này là trẫm mang từ lúc nhỏ đến giờ, có thể tiêu tai trừ nạn, kéo dài tuổi thọ. Trẫm tặng cho con, hy vọng con có thể bình an lớn lên.”

Thanh âm của ta không nhẹ, Long Tô có thể nghe được rõ ràng.

Long Tô ở chỗ tối nhìn ta, thần sắc cực lạnh, ta có thể ánh mắt của hắn vô cùng lo lắng ở trên người ta, tựa như muốn đem ta đốt ra một cái lỗ.

Ra khỏi lều trại, phía ngoài đêm đã khuya. Cát vàng, đêm tối, sao sáng, trăng tròn.

Hoang vắng lại thê lương.

Ta tiến lên một bước ôm Long Tô, thấp giọng nói: “Cảm ơn người.”

Người hấn cứng đờ, sau đó vươn tay trấn an vỗ vỗ lưng của ta.

Ta chôn đầu vào ngực hấn, ngửi mùi thơm cỏ non trên người hấn, quặn đau trong tim cũng dần hóa giải, ta thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Long Tô ôm eo Gia Hạp, vung ống tay áo lên, trong chớp mắt biến mất trong sa mạc.

Bên tai là gió rét gào thét, dưới chân là mây trắng bay qua, ôm trong lòng là thân thể cực kỳ quen thuộc, ta dề xuống tất cả tâm tình, nhắm mắt lại, nghĩ tới hết thấy xảy ra ngày hôm nay.

Một dòng nước ấm cùng mùi cỏ xanh thơm ngát rót vào ngực, không khỏi ấm áp.

./.

Nhìn ngọt thế thôi sau lại quay ra ngược nhau ngay được ==

Edit: Summerbreeze Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Bỏ lỡ

Chiến thần bất bại Liễu Bất Hoạch, lại viết thêm một trang nữa vào chiến tích của hấn.

Lui kẻ địch ba ngàn dặm, bắc di Vương đích thân cầu hòa, cắt đất một ngàn dặm, dâng lên mấy vạn dê bò ngựa cùng mấy ngày nô lệ.

Liễu Bất Hoạch quỳ trong triều đình, nghe ta khen ngợi như trước. Hấn cúi đầu thật sâu, cự tuyệt ta tưởng thưởng thăng quan tiến chức.

Ta không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh, hỏi hấn: “Liễu ái khanh nghĩ muốn thưởng gì?”

Hấn đáp, thanh âm vang vọng: “Thần chỉ nguyện bệ hạ ban cho thần một vò rượu mai.”

Bá quan ồ lên, cười nói chuyện này không có gì khó khăn. Ta lại hít một hơi lạnh, ngăn chặn tâm cuộn cuộn, không đáp.

Ta nhìn hấn, nhớ về lúc còn bé.

Liễu Bất Hoạch lần đầu xuất chinh, ở trên chiến trường ba năm mới trở về. ta vất vả lắm mới đợi được, vôi vàng cầm lấy vò rượu mai ủ ba năm đi gặp hấn. Cẩn thận che chở vò rượu kia, không dám lộ thân phận, ngồi trước cửa phủ đệ của hấn mà chờ, sai người báo cho hấn, ta muốn gặp hấn.

Hạ nhân rất nhanh ra ngoài, cung kính mời ta về, nói thiếu chủ nhà hấn không muốn gặp ai. Ta không tin, giận dỗi ngồi ở cửa, ôm vò rượu chờ.

Ta tin hấn không đến gặp ta.

Nhưng ta đợi rồi lại đợi, từ bình minh đến hoàng hôn, từ hoàng hôn đến lúc trăng lên cũng không thấy hấn ra ngoài. Ngồi đến chân tê rần, cánh tay luôn ôm rượu cũng đã sớm cứng ngắc, nhưng ta vẫn không chịu rời đi.

Đây là chút ít cố chấp của ta.

Cuối cùng kinh động tới lão tướng quân, chính là phụ thân Liễu Bất Hoạch, vôi vàng sai người chuẩn bị xe, tự mình đưa ta về.

Mẫu hậu biết, tất nhiên là một trận thuyết giáo.

Ta thân thể yếu đuối, chịu gió rét một ngày liền bị bệnh, sốt cao không lùi.

Phụ hoàng biết chuyện này, ép hỏi ta đã làm gì, người đã sớm không vừa mắt ta, luôn cố tìm khuyết điểm để bãi chức thái tử của ta. Ta nằm trên giường nhìn người, một câu cũng không nói được.

Mẫu hậu vội vàng chạy tới, thay ta nói chuyện, nói rằng ta cùng nữ nhi Liễu Như Tâm của Liễu tướng quân lưỡng tình tương duyệt, bởi vì ta nhớ nàng nên mới làm vậy. Sau đó còn nói, nàng đã sớm cùng Liễu phu nhân bàn xong hôn sự này, mong bề hạ thành toàn.

Tùy hứng của ta, lại hại Liễu Như Tâm.

Gặp lại Liễu Bất Hoạch, là tại tiệc vui trong lễ kết hôn của ta.

Hắn uống có chút say, đỏ mặt nằm vai của ta, dặn dò: “Nhất định phải đối tốt với Như Tâm, đối tốt với nàng.”

Ta có rất nhiều điều muốn nói với hắn, gốc cây mai kia mới trút đi tầng lá cuối cùng, cuối đông đầu xuân hàng năm cũng sẽ nở thật nhiều hoa, đẹp giống như một thân hồng y của người vậy, lại muốn nói với hắn, ta học được ủ rượu rồi, ủ riêng cho người một vò, dùng hoa mai ủ, còn muốn hỏi hắn, vì sao không muốn gặp ta? Ta đã làm gì mà lại cách xa ta như vậy, càng muốn hỏi hắn, ba năm này trôi qua có tốt không, có phải chịu thương tích nhiều không, còn có, có nhớ ta không...

Nhưng ta không hỏi ra miệng, chưa kịp nói đã bị hắn tưới cho một ngụm rượu.

Liễu Bất Hoạch cười lớn vỗ bả vai của ta: “Sau này, chúng ta chính là người một nhà!”

Hắn cười vô cùng càn rỡ, thân mật dùng đầu cọ cọ vai ta, thấp giọng gọi một câu: “Muội phu.”

Tiếng muội phu này chỉ có ta nghe được.

Hắn nói xong, buông tay, cười lớn rời đi.

Ta ngây người đứng nguyên tại chỗ, trong lòng không hiểu là tư vị gì.

Hôm nay, ta ngồi trên ghế rồng, nhìn Liễu Bất Hoạch quỳ, trong lòng lại dâng lên tư vị hôm đó.

Ta nhắm mắt, không dám nhìn mắt hắn, nói: “Ban thưởng yến Xuân hoa viên, trăm muốn vì Liễu tướng quân tẩy trần.”

Tối nay không gió, trăng sáng treo cao, thật tốt.

Liễu Bất Hoạch đã sớm đợi dưới tàng cây mai, hắn đổi thường phục, vẫn là hồng y, tóc tùy tiện buộc cao sau gáy, càng phát ra phong lưu phóng khoáng.

Ta cũng mặc thường phục, mang theo một vò rượu, chậm rãi đi về phía hắn.

Hắn thấy ta cũng không hành lễ, thản nhiên ngồi ở đó, giống như một khối đá bất động.

Ta đứng cách hắn mấy bước, nhìn hắn.

Đã bao lâu rồi.

Hắn là đã rất lâu rồi.

Từ năm mười hai tuổi, sau đó rất lâu cũng chưa nhìn thấy hắn như vậy: mắt cong cong, khóe miệng khẽ mỉm cười, ngừng mắt nhìn ta.

Hắn luôn sủng ái ta.

Vô luận chuyện gì cũng sẽ đáp ứng ta.

Mấy năm ta ngây ngốc ở Lâm Nguyệt tháp kia, chỉ có hắn một tác không rời mà phụng bồi ta, cùng với ta. Khi đó thế giới rất nhỏ, nhỏ đến chỉ có hai người ta và hắn.

Rời khỏi tháp, cho dù gặp lại, hắn cũng rất ít đưa mắt nhìn ta.

Chuyên chú như vậy, cưng chiều như vậy, rõ ràng như vậy.

Liều Bất Hoạch đứng dậy, nhận lấy vò rượu trong tay ta, thuận thế dắt tay, kéo ta ngồi trên ghế đá.

Đầu của ta lại hỗn độn một mảnh, chẳng qua là nhìn hấn. Liều Bất Hoạch muốn mở vò rượu, ta vội vàng kéo tay hấn, hấn ngừng lại.

“Sao vậy?”

Ta cười khổ, âm thanh phát run: “Đây không phải là rượu mai.”

Liều Bất Hoạch có chút kinh ngạc nhìn về phía ta.

“Vò trước đây, đã bị uống rồi.”

Sắc mặt Liều Bất Hoạch trong nháy mắt trắng bệch, ở dưới ánh trăng, duy chỉ có một đôi mắt phát sáng đáng sợ,

Ta thu tay lại, ngăn không được ý nghĩ muốn chạy trốn.

Liều Bất Hoạch vội vàng nắm chặt tay Gia Hạp, cầm trong tay mình, cúi đầu trầm tư chốc lát, cười khổ nói: “Không phải là rượu mai cũng được, dù sao hôm nay thần cũng muốn say.”

Hấn nắm chặt tay Gia Hạp không buông, tháo ra rồi rút cho mình một chén.

Hai tay nắm rất nhanh ướt mồ hôi, ta thoát lực ngồi trên ghế đá, không thể động đậy.

Đau, cảm giác đau từ ngực tràn ra thân thể, hô hấp cũng khó khăn.

“Được rồi, cẩn thận say!” ta nhin không được, đè lại tay hấn.

“Say càng tốt, say càng tốt!” Liều Bất Hoạch lại là liều mạng, không giống mọi hôm, một vò rượu uống hơn phân nửa.

Mặt hấn ngày càng hồng, hai mắt lại càng sáng ngời, hấn nặng nề đặt vò rượu lên bàn đá, nhìn thẳng ta: “Rượu này không bằng hoa mai ủ.”

Ta lắc đầu cười khê: “Đúng là không bằng, hoa mai ủ chỉ có một vò, đã sớm bị người khác uống đi, tìm không được.”

Liều Bất Hoạch đè lại tay của ta, đỏ mặt hỏi một câu: “Bệ hạ ủ cho thần một vò nữa được không?”

Ta bật cười, “Cho dù ủ một vò nữa, vị chỉ sợ cũng không còn tinh khiết.”

Ánh sáng trong mắt Liều Bất Hoạch tối sầm đi, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc, vẫn là bỏ lỡ.”

./.

Có những việc, bỏ lỡ một lần chính là bỏ lỡ cả đời... Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Liều Bất Hoạch là ai?

Hấn là Đại tướng quân hộ quốc của Ngô triều, hấn là chiến thần bất bại, hấn hấn là mặc hồng y cười ngựa nhận vạ người kính ngưỡng, hấn hấn là phi như bay trên chiến trường vùng thương lui ba ngàn kẻ địch, trên mặt vinh viễn mang theo mỉm cười đắc ý, ánh sáng trong mắt chính là hy vọng bắt diệt của Ngô quốc.

Nhưng hiện tại?

Vết rượu làm dơ bản hồng y, ánh sáng trong mắt đã mất đi, cực kỳ thất thổ gục trên bàn đá, yếu ớt giống như chim non vừa phá vỏ.

“Thái tử vị là hoàng hậu dùng cái chết đổi lấy, trăm chán ghét phân tranh trong cung này, lòng chỉ một ra ngoài, cho dù làm một vương gia nhàn tản cũng được. Nhưng phụ hoàng không chịu bỏ qua cho trăm, trăm

không biết mẫu phi dùng cách gì để phụ hoàng để cho trẫm làm thái tử, nhưng trẫm biết, phụ hoàng không thích trẫm chút nào, thậm chí là cực kỳ ghét.”

Liễu Bất Hoạch hô hấp một lúc, mượn cảm giác say, kéo ta vào lòng ôm.

Hô hấp của hắn nóng hổi phun lên cổ của ta, rất khó chịu.

“Người bị phụ hoàng lệnh làm thư đồng cho ta, ta thật cao hứng. Ta lúc đó đầu óc không tốt, ánh mắt mọi người nhìn ta giống như nhìn quái vật. Chỉ có người là khác, người yêu thương ta giống như đệ đệ, cùng ta đi học, dạy ta võ công, lại lên mang ta xuất cung chơi... Những thư này, ta vẫn còn nhớ. Ta thật vui, thật...”

“Nhưng tại sao người lại muốn rời đi?” ngữ điệu của ta đột nhiên thay đổi, hỏi, ánh mắt nhìn về nơi xa, cách năm tháng dài đằng đặc cố ý muốn hỏi thiếu niên mười lăm tuổi ngoài chiến trường: “Ta không giữ được người, liền muốn đi cùng người. Nhưng người lại nói, muốn ta giúp người giữ thiên hạ. Đây là lần đầu tiên người yêu cầu ta làm một việc, ta có thể không đồng ý sao?”

Liễu Bất Hoạch ôm chặt ta trong ngực, run giọng nói: “Ta... người...”

Ta không muốn nghe tiếp, mở miệng cắt đứt lời của hắn, luôn miệng chất vấn: “Ba năm sau người trở về, được người xưng tụng thiếu tướng quân, là chiến thần bất bại của Ngô quốc. Ta ôm rượu mai đi tìm người, người lại cự tuyệt ta ngoài cửa, tối như mực, cổng đóng kín, mặc ta gọi sao cũng không ra. Gặp lại, là ở bữa tiệc kết hôn của ta, người còn bảo ta ‘đối xử tốt với Như Tâm’... ta liền đồng ý với người.”

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Liễu Bất Hoạch rống giận, hai tay càng thu chặt, hận không thể ghì chết Gia Hạp trong ngực, “Đừng nói nữa, ta van cầu người đừng nói nữa!”

Sai lầm rồi! Sai lầm rồi! Đều sai lầm rồi!

Hắn vốn tưởng rằng y muốn trở thành đế vương của Ngô quốc, hắn phải giúp y bảo vệ giang sơn vạn dặm này, hắn muốn trở thành phụ tá đắc lực của y, hắn chém giết trên chiến trường hơn hai mươi năm, hắn nên vì y mà đánh thắng tất cả các trận chiến — sai lầm rồi! Cũng sai lầm rồi!

Sai một chút, liền sai lầm cả đời.

Không thể vãn hồi.

Ta nhắm mắt, có chất lỏng lạnh như băng xẹt qua khóe miệng: “Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ người một mình người. Người nói gì ta liền làm đấy, bởi vì người là người duy nhất đối đãi thật lòng với ta.”

Liễu Bất Hoạch rút cục bị Gia Hạp ép điên rồi, hắn cũng không để ý cái gì gọi là lễ quân thần, không quản luân thường đạo đức treo cao trên đầu nữa, ngăn chặn mọi Gia Hạp.

Ta cả kinh, hung hấn cắn đầu lưỡi hắn, cự tuyệt nộ hôn này.

Liễu Bất Hoạch lại liều mạng dùng đầu lưỡi tìm kiếm sâu trong cổ Gia Hạp, hận không thể tiến vào tim Gia Hạp, nhìn một cái, để xem những lời vừa rồi y nói có mấy phần thật, mấy phần là giả.

Ta đầu tiên là từ chối, mùi máu tươi ngày càng đậm mới từ bỏ cự tuyệt, hé miệng, tùy ý hắn cướp đoạt.

Nộ hôn này — nếu như có thể gọi là hôn, kéo dài rất lâu, đến lúc ta sắp ngất, những tâm lý đã xây dựng kia sắp âm ỉ sụp đổ.

Liễu Bất Hoạch kết thúc nộ hôn này, ở bên ta nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Gia, Tiểu Gia...”

Từng tiếng, từng tiếng chân tình thật lòng.

Đây là nhũ danh của ta, chỉ có hai người là mẫu hậu và hắn gọi ta như vậy.

Ta nhắm mắt lại, che giấu cảm xúc cuộn cuộn: “Người say rồi.”

“Ta say, say nhiều năm như vậy, hôm nay mới có thể thanh tỉnh. Nếu ngày đó ta dẫn người theo...”

Ta gơ tay lên thương tiếc vuốt ve mắt Liễu Bất Hoạch: “Không có nếu như, ta và người, cũng sẽ không có tương lai.”

Liễu Bất Hoạch nắm tay của ta, một lần lại một lần hôn, lo lắng, vội vàng: “Tiểu Gia, Tiểu Gia, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không? Một lần nữa bắt đầu.”

Nguyên vọng thật là tốt, một lần nữa bắt đầu.

Làm như tất cả ân oán trải qua chưa từng tồn tại, tất cả đã mất đi một lần nữa lại tìm thấy.

Đối với ta mà nói là hấp dẫn cực lớn.

Nhưng ta không thể đáp ứng.

Ta nhìn thấy Long Tô. Hắn đứng cách đó mấy trăm thước, mắt lạnh nhìn ta.

Ánh mắt của hắn cực lạnh, giống như một thanh kiếm đâm vào lòng ta.

Ta co rút thân thể, giống như đà điểm vùi đầu vào vai Liễu Bất Hoạch, thấp giọng nói: “Trẫm đã có người mình thích.”

Thân thể Liễu Bất Hoạch trong nháy mắt cứng nhắc.

Ta lại nói: “Trẫm phải về, hắn đang ở trong cung chờ trẫm.”

Ta lảo đảo đứng dậy, nện bước không yên hướng về phía Long Tô, ánh mắt dần nhiễm một tầng nước, tất cả xung quanh đều mơ hồ, ta nhìn Long Tô, chẳng biết tại sao lại nhớ tới tình cảnh ngày đó.

Tà dương như máu, thiếu niên mặc hồng y so với trời chiều còn lóa mắt hơn, cười trên con ngựa to lớn, đi đầu tiên trong đội ngũ, dẫn thiên quân vạn mã từ từ biến mất ở đường chân trời.

Mang đi toàn bộ ánh sáng trong thế giới của ta.

Ta lắc đầu, cơn ác mộng dây dưa ta hơn hai mươi năm qua, nên kết thúc.

Chợt nghe một âm thanh ở phía sau: “Hắn là ai vậy?”

Ta sững sốt: “Là một quái nhân.”

“Có tốt với người không?”

Tốt?

Cái gì là tốt? Cái gì lại là không tốt?

Ta cùng với Long Tô, có quá nhiều quan hệ không thể nói rõ, những lời ngon tiếng ngọt phân không rõ thật giả của người nọ, rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Ta cười nhẹ, đáp: “Tốt.”

Liễu Bất Hoạch yên lặng một hồi lâu mới nói: “Thần say rượu thất thố, nói rất nhiều lời điên rồi. Mong bệ hạ khai ân thứ thần vô tội.”

“Chuyện hôm nay trẫm quên rồi, Liễu tướng quân cũng quên đi.”

Nếu sai lầm rồi, vậy thì cứ sai tiếp thôi.

Hắn vẫn là thần tử, ta vẫn là hoàng đế.

Hắn thay y tranh giành thiên hạ, y coi chừng là tốt rồi.

Lòng ta đau, toàn thân cũng đau, ra khỏi xuân hoa viên, một đầu ngã quỵ vào người Long Tô, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Thần sắc Long Tô cực lạnh, sờ sờ thái dương Gia Hạp, thấp giọng cười mấy tiếng.

Thanh âm bẽ tan tành, cực kỳ khủng bố.

./.

Tiếp theo ngược thân nha mấy bé, yếu tim dừng vào

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Trùng phạt

Trước mắt một mảnh hắc ám, bên tai là tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân, hạ thân lạnh như băng, giữa đùi có phân thân cực nóng tiến tiến xuất xuất, mang theo khoái cảm tê dại.

Ta vừa sợ vừa giận, từ chối người trên thân: “Cút! Buông trẫm ra!”

Long Tô cười khê: “Hôm nay sao lại kích động như vậy?”

“Buông trẫm ra!”

Cho dù là ai bị người ta thao tỉnh cũng sẽ không cảm thấy thoải mái!

Ta không biết hẳn dùng phép gì che mắt của ta, làm cho ta không nhìn thấy gì xung quanh.

“Xuyt, nhỏ giọng một chút.”

Long Tô dùng sức, nặng nề đâm vào thân thể của ta, bên ta nhẹ giọng nói: “Để cho người khác nghe thấy không hay đâu.”

Trong nháy mắt ta mở to mắt, nắm chặt tay của hắn: “Người nói gì! Đây là đâu?”

“Người đoán đi.”

Long Tô cười, đôi môi xẹt qua môi ta, thở ra hơi thở mập mờ.

Ta không tự chủ được suy nghĩ lung tung, đây là đâu? Long Tô muốn gì?

Nếu như bị người ta nhìn thấy bộ dạng mặc người khi dễ này... Càng nghĩ càng khẩn trương, thân thể càng nhạy cảm, không tự chủ được thắt chặt hậu huyệt, bực lấy phân thân cực nóng kia, không ngớt mút vào...

“A...”

Long Tô vuốt ve lưng ta, nhẹ giọng dụ hoặc: “Không phải sợ, để ta cho người cảm thụ hết thấy.”

Long Tô đẩy tay ta đang bám hắn ra, sờ sờ bộ phận gắn liền giữa hai người, hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Vô liên sĩ?” ta không muốn đáp, tránh tránh, muốn chạy trốn khỏi hắn.

Quần quai như vậy lại tiện nghi cho Long Tô, hắn cố ý đỉnh eo, cười nói: “Tiếp tục đi, người hầu hạ ta rất sáng khoái!”

Ta càng giãy dụa, phân thân của hắn tiến vào càng sâu, đầu đỉnh ma sát chỗ mẫn cảm, kích thích ta, hận không được một giây sau đến cao trào. Ta gần như hư thoát, trong đáy lòng phỉ nhổ thân thể nhạy cảm này.

Long Tô đúng lúc vươn tay, vươn đầu nhũ nhô ra của ta, có chút vũ nhục mà vuốt ve.

Một cỗ nhiệt lưu theo mạch máu đánh thẳng vào nửa người ta, phân thân nhếch cao lên, nhỏ tinh.

Long Tô cầm phân thân của ta, ngón tay dè mã nhãn, ác liệt giữ lấy, một tay khác nắm chặt tay ta vuốt lấy bộ vị gắn liền.

Hắn rút phân thân ra thân thể ta một chút, nắm bàn tay của ta vuốt lên gân xanh dữ dội: “Cái này là gì?”

Long Tô nhất định là phát hiện ra ta sắp cao triều, cố ý giầy vò ta, để cho ta tuyệt vọng chờ đợi cao triều.

Hắn hỏi không chút hoang mang, chỉ mang theo ác ý trêu chọc.

“Nói, sẽ cho người bắn.”

Ta sắp hỏng mất, khoái cảm tích lũy tầng tầng, hận không thể một giây sau lên tới đỉnh, dục hỏa đốt cháy lý trí của ta, không biết thẹn mà nói: “Là phân thân của người.”

“Còn đây?”

Long Tô cầm tay ta vuốt ve hậu huyệt.

Nơi kia ướt nhẹp, mềm nhũn, tham lam mút vào phân thân của hắn, bởi vì Long Tô đóng vai ác, bên trong không nhồi đầy, ngứa ngáy khó nhịn.

“Là hậu huyệt của ta.”

Long Tô cười khê một tiếng, như thưởng ta mà hung hăng đâm vào, phân thân toàn bộ tiến vào.

Ta hô một tiếng, vui mừng nghênh đón hắn.

Long Tô nói lòng tay cầm phân thân của ta, cúi người, ngậm đầu nhũ của ta trong miệng, dùng đầu lưỡi đùa giỡn.

“Uhm...”

Ta khó chịu hừ nhẹ, thẳng eo, không tiếng động thúc giục.

Long Tô nghênh hợp với ta, không chút để ý mà tiến công, mỗi lần bỏ qua điểm mẫn cảm.

Lại thiếu chút nữa, còn kém chút xíu ta có thể đạt tới cao trào có thể cho người dục tiên dục tử, ta dụ dỗ hắn, giãy dụa vòng eo, ôm lấy lưng hắn, để cho thân thể hắn gắn sát, đem phân thân của hắn nuốt vào sâu hơn.

Long Tô nắm tay của ta, sờ sờ vật ở phía dưới, hỏi: “Đây là cái gì?”

Ta cả người nóng ran khó nhịn, không còn lý trí mà đi cãi lại, thuận miệng đáp: “Sàng đan.”

“Thông minh.”

Long Tô thưởng cho ta, là một đâm thật sâu.

Toàn bộ tri giác của ta biến mất trong lúc đó, khoái cảm khiến cho người ta say mê từ từ hình thành, sắp đánh bại ta.

Long Tô lại từ từ rút phân thân ra.

“Không! Đừng mà!”

Ta vội vàng lên tiếng giữ lại, nâng eo đuối theo, toàn hạ thân ướt mồ hôi, bắp đùi hưng phấn phát run: “Cho ta, tất cả đều cho ta.”

“Người muốn?”

Long Tô dùng hân ngữ điệu lạnh lẽo, xa cách hỏi ta.

Ta vội vàng gật đầu, đầu vầng mắt hoa cả người phát run, cho ta, mau cho ta!

Long Tô kéo ta của ta, theo sàng đang, cùng với tốc độ chậm chậm lục lợi, từng chút từng chút, cho đến khi tay của ta đặt lên một vật thể ấm áp.

Ta đột nhiên mở to hai mắt nhìn, máu toàn thân ngưng thành băng, *** nhanh chóng rút đi — không!

Long Tô hôn lên môi ta. Tàn bạo, mang theo quyết tuyệt hiềm thấy, giống như đang rửa sạch cái gì. Khổ bộ của hắn nhanh chóng đình lộng ta, phát tiết lửa giận cùng lửa dục.

Ta nghe được âm thanh của hắn, mang theo nồng đậm ham muốn cùng khoái cảm trả thù: “Người đoán, nằm bên cạnh người là ai?”

Ta không chịu nổi hắn đâm vào như mưa rền gió dữ, vẫn cố chấp dùng hết khí lực toàn thân kéo tay về.

Long Tô dĩ nhiên không để cho ta cơ hội, hắn ngăn chặn tay của ta, để cho tay ta dán lại chặt chẽ với một cánh tay khác.

Ta biết tay kia là của ai – nhưng ta cự tuyệt thừa nhận.

Bàn tay kia, từng nắm tay ta khi còn nhỏ, từng bước từng bước đi vào Lâm Nguyệt tháp.

Bàn tay kia, từng mang theo ta chen chúc trong đám người, đuổi theo một chiếc đèn ***g trên sông chạy qua mấy con phố.

Là Liễu Bất Hoặc, người mang đến cho nhân sinh của ta ta ấm áp cùng cảm động. Hôm nay, ta lại ở trước mặt hắn, giang rộng hai chân, *** đang lay động hai chân khát vọng một nam nhân khác!

Ta giãy dụa như diên, tránh thoát gông cùm của Long Tô.

Ta hận hắn! Ta hận hắn! Ta hận hắn.

Ta hận thân thể mình lúc này không thể biến thành một ngọn lửa, thiêu chết hắn, thiêu chết ta, đốt thành tro bụi, tan biến.

Ta hận không thể sinh ra kịch độc trong cơ thể, Long Tô động tới bất kỳ bộ phận nào cũng sẽ bị kịch độc làm cho thối rữa, cùng ta hóa thành một đám máu thịt, từ từ khô khốc.

Long Tô liếm vành tai của ta, trầm giọng nói: “Người nên cảm kích ta. Chờ ta thao đủ rồi sẽ làm hắn tỉnh lại, để cho đồ chơi của hắn tiến vào thân thể của ngươi, hảo hảo thỏa mãn ngươi một chút.”

Ta đỏ mắt, há mồm cắn vai hắn, dùng mười phần khí lực. Trong miệng đầy mùi máu tươi, ta cảm thấy còn chưa đủ, hận không thể một ngụm cắn đứt động mạch hắn, để cho hắn mất máu mà chết.

Long Tô tùy ta cắn, chỉ là không ngừng động tác.

Long Tô quấn lấy ta như xà quấn, thân thể dán lại chặt chẽ không kẽ hở, ngay cả phân thân cũng không nở trượt ra thân thể ta, chỉ hơi rút ra một chút rồi lại nặng nề đâm vào.

Dương cụ nhếch lên của ta ma sát với thân thể Long Tô, đầu đỉnh trướng phát đau, hung hăng nảy lên mấy cái.

Ta bị ai phát hiện, mặc dù ta hận hắn thế nào đi chăng nữa, cao triều của ta vẫn muốn tới.

Thật ra thì ta sớm biết rồi, thân thể cùng tình cảm là tách ra.

Lửa nóng hậu huyết kim lòng không đậu ngo nguậy, bao bọc phân thân Long Tô không ngừng mút vào, hậu huyết cũng gấp gấp muốn hứng lấy cổ nhiệt lưu kia, không biết từ lúc nào, nếu không có dịch thể của Long Tô kích thích, ta gần như là sẽ không đạt được cao trào.

Long Tô dụ hoặc: “Nhả ra, ta muốn nghe tiếng kêu của ngươi.”

Ta liều chết cắn vai hắn không tha, để máu của hắn tiến vào miệng, tiến vào cổ họng, ta hung hăng nuốt từng ngụm.

Máu của hắn uống rất ngon, mang theo mùi thơm sau cỏ xanh, trong veo ngọt ngào.

Long Tô đoán chừng cũng đau, hút một hơi khí lạnh, nói lỏng tay đang cùm ta.

Ta vội vàng kéo lại bàn tay trong tay Liễu Bất Hoặc ra, bắt trên cổ Long Tô, dùng hết toàn lực.

Long Tô không chút hoang mang, hắn khẩn cấp đem phân thân chôn sâu trong người Gia Hạp tiến vào chỗ sâu nhất, run rẩy bắn ra ngoài.

Thân thể của ta run lên, hứng lấy tinh của Long Tô, cũng bắn ra ngoài theo.

Ta hận hắn, không biết lấy khí lực từ đâu ra, thoáng cái đẩy Long Tô ra, trón xuống giường. Nhìn thấy bội kiếm của Liễu Bất Hoặc giắt bên giường, không chút nghĩ ngợi liền rút ra, đỏ mắt đâm về Long Tô.

Long Tô không trốn tránh, bị ta đâm một kiếm. Máu màu xanh chảy xuôi theo thân kiếm, làm ướt mặt đất.

Cả phòng bùng lên mùi cỏ sau cơn mưa thơm ngát, trùn lên hơi thở ***.

Long Tô nhìn về phía ta, môi khẽ cười, mấy phần ai thán mấy phần bất đắc dĩ: “Thật là cực chiêu người tới hư rồi”

./.

Trừng phạt tiếp tục... Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15-16

Trói buộc

Hai tay hai chân ta đều bị trói, tứ chi mở rộng nằm trên giường, vô lực phản kháng.

Đầu ngón tay Long Tô mang theo lạnh lẽo chậm chạp di động trên thân thể của ta, xẹt qua đầu nhũ qua rốn, chuyển vài vòng nơi thắt lưng mẫn cảm, không chút để ý mà dời xuống phía dưới.

Ta trương đỏ mặt, giận không thể nhìn chằm chằm hắn, Long Tô không đếm xỉa đến tức giận của ta, không nói gì nằm bên cạnh ta, một tay nắm lấy đầu, một tay mang theo ý tứ bố thí mà vuốt ve thân thể ta.

Hắn cao ngạo như vậy, khoe miệng lại mang theo tia mỉm cười chơi đùa.

Ta căng thẳng thân thể, dùng lý trí còn sót lại phản kháng hắn, hết sức tránh hắn.

Mùi cổ thơm trong không khí ngày càng nồng đậm, ta nhìn vết thương trên vai trái hắn xuất thần: Đoạn kiếm ta cắm trên vai hắn, máu xanh đậm lưu lại trên thân kiếm, ở trên y phục mở ra một mảng vết máu. Lúc đó ta mất đi lý trí, trong lúc mũi kiếm đâm trúng thân thể hắn, đầu óc liền trống rỗng.

Long Tô khẽ cười một tiếng, dùng hai ngón tay bẻ gãy kiếm, phất ống tay áo, đem ta làm hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện mình toàn thân trần trụi, bị trói trên giường ở Chính Đức điện.

Long Tô quần áo đầy đủ đứng ở đầu giường, ung dung nhìn ta.

“Có rồi” Long Tô cười một tiếng, thật giống như giải quyết vấn đề gì đó: “Ta biết làm sao để phạt người rồi.”

Ta ngạc nhiên, cả giận nói: “Trẫm làm sai cái gì! Người tại sao xử phạt trẫm!”

Long Tô chỉ bả vai bị thương của mình, cau mày: “Ai làm vậy?”

“Là người làm nhục trẫm trước!” ta không phục.

“Làm nhục người?” Long Tô không hiểu được: “Làm tình là người cho phép ta, sao lại thành vũ nhục rồi?”

Ta tránh tránh, dây trói ngày càng chặt: “Người không nên ở trước mặt Liễn Bất Hoạch!”

“A?” Long Tô cười lạnh một tiếng, nhéo đầu đỉnh Gia Hạp: “Trước mặt Liễn Bất Hoạch thì không được?”

Đau vô cùng! Ta cong đầu gối muốn khép hai chân lại để giảm bớt đau đớn, nhưng vừa mới động, dây trói lại thắt chặt, mạnh mẽ tách chân ta ra, thân thể bay lên không, cái mông rời khỏi sàng đan, ta trôi lơ lửng, giống như một con cá nhảy lên khỏi mặt nước.

“Liễn Bất Hoạch đối với người quan trọng như vậy sao?” Long Tô khẽ nheo mắt, con ngươi híp lại, giống như xà ngó chừng ta.

Mồ hôi lạnh xông ra, ngay cả đầu óc cũng lạnh lẽo.. Ta dùng sức nắm chặt quả đấm, móng ta bấm vào lòng tay, dùng cảm giác đau giúp ta giữ vững lý trí, ta đáp, mang theo khoái cảm trả thù: “Rất quan trọng.”

Long Tô cúi đầu, vẻ mặt có chút mê mang, tựa hồ không thể hiểu được, rồi sau đó hắn chợt cười, ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Gia Hạp: “Đành thôi, vốn chỉ là một tràng giao dịch, ta cần thân thể của người là đủ rồi.”

Hắn chậm rãi rút kiếm ra, máu màu xanh liên tục chảy ra từ vết thương, tia máu li ti phun ra như một bức màn trên không trung.

Ta kinh ngạc nhìn, thân thể giống như bị định trụ, không thể động đậy.

Long Tô cầm đoạn kiếm gãy, một đôi mắt thủy quang liếm diễm nhìn về phía Gia Hạp, lục quang trong tay chợt lóe, đoạn kiếm biến thành một cái ngân châm.

“Ta vốn không muốn đối với ngươi như vậy, nhưng bắt đắc dĩ ngươi quá không hiểu chuyện.”

Long Tô dùng ngử khí châm chọc chống ngực Gia Hạp, khẽ lắc đầu, trong giọng nói mang theo mười phần thương tiếc.

Ta trở mắt nhìn cái kim kia đâm vào thân thể của ta, vén lên một chút da, rút ra, lại là một châm.

Ta nhin đau, hỏi: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Văn Long.” (Xăm rỗng.)

“Văn Long?”

Tay Long Tô ngừng động tác, một tay khác vuốt ve đầu nhũ Gia Hạp: “Đây là mắt.”

Đầu ngón tay trượt đến thắt lưng, miêu tả đồ án: “Đây là long trảo.”

Trượt qua bụng đến phân thân, chỉ vào phân thân uể oải: “Đây là cái đuôi.”

Ở trên phân thân vuốt ve mấy cái, sau đó đi tới hậu huyệt, trêu chọc mấy cái, ngón trở thành linh đâm vào: “Sai sai, ở nơi này vẽ cái gì nhỉ?”

Ta kinh hãi một tiếng, không phải sợ châm này đau đớn, mà là không thể tiếp nhận – hắn vừa đùa bỡn thân thể của ta, còn muốn để lại ấn ký.

Tựa như đánh dấu cho nó lệ vậy.

“Không cần!” ta vừa sợ vừa giận.

“Không cần?”

Long Tô cười lạnh một tiếng, vừa đâm một châm, tay kia mò đến chỗ mẫn cảm trong hậu huyệt của ta: “Ngươi không có tư cách cự tuyệt ta.”

Quầng vú chảy ra máu tươi, Long Tô mở ra, nhẹ nhàng mút vào.

Vừa đau vừa tê dại, khoái cảm tê tê dại dại theo quầng vú đánh vào bụng dưới, chỗ mẫn cảm trong hậu huyệt bị ác ý đè xuống, từng cơn khoái cảm giống như dòng điện đánh vào toàn thân, ta lắc lắc thân thể, tránh né phần khoái cảm này.

“Cắm tóc xăm mình.”

Long Tô khẽ cười đứng dậy, yêu khí cuộn cuộn giữa hai đầu lông mày, trong mắt biến ảo thành sắc xanh đậm, trong mắt một chút vàng óng ánh, phiếm sắc lạnh.

Cắt tóc xăm mình, đây là biện pháp để cổ nhân tránh giao họa. (họa do thường luồng gây ra)

Hôm nay Long Tô xăm hình rồng trên người ta, rõ ràng là cố ý nhục nhã ta.

Vô luận ta giãy dụa như thế nào, cũng chỉ là đồ chơi trong tay hắn!

Lòng ta phẫn hận, vừa muốn chửi ầm lên, Long Tô lại dùng sức một cái, châm đâm vào da thịt, từ đầu nhũ xuống thắt lưng, rẽ vào đường cong, đến...

Máu, máu đỏ tươi theo miệng vết thương rỉ ra, che đi vết thương kia, ta đau đến suýt cắn nát môi.

“Ngươi kiên nhẫn một chút, lần đầu tiên ta làm chuyện như vậy.”

Long Tô cười khê, hai mắt giống như hồ băng, giơ tay lên, chống một bên vú khác, xuống tay, nặng nề dùng lực, dọc theo da thịt Gia Hạp mà đâm xuống, vẽ một đường cong ở thắt lưng, trượt đến xương cồng, lại là một vết cắt khác.

Ta đau đến tràn đầy mồ hôi, bắt đầu chóng mặt hoa mắt, máu tươi trên miệng vết thương càng nhiều, cơ hồ kín cả bụng.

Long Tô cau mày, có mấy phần không kiên nhẫn: “Chỗ này ô uế.”

Hắn rút tay cầm ở hậu huyết Gia Hạp ra, dùng tay còn dính *** thủy ra chạm vào phân thân đang đứng thẳng của Gia Hạp: “Trước vẽ ở đây.”

Ta vừa sợ vừa giận: “Người muốn làm gì?”

Long Tô không đáp, lực quang trong mắt càng sâu, có khoái cảm thị huyết, hắn một tay nắm phân thân Gia Hạp, một tay cầm châm, đo đạc một chút, khê cười một tiếng, hạ châm, vẽ một vòng tròn.

“A!!”

Ta đau đến run rẩy, phát ra tiếng kêu, khoan tim thấu xương cũng không đau như vậy.

Dương cụ Gia Hạp uể oải xuống, co rúc cùng nhau, đáng thương giống như con chim non mới phá vỏ, máu tươi tràn ra.

Long Tô dùng đầu ngón tay chạm vào phân thân Gia Hạp, vừa nhìn ngắm châm trong tay, thở dài: “Bộ dáng này, để cho ta đâm làm sao được?”

Ta lắc đầu, đau đến không nói ra lời. Kia là nơi yếu ớt nhất của nam nhân, làm sao có thể chịu được hành hạ như vậy?

Long Tô nhìn ta một cái, bỗng nhiên nhướng mày cười: “Có rồi.” Nụ cười này, so với lưu manh trong dĩ vãng lại không có nửa phần tình cảm.

Ta sửng sốt, cảm giác sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, tự dưng thấy lạnh cả người.

Long Tô dùng tay chậm rãi mang theo máu tươi trượt đến hậu huyết, ở nếp uốn chọc chọc, cười: “Nhỏ vậy không đâm được, ta đem làm lớn một chút.”

Ta há mồm, đang muốn phản bác, hai ngón tay của hắn đã đâm vào hậu huyết, ta theo phản xạ kẹp chặt mông.

“Chớ vội.” Long Tô từ từ rút tay vào: “Người muốn, ta liền cho người.”

Hậu huyết trải qua khai phá lúc trước của Long Tô, đã sớm ngứa ngáy khó nhịn, hiện tại tiếp xúc đầu ngón tay của hắn không khỏi hân hoan mút vào, hận không thể nuốt hai ngón đó vào chỗ sâu nhất.

Thân thể phía ngoài đau khó nhịn, bên trong lại vui thích, ta bị hai loại cảm giác hành hạ mồ hôi lạnh liên tục, cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh.

“Sao vẫn vậy?” Long Tô nhướn mày nhìn phân thân Gia Hạp uể oải như cũ, lẩm bẩm tự nói, hai mắt tỏa sáng, tựa như nghĩ thông suốt, lại tăng thêm hai ngón tay: “Là chỗ này ăn chưa no?”

“Uhm...”

Khoái cảm vô cùng kịch liệt, ta không khỏi rên rỉ lên tiếng, phân thân run một cái, vừa mới động liền động tới vết thương, phân thân lại ỉu rũ hơn.

Càng động tình, máu trên người càng chảy ra nhanh, vết máu tươi chảy nhỏ giọt ra ngoài, nhỏ lên sàng đan, loang ra thành một vũng máu lớn, trong không khí phát ra mùi nồng nặc.

Long Tô quần áo đầy đủ, ngồi trên giường, thần sắc lạnh lùng đùa giỡn thân thể Gia Hạp, đầu nhón tay cầm châm phiếm hàn quang, hướng về phân thân Gia Hạp, tùy thời chuẩn bị đâm tới.

Ta tứ chi bị trói, chỉ có đầu có thể động đây, thân thể càng trống rỗng, trước mắt biến thành màu đen, ngay cả ngực cũng đau.

“Vẫn còn chưa no?” kiên nhẫn của Long Tô từ từ biến mất, hắn cúi đầu nhìn tiểu huyết đang tham lam mút ngón tay của hắn, tiểu huyết bị thao di thường đỏ tươi, hết sức *** đang đang găt gao hút lấy ngón tay của hắn, giống như không được ăn no.

Long Tô thử thăm dò, dùng sức đưa vào một đoạn, bàn tay đã tiến vào phân nửa.

“Không! Không!” cảm giác đau như bị xé đôi khiến ta khôi phục thanh tỉnh chốc lát, ta không chịu nổi lắc đầu kêu thảm: “Không cần! Đừng vào nữa mà!”

Trong mắt Long Tô chợt lóe, động tác dưới tay không ngừng, xoay tròn chui vào trong: “Đúng là tiểu huyết ăn không no, chuẩn bị một chút cho to lên nào.”

“Không!” ta đau đến không thở nổi, ngay cả khí lực giãy dựa thân thể cũng không có, chỉ có thể luôn miệng cầu xin: “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Mấy thấy Gia Hạp hít vào thì ít thở ra thì nhiều, Long Tô cũng không muốn đem người chơi hỏng, dừng lại động tác, cau mày đánh giá thân thể này, ngân châm ở đầu ngón tay lại đâm vào hai cái.

Dương cụ co rúm lại, không hề có động tĩnh, ngay cả run cũng không được.

Làm thế nào giờ?

Cảnh đẹp hiện ra trong đầu hắn, giờ lại không vẽ được.

Ta thở hổn hển, nhìn về phía Long Tô, liếm liếm môi, làm bộ đáng thương: “Tha cho trẫm được không? Trẫm sai rồi.”

“A?” Long Tô nhướn mày, từ từ rút tay ra, cầm quần áo trên giường chà lau thủy dịch, đứng trên cao nhìn gh: “Sai ở đâu?”

Ta vạ phần chột dạ, lắp bắp trả lời: “Trẫm, trẫm không nên...”

“Không nên cái gì?”

Long Tô chậm rãi cúi người xuống, ngưng mắt nhìn ta. Mắt của hắn phiếm hàn quang, hàm chứa sát khí. Đôi mắt của Long Tô thật là dễ nhìn, khi hắn ngưng mắt nhìn người, có thể vô duyên vô cớ nhiều ra ba phần tình ý.

Ngày thường hắn hữu ý vô tình trêu chọc, trong mắt cũng là dịu dàng như xuân thủy, để cho những lời nói dối kia mang theo một loại cảm tình mềm mại.

Nhưng hôm nay, hắn lộ mặt nạ, trần truồng đứng trước mặt ta.

Ta thực không chịu nổi.

Long Tô cách ta quá gần, hô hấp cũng nghe rõ.

Ta ưỡn mặt liếm miệng đóng chặt của Long Tô, lấy lòng hắn.

Long Tô khẽ liếc mắt ngó chừng ta.

Ta nhắm mắt lại, vong tình hôn hắn.

Con yêu quái này, ta chọc không nổi.

Long Tô khẽ mở miệng ra cho ta cơ hội, ta vội vàng dùng lực hôn hắn, ôm lấy đầu lưỡi hắn triền miên. Hôn qua đi, ta thiếu chút nữa không thể hô hấp, sau khi tách ra, từng ngụm thở hổn hển.

Long Tô vẫn bất động, nhắm hờ mắt nhìn về phía ta, kim quang trong mắt càng sâu.

Ta cười giả lả, dùng chóp mũi cọ cọ mặt hắn, nói: “Trẫm là đồ chơi của yêu quân, không có sự chấp thuận của yêu quân, không nên trêu chọc người khác.”

Long Tô cười khẽ một tiếng, ra tay nhanh như chớp, chụp cổ Gia Hạp.

Sắc mặt ta tái đi, trái tim bùm bùm vang lên.

Long Tô nhìn ta trong chốc lát, ngón tay vuốt từ cổ xuống xương quai xanh, vuốt ve qua bụng: “Đồ chơi.”
“Vâng,” ta hòa đón hân: “Tất cả đều là của yêu quân.”

“Gia— Hạp—”

Long Tô kéo dài âm điệu, giống như thở dài mà gọi tên ta.

Thần kinh ta căng thẳng, che giấu bối rối trong mắt, trừ lần đầu tiên trên giường ra, hân chưa từng gọi tên tự của ta.

Ngón tay của hân xẹt qua đầu nhũ, ở nơi trái tim của ta, lòng bàn ta dán vào ngực của ta: “Ta muốn xé tim của người ra.”

Lạnh lẽo thấu xương tấn ra nơi ngực, ta run rẩy kịch liệt, trên mặt trắng bệch, ta dẫu môi nói: “Đồ chơi chết, liền không vui nữa.”

“Ha ha ha-“

Có lẽ lời của ta rất buồn cười, Long Tô cười vô cùng khoa trương, tóc dài bay lượn, ánh mắt gần như biến thành xanh biếc, trên trán có lân phiến màu xanh đậm hiện ra, hân vẫn cười, trầm thấp, liên miên không ngừng.

./.

T^T

Ta quay về với chủng điền vẫn là hơn :’(Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 17

Giao triền

Long Tô cười đủ rồi, lạnh lẽo trong mắt tán đi đổi thành cảm xúc không rõ, hân lấy vị thế người ở phía trên nhìn kẻ ở dưới xem ta, chậm rãi cởi áo, thở dài: “Nếu là đồ chơi, ta liền dùng biện pháp của ta chơi vậy.”

Ta biết hân muốn làm gì, cảm giác đau đớn ở hậu huyết ngày càng tăng, những chỗ bị đâm kim trên người còn đang chảy máu, phân thân héo rũ nực cười, đầu đỉnh còn đang rỉ máu.

Nhưng ta vẫn cười, ánh mắt cơ hồ sáng lên chờ Long Tô mang ta cuối vào lốc xoáy ***.

Ta biết là ta bị coi thường, nhưng ta chỉ có cách này lấy lòng hân.

Tứ chi chết lặng, cảm giác khản trương thoáng qua, thân thể treo trên không càng khó chịu, ta đành thương lượng: “Yêu quân, có thể đặt trâm xuống không?”

Long Tô nhướn miệng cười, bỏ xuống tầng y phục cuối cùng trên người, “Người chạy thì làm thế nào?”

“Trẫm sẽ không chạy.” Ta lập tức thề.

Long Tô lắc đầu, tựa như chê cười ta không hiểu chuyện, hân tiến sát vào, ở bên ta thả khí: “Lời của người, không thể tin.”

Long Tô dùng miệng ngăn chặn lời nói sắp ra khỏi miệng ta.

Ta trầm mê trong nụ hôn của hân, cho đến khi một vật ẩm ướt bao lấy đầu lưỡi của ta, ta mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Đột nhiên mở to hai mắt, nhìn về phía Long Tô.

Cả người Long Tô nằm trên người ta, giãy dụa như xà, lân phiến màu xanh như ẩn như hiện, từ cổ bắt đầu từ từ bao trùm thân thể hân.

Ta mở to hai mắt nhìn, không thể tin một màn trước mắt: Long Tô từ từ biến thành một con giao!

Toàn thân xanh đậm, sống lưng gồ ghề, có vài phiến lân bị sứt, bụng màu trắng mềm mại dán lên da thịt của ta, lạnh như băng.

“Long... Long Tô?”

Ta run rẩy hồi, sâu trong lòng cảm thấy sợ hãi. Giống như trận bóng đèn nhiều năm trước dây dưa.

Vật trên người ta giống như không hiểu lời nói của ta, hần cúi đầu, dùng bờm cổ chà chà mặt ta.

Long Tô đã có hình rồng như lại không uy nghi được như rồng, so với rồng lại lệ khí hơn nhiều.

“Người làm gì thế?” ta cố gắng kiềm chế tiếng kêu sợ hãi, trắng bệch nghiêm mặt hỏi hần.

Long Tô khinh thường trả lời vấn đề của ta, hần cúi người xuống, đầu dán chặt ngực ta, từng chút di chuyển chậm chạp, cái đuôi to ve vẩy qua lại ở bắp đùi của ta, khẩu đuôi nhanh chóng trượt vào giữa đùi.

Chúng ta dây dưa như xà giao hoan.

“Không! Đừng mà!”

Ta lắc đầu, lớn tiếng cự tuyệt.

Cả người Long Tô quán trên người Gia Hạp, lân phiến xẹt qua đầu nhũ Gia Hạp, bụng mềm mại bao trùm phân thân Gia Hạp, hần vừa động một chút cũng mang đến cho Gia Hạp khoái cảm kịch liệt.

Lân phiến vừa lạnh vừa cứng, ma sát vết thương trên người, một loại cảm giác đau đớn mà khoái cảm tập kích ta, ham muốn quen thuộc lại bùng lên, một dòng nước ấm phóng xuống bụng, phân thân không thể kìm nén mà đứng lên, đầu đỉnh nhảy cảm va chạm vào bụng mềm mại của Long Tô, lại là từng đợt khoái cảm kịch liệt.

Hô hấp của ta dần trở nên dồn dập, ta cắn môi dưới, sợ bị dục hỏa đốt sạch lý trí — ta không muốn động dục ở dưới thân một súc sinh!

“Người không thể đối xử với trẫm như vậy, đừng mà!”

Ta gần như điên cuồng mà hét chói tai.

Trả lời ta là Long Tô nhếch phần đuôi, cùng với hai phân thân dữ tợn, vận sức chờ phát động.

Dương cụ Long Tô không giống như toàn thân màu xanh, là màu thịt đỏ, tựa như xử nữ chưa trải đời, run rẩy đứng thẳng.

Long Tô thè lưỡi liếm mặt Gia Hạp, phát ra âm thanh ‘tê tê’.

Ta cố gắng nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn con người màu vàng của Long Tô, thấp giọng cầu khẩn: “Van cầu người, bỏ qua cho ta!”

Ta nghĩ ta nhất định rất chật vật, so sánh với nữ nhân đệ tiện nhất còn không bằng, các nàng tối thiểu còn có quyền chọn lựa ân khách, mà ta thì không, chỉ có thể nhận lấy.

Long Tô thè lưỡi dài nhỏ, liếm qua mắt Gia Hạp, phân thân cứng rắn chống đỡ trên bắp đùi y, chậm chạp ma sát.

Ta bối vì chuyện sắp phát sinh mà run rẩy, sợ hãi, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Long Tô trên người càng khóa càng chặt, dây trói cổ chân cổ tay như cảm ứng được kích động của chủ nhân nên cũng không ngừng siết lại, tứ chi đã sớm chết lặng, vết thương trên người bị Long Tô bao trùm, theo động tác của hần càng phát ra đau đớn.

Con người Long Tô vì dục vọng mà trợn thật lớn, đuôi lướt qua giữa hai đùi Gia Hạp, cố ý trêu chọc tiểu huyết sắp phải thừa nhận hần.

Cửa huyết ứa nhẹp, khăn cấp đóng mở, đã sớm làm xong chuẩn bị.

Thật giống như đã qua rất lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt, hậu huyết bị xỏ xuyên qua cực mạnh.

Mà ta, chỉ có thể há miệng trong tuyệt vọng, hét chói tai cùng khóc nức nở cũng hãm sâu trong cổ họng.

Đầu vầng mắt hoa, hậu huyết đau đến vô cùng, trong nháy mắt Long Tô tiến vào, ta liền ngửi được mùi máu tươi.

Long Tô đem hai cây phân thân vùi vào thật sâu trong cơ thể Gia Hạp, lại không vội động đây, ngược lại càng siết chặt, giống như xà muốn đẩy con mồi vào chỗ chết, dùng mười phần khí lực.

Ta cảm thấy nội tạng mình bị đè ép sắp lòi ra, trừ đau, vẫn là đau, hô hấp càng thêm khó khăn, lỗ tai nổ vang, chỉ có thể cảm nhận được trái tim đang đập kịch liệt:

“Bùm bùm—”

Long Tô vắt ngang qua vai phải Gia Hạp, tựa đầu thân mật trên vị trí trái tim, yêu thương, tham lam, nghe âm thanh tim y nhảy lên.

Như thế giằng co rất lâu, cho đến khi tiếng tim Gia Hạp đập ngày càng yếu, Long Tô mới thu hồi lực, lười nhác quần trên người Gia Hạp.

Ta từng ngậm thở hổn hển, xụi lơ.

Giờ phút này ta cũng không còn khí lực mà đi làm những chống cự vô dụng kia nữa.

Chỉ là một con giao thôi.

Dù sao thân thể này cũng đã bị Long Tô chơi không ít lần, thêm một cách chơi nữa cũng không sao.

Ta buông lỏng thân thể, tận lực hứng lấy dục vọng của Long Tô, một phân thân ta chịu được, hôm nay, hai cái cũng không sao, trừ cảm giác đau đớn tê liệt, ta cũng không còn cảm thấy gì nữa.

Long Tô cảm nhận được Gia Hạp có ý hòa đón, thè lưỡi như thưởng cho qua môi Gia Hạp, con người nhướng lên, kim quang bốn phía, bụng thít lại, một kích vừa ngoan vừa tàn nhẫn.

Hai phân thân cùng tiến cùng xuất, hậu huyết đau như bị dao cắt, phân thân của ta bị bụng Long Tô đập vào tàn nhẫn, vết thương bị châm đâm lại bắt đầu rỉ máu.

Đau, vô cùng đau, liệt hỏa thiêu đốt ở mười tám tầng địa ngục cũng không so được.

Long Tô dùng lực tiến công, mỗi lần phân thân rút ra tới cửa huyết liền toàn bộ tiến vào, bụng vô cùng có kỹ xảo thúc giục phân thân Gia Hạp, lần phiên ma sát chỗ mẫn cảm quanh thân Gia Hạp, tùy ý đốt lên dục hỏa, miệng vết thương luôn có vết máu xanh đậm chảy ra, dọc theo vết thương mới châm, từng chút bao trùm lấy thân thể Gia Hạp.

Nóng bỏng đau đớn mang theo khoái cảm, ta bị hành hạ gần như hồng mắt.

Ta đây để vương, làm thật sự là lỗ.

Đây là ý nghĩ duy nhất của ta trước khi hôn mê.

./.

Yêu thương mà thống khổ vậy thì yêu làm gì nhỉ :’(

À quên mất chương sau có chuyển biến ^^ Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 18

Long Tô đã chết?

Tình trạng tiếng sấm, cuồng phong gào thét.

Ta tỉnh lại từ hôn mê, toàn thân đau nhức khó nhin, đặc biệt là hậu huyết, vừa động một chút liền có chất lỏng lạnh như băng chảy ra.

Một tia chớp rạch ngang trời, phát sáng dọa người, phảng phất gần trong gang tấc.

Ta cả kinh không khỏi ngẩng đầu nhìn cửa sổ. Long Tô quỳ gục trong mưa, áo rách nát, dị thường chật vật. Trong lòng kinh ngạc, ta vội vàng đứng dậy, vịn tường lão đảo đi tới cửa sổ.

Trong đám mây dày đặc trên đầu, có một vị tiên nhân mặc bạch y, cách quá xa nên không nhìn rõ mặt mũi, chỉ có thể thấy hào quang chói mắt quanh người hẳn.

Long Tô quỳ gục trên mặt đất, trên người hiện đầy vết thương, máu màu xanh đậm bị nước mưa rửa trôi trên mặt đất, tạo ra một vũng đen.

Đây là chuyện gì? Ta trừng mắt nhìn một màn này.

“Nghịch súc! Giờ này nếu bó tay chịu trói, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” Bạch y tiên nhân trên mây mở miệng, thanh âm lạnh lùng không chứa một chút tình cảm.

Long Tô loạng choạng đứng lên, vuốt tóc tán loạn, dùng ngữ điệu tức chết người: “Ngươi đừng có gọi ta nghịch súc mãi, ngươi nghĩ xem, ta mà là súc sinh thì ngươi là gì? Lão súc sinh à?”

Lời còn chưa dứt, một tia chớp chói lòa chém xuống đối diện Long Tô.

Long Tô nhẹ tránh qua, cúi đầu cười ra tiếng: “Đừng tức giận a, chú ý tác phong quân vương. Ta từ tám trăm năm trước đã đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với ngươi. Những năm gần đây, mắt của ngươi cứ đuổi theo cái mông của ta, có thấy thú vị không?”

“Nghịch súc, ngươi tổn hại nhân quả, nhiễu loạn nhân gian mệnh số. Hôm nay nhất định ta phải thu thập ngươi!”

“Số mệnh?” Long Tô hỏi ngược lại: “Số mệnh là gì? Ta chỉ biết, mệnh là do ta không do trời!”

Long Tô nói xong, lệ khí quanh thân liền xuất hiện, ánh sáng bắn ra tứ phía, chỉ trong chớp mắt liền biến thành một con giao dài trăm thước, cưỡi mây mà bay lên. Bạch y tiên nhân trên đám mây cũng biến thành một con bạch long trong nháy mắt – đó là long thực sự, uy phong lẫm lẫm, khí thế hiên ngang, ta cơ hồ không có cách nào nhìn thẳng.

Một con long và một con giao rất nhanh triển đấu cùng một chỗ, bị mây đen bao phủ.

Ta vịn cửa sổ nhìn, cố gắng ngẩng đầu lên tìm kiếm thân ảnh Long Tô nhưng chẳng thể nhìn thấy gì, chỉ thấy từng tia chớp bắn ra từ đám mây, chiếu sáng một mảnh thiên địa.

Trong bụng bối rối, trực giác nói cho ta biết, ta hy vọng Long Tô không sao.

Nếu như hẳn mất mạng hoặc là thất thủ bị bắt đi thì Ngô quốc của ta, sáu ngày ba trăm mười hai vạn con dân Ngô quốc phải làm thế nào?

Ta không thể mất đi hẳn.

Mặc dù hẳn bắt nạt ta, làm nhục ta, nhưng giao dịch của chúng ta còn chưa kết thúc, Long Tô không thể có việc gì, càng không thể tự nhiên rời khỏi ta.

Ta cố gắng mượn cớ này thuyết phục chính mình, vùi lấp cảm xúc đau đớn khi phải mất đi hẳn sâu trong nội tâm.

Một tiếng nổ chiếu sáng nửa bầu trời.

Ta mở to hai mắt thấy một con quái vật to lớn rơi xuống vào đình viện của ta, hóa thành một con giao nhỏ xíu.

Bạch long hình như cũng bị thương, một biển mây bao bọc lấy hẳn, nhanh chóng biến mất.

Ta sững sờ nhìn con giao không nhúc nhích kia, trong đầu trống rỗng, trái tim gần như ngừng đập, tứ chi lạnh như băng, lạnh lẽo thấu xương lan khắp toàn thân.

Long Tô đã chết?

Hẳn cứ như vậy chết đi?

Không, không.

Hắn không thể chết đi như vậy.

Hắn đáp ứng ta bảo vệ Ngô quốc trăm năm an ổn.

Ba việc hắn đồng ý làm cho ta còn thiếu hai việc nữa.

Hắn còn nói sẽ thường xuyên mang ta ra ngoài.

Còn có, còn có...

Hắn nói, còn muốn ta ủ một vò rượu mai nữa.

Hắn không thể chết như vậy!

Từ xuân tới cuối hè, ta cùng hắn quần quýt si mê hơn nửa năm, thân thể của ta đã sớm bị hắn đùa bỡn trở nên *** loạn không chịu nổi, hắn không thể cứ bỏ ta mà đi! Huống chi trên người của ta còn có hình xăm rồng của hắn!

Mặt ta trắng bệch, cắn môi, từng bước từng bước hướng tới Long Tô.

Con giao màu xanh lục ở đó, mềm nhũn, bộ dáng thật đáng thương. Tay ra run run, ôm con giao nhỏ chưa bằng một cánh tay kia vào ngực.

Tối hôm qua, con ác giao này quần trên người của ta, mang cho ta đau đớn cùng khoái cảm, hiện tại, nó ở trong ngực của ta, lạnh như băng, không chút khí lực giống như đã chết.

Hốc mắt nóng lên giống như có chất lỏng cực nóng chảy xuống, ta không phân biệt được ý nghĩa của nước mắt này, chỉ có thể để cho nó chảy xuống.

Mây đen từ từ tan đi, cuồng phong cũng dịu xuống, mưa giảm dần, chỉ trong chốc lát, bầu trời lại trở nên quang đãng, một ngày mới lại bắt đầu ở phía đông.

Ta ngồi trong đình viện, không biết mình nên làm gì, chỉ có thể nhìn Long Tô trong ngực mà ngẩn người, trong đầu trống rỗng.

Ta lười nghĩ đến sau này, chợt phát hiện ra ba mươi năm cuộc đời hóa ra chỉ là một cuộc chèo cười.

Phương Hữu Tín đột nhiên hiện ra trước mắt ta, một thân bạch y không nhiễm bụi trần.

Ta giương mắt nhìn về phía, rất muốn nói cho hắn biết Long Tô đã chết, nhưng cổ họng như bị nhét một khối sắt, không thể thốt lên lời.

Phương Hữu Tín lắc đầu, có chút thương xót nhìn Long Tô: “Hắn biết rõ hóa thành nguyên hình sẽ đưa tới cái người kia... Ai... cần gì phải vậy chứ?”

Lòng ta chấn động, thì ra là như vậy!

Tối hôm qua hắn phát giận, hóa thành nguyên hình muốn ta mới đưa tới trận tai họa này!

“Cứu hắn.” giọng ta khàn khàn.

Phương Hữu Tín nhìn Long Tô, lắc đầu.

“Người phải cứu hắn.” giọng ta căm hận: “Đừng quên ước định giữa ta và người.”

Phương Hữu Tín làm khó nhìn Gia Hạp một cái, yên lặng trong chốc lát nói: “Hôm nay chỉ có một cách này, người phải để hắn ở trong lòng, nói không chừng sẽ được. Phải biết rằng, hắn muốn, chính là tâm của người.”

Ta nhắm mắt lại hỏi: “Cần bao lâu?”

Phương Hữu Tín đứng dậy chấp tay, vân đạm phong khinh nói: “Cái này tùy số phận thôi.”

Ta hiểu, phát tay để hắn đi, ôm chặt Long Tô vào ngực.

Long Tô, người nhất định phải tỉnh lại.

Người muốn trái tim này của ta, rất nhanh ta sẽ có thể cho người.

./ . Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 19

Tiểu giao

Từ khi Long Tô bị thương đã hơn nửa tháng, hắn vẫn chưa tỉnh. Ta thả Cẩm Huyền khỏi Lãm Nguyệt tháp để cho nó xử lý triều chính, còn mình thì toàn tâm toàn ý chăm sóc Long Tô.

Con giao màu xanh trôi nổi trong chậu gỗ, không khí trầm lặng không có động tĩnh gì. Ta dùng khăn màu vàng để lau người cho hắn,

Sống lưng Long Tô gồ ghề, có vài miếng lằn không nguyên vẹn, nghĩ đến khi hắn biến thành người, trên người la liệt vết thương, trong ngực đau đớn, những miếng lằn này giống như là bị người ta lột xuống từng mảnh.

Rốt cuộc Long Tô đã phải trải qua những gì mới có thể chấp nhất với long khí như vậy?

Rõ ràng hắn xem thường tiên giới như vậy, luôn là một yêu quái kiêu ngạo, vì sao còn muốn hóa long?

Hôm đó nhìn thấy vị bạch y tiên nhân kia rõ ràng có mối quan hệ sâu xa với Long Tô, thậm chí có thể là phụ thân của hắn, vì sao lại muốn đưa Long Tô vào chỗ chết?

Nghĩ có chút buồn cười, ta cùng Long Tô triền miên lâu như vậy, thậm chí cho phép hắn tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể, nhưng đối với hắn, ta vẫn là không biết gì cả.

Ta dùng vải bông lau khô thân thể Long Tô, cẩn thận ôm lấy hắn, để cho hắn cuộn thành một đoàn trong ngực.

Dập tắt ánh nến chói mắt, ta bình yên ngủ.

Trong mơ trở lại lúc còn bé, đại khái là lúc tám chín tuổi, ta ở trong Hạ Cẩm viên chơi đùa, nhìn thấy hoa sen trong hồ rất đẹp liền nổi lên lòng ham, loạng choạng lướt qua lan can muốn hái đóa hoa kia, nhảy mất liền trượt chân rơi vào trong nước.

Lúc sắp hít thở không thông, bỗng nhiên nhìn thấy một con đại xà mắt xanh mình đen, đầu lưỡi đỏ tươi, giương miệng như chậu máu bơi về phía ta.

Khi ta sắp bị con xà này nuốt vào trong bụng, đầu nhũ đau xót, ta tỉnh dậy từ giấc mơ.

Trên người mồ hôi nhỏ giọt vô cùng không thoải mái, đầu nhũ lại đau đớn, ta không suy nghĩ nhiều, dùng tay vùng lên, đẩy mạnh vật thể mềm nhũn kia ra.

Long Tô mang hình dạng con giao giắt ở bên giường, dùng cái đuôi ôm lấy mép giường, ngẩng đầu lên, mặt tràn đầy tủi thân xem ta.

Ta ngốc lạng, cúi đầu nhìn bộ ngực lạnh lẽo, vừa nhìn, một quãng vú đã bị mót vào đồ bưng, không thể ức chế nhếch miệng, nhắc chân phủ lên đỉnh đầu, ngã người ngủ say: người này, sắc tính không đổi, ta hối hận đã cứu hắn!

Nhưng Long Tô lại nhanh hơn, ‘xoạt’ một tiếng chui vào chăn của ta, vòng quanh cánh tay ta cuộn lại, thân mật chà lên mặt, thè lưỡi liếm miệng ta.

Ta ngồi dậy, ghét bỏ gờ lên cánh tay, cùng Long Tô nhìn nhau.

“Người đằng hoàng chút cho trẫm, bây giờ ngươi còn không to bằng một cánh tay của trẫm đâu!”

Giống như phản bác lời của ta, con giao màu xanh liền duỗi thẳng thân thể, cái đuôi ôm lấy ngón tay cái của ta, đầu ngẩng cao, cố gắng cọ mặt ta, miệng thè lưỡi ‘tê tê’ — bộ dáng kia giống như đang nói... ta to hơn ngươi nha!

Mặt ta đen sì: “Ngươi thật sự là Long Tô sao?”

Long Tô nghiêng đầu nhìn ta một cái, dùng cái đuôi ôm cổ tay ta, người rơi xuống giống như cái móc, nhìn thấy chỗ mở rộng ở cổ áo ta, ‘xoẹt’ một cái chui vào, bụng lạnh lạnh dán lên thân thể ta, lấy tốc độ cực nhanh trượt xuống dưới.

Lòng ta kêu không tốt, vội vàng cởi áo, muốn bắt tiểu tử quấy rối này.

Nhưng động tác của Long Tô còn nhanh hơn, ta chưa bắt được đuôi của hắn, hắn đã tiến vào quần trong của ta, tiếp theo, thân thể mềm nhũn của hắn quần lên phân thân của ta, ngẩng đầu dương dương đắc ý nhìn ta.

Trên phân thân của Gia Hạp có đuôi long mà Long Tô vẽ, Long Tô quần lên trên, cái đuôi theo đuôi long cắm vào mã nhân của Gia Hạp.

Ta cười lạnh một tiếng nhìn Long Tô, hắn không đề cập tới thì không sao, mà động tác lần này lại khiến ta nhớ tới ngày hôm đó, trong lòng sinh tức giận, ta nắm lấy Long Tô, tách hắn ra xa: “À? Khoe kiệt tác của người với trăm hả? Có muốn trăm cởi áo cho người xem rõ hơn không?” Long Tô thấy sắc mặt của ta bất thiện liền vội lắc đầu.

Ta hừ lạnh một tiếng: “Trăm cứu người là do người còn nợ trăm. Trăm không hảo hảo lợi dụng một phen chẳng phải là lỗ sao? Người đừng có đắc ý vênh vao!”

Long Tô mở to con mắt hạt đậu, vội vàng gật đầu. Lần này hắn còn không to bằng ngón tay ta, thân thể mịn mịn, chính là giống con rắn bỏ túi, ngốc ngốc đáng yêu cực kì.

Ta còn chưa nghĩ ra nên trừng phạt hắn như thế nào, nghĩ đến có chút ghen, cắn răng hạ quyết tâm, đặt hắn lên mặt đất, ra lệnh: “Không được đồng ý của trăm, không cho phép lên giường quấy rầy!”

Long Tô lập tức xụi lơ trên mặt đất, móng vuốt ngắn tũn nho nhỏ vươn ra ngoài, hữu khí vô lực dán trên mặt đất, đầu khể cúi, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa cúc, đôi mắt màu xanh biếc long lanh nước giống như muốn khóc.

Ta bị bộ dáng này của hắn dọa sợ: thân thể Long Tô nhỏ đi, trí lực cũng thoái hóa theo?

Ta ngăn chặn ý nghĩ muốn ôm hắn lên giường, mắng hắn: “Không biết xấu hổ!”

Long Tô vừa nghe cả người liền gục xuống, ngay cả cái đầu ngang ngạnh cũng cúi rũ, làm ra vẻ đáng thương vô hạn.

Ta không dám nhìn nữa, ngả đầu xuống giường, xoay lưng về phía hắn.

Nằm trên giường chốc lát, trong lòng không yên, lại nghĩ tới Long Tô mới tỉnh lại, thân thể còn chưa khỏe, mặt đất lạnh như vậy, nếu ngã bệnh thì làm thế nào?

Lại bò dậy, cầm lấy gối đầu. Long Tô ở dưới đất giường mắt nhìn ta một cái, tiếp tục gục trên mặt đất làm cái thi thể, chẳng qua là đuôi đắc ý lay động một chút.

Ta mặc kệ tiểu xiếc của hắn, để gối trên mặt đất rồi quay lại giường ngủ.

Long Tô nhìn ra Gia Hạp đã quyết tâm với mình, chỉ có thể tủi tủi thân thân mà nên bước chân nhỏ bé bò lên gối đầu, tìm vị trí thoải mái rồi ngủ khò khò.

Ta nằm trên giường hồi lâu vẫn chưa ngủ được, chỉ có thể tròn mắt ngẩng người: Tỉnh dậy đương nhiên là chuyện tốt, không uống công ta chăm sóc nửa tháng, nhưng bộ dáng hôm nay của hắn là vì sao? Lại đổi cách đùa giỡn ta à?

./.. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 20

Liều Như Tâm

Tùy Lộc lắng, lắng mộ hoàng thất Ngô quốc.

Hôm nay là ngày giỗ của Liễu Như Tâm.

Ta ngồi trước mộ nàng, nhìn tấm bia đỏ cao vút với năm chữ đỏ tươi hết sức chói mắt ‘Hiền hậu Lý Liễu Thị’. Cuộc đời này ta nợ nàng rất nhiều, năm chữ này là thứ duy nhất ta có thể làm cho nàng.

Ta làm kẻ ngốc ba năm. Lúc chín tuổi rơi xuống hồ, nhìn thấy một con đại xà liền bị hoảng sợ. Phụ hoàng ghét bỏ ta, bãi miễn thái tử vị.

Mẫu hậu không phục, đưa ta cho quốc sư dạy ba năm. Sợ ta ở Lãm Nguyệt tháp cô đơn, phái con trai trưởng của Liễu đại tướng quân Liễu Bất Hoạch làm thư đồng của ta.

Quốc sư phụ tá lịch đại đế vương, Liễu gia là tướng quân thế gia, trong tay nắm trọng quyền được Thái tổ hoàng đế che chở, có lệnh của thái tổ, trên phế hôn quân, dưới đánh nghiệt thần.

Cho dù ta là kẻ ngu, mẫu hậu vẫn muốn ta tiếp nhận vị trí của phụ hoàng.

Nàng ước gì phụ hoàng chết sớm. Cuối cùng thế sự khó liệu.

Mẫu hậu bị bệnh nặng trước phụ hoàng. Chuyện cuối cùng nàng làm trước khi chết đó là để ta cưới Liễu Như Tâm làm vợ. Đây là chiêu cuối cùng để giúp ta trèo lên đế vị.

Khi đó nàng đã bệnh nặng, gầy chỉ còn da bọc xương, xương gò mà nổi cao, thoa rất nhiều phấn. Từ xa nhìn lại thấy trên mặt hồng hồng đỏ đỏ, vô cùng kinh dị.

Nàng vốn rất quan trọng bề ngoài, từng bởi vì một cung nữ làm gãy móng tay mà đánh chết người ta.

Nhưng đến khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng không để ý đến dung mạo nữa. Nàng cố gắng đợi đến sau khi ta động phòng hoa chúc mới nhắm mắt.

Trước khi chết, ánh mắt nàng đột ngột nhìn ta, trong cổ phát ra âm thanh nhẹ nhàng, hết lần này tới lần khác không nói nổi một câu, tay nàng gầy teo khô vàng, nắm chặt cổ tay của ta.

Ta bị làm co sợ đến không nói lên lời, nhưng ta hiểu ý của nàng. Ta không dám cử động, vẻ mặt của nàng ngày càng dữ tợn, hận không thể đem ta ăn sống nuốt tươi, cả đời tâm huyết của nàng, không được để ta phá hủy.

Nàng nắm lấy ngực ta, trong mắt phát ra ánh nhìn cực nóng, thật giống như đem chấp niệm cuối cùng của nàng rót vào trái tim ta.

Ta ngạc nhiên, ngực đau đớn khó nhin.

Mẫu hậu đột nhiên cười ra tiếng, dùng hết tia khí lực cuối cùng.

“Huyền Tỷ! Huyền Tỷ! Huyền Tỷ!” nàng gọi tên phụ hoàng ba lần, sau đó mất.

Sau đó lại rối rít ồn ào, ta đã không nhớ rõ.

Chỉ loáng thoáng nghe thái y của mẫu hậu nói, mẫu hậu là bị người ta đầu độc chết. Người nợ là ai trong lòng ta biết rõ.

Năm năm sau, phụ hoàng cũng bệnh nặng qua đời. Bệnh trạng giống hệt mẫu hậu.

Phụ hoàng đúng là đã đem đế vị truyền cho ta.

Ta đến giờ vẫn không thể quên được ánh mắt phụ hoàng lúc hạ di chiếu, trong cảm hận mang theo rất nhiều vô lực, giống như người biết, chính cả đời người cũng không thoát được bàn tay của mẫu hậu.

Hai người họ đấu cả một đời. Ai thắng ai thua cũng không phân rõ.

Mà Liễu Như Tâm lại trở thành vật hy sinh của trận chiến giành ngôi vị hoàng đế này. Nàng vốn là cô nương dịu dàng hiền thực, có khuôn mặt bình thản, ngay cả khi cười lên cũng là dịu dàng. Nàng vốn nên có một cuộc đời tốt đẹp.

Đáng tiếc lại phải gặp ta, sớm kết thúc cuộc sống ngắn ngủi trong hoàng cung lạnh như băng này.

Ta cảm thấy may mắn duy nhất chính là ta để nàng yêu ta.

Ta không thể được coi là một tình nhân tốt, nhưng ta là một người chồng tốt, người cha tốt.

Ta thích nàng. Hoặc có thể nói làm tham luyến tình cảm của nàng đối với ta.

Ta thích nàng yêu ta.

“Phụ hoàng.” Cẩm Huyền từ đằng sau chạy tới.

Ta giơ tay sờ sờ bìa đá, nói: “Dập đầu dâng hương cho mẫu hậu con đi.”

“Vâng.”

Cẩm Huyền cung kính quỳ xuống, dập đầu ba cái, dâng ba nén hương. Sau khi ra khỏi Lãm Nguyệt tháp, Cẩm Huyền trưởng thành không ít.

“Phụ hoàng, con đỡ người đứng lên, đất lạnh lắm.”

Ta khoát tay nói: “Trẫm ngồi thêm một chút nữa, con về trước đi.”

“Nhi thần ngồi cùng người.”

Ta thoáng nhìn Cẩm Huyền mặt đầu bướng bỉnh, thở dài, đứng lên, xoay người nhìn thấy Liễu Bất Hoạch đứng cách đó không xa.

Liễu Như Tâm bị bệnh mất, Liễu Bất Hoạch đang ở ngoài chiến trường, không kịp tới tham gia tang lễ của muội muội ruột thịt, đây chính là nỗi ăn năn cả đời của hắn. Để đền bù tiếc nuối này, vào ngày giỗ Liễu Như Tâm hàng năm, hắn sẽ vội vàng trở về tháp một nén hương.

Hôm nay Liễu Bất Hoạch mặt một thân áo trắng thuần, khom lưng, hướng về xa xa vái một cái.

Ta chưa kịp mở miệng thì Cẩm Huyền đã chạy tới, vội vàng đỡ Liễu Bất Hoạch: “Cậu, chỗ này chỉ có người trong nhà, người không cần đa lễ.”

Ta vội nói: “Đúng vậy.”

Về mặt Liễu Bất Hoạch có chút hoảng hốt, hắn nhìn Gia Hạp thật sâu: “Tạ ơn bệ hạ.”

Lòng bàn tay ta đỏ mồ hôi, giằng co cùng Liễu Bất Hoạch trước mộ Liễu Như Tâm, ta còn không có can đảm như vậy, xăm xịt nghĩ muốn chạy trốn, cổ giả bộ trấn định đi tới trước mặt Liễu Bất Hoạch, giả cười: “Cẩm Huyền, người ở đây phụng hồi Liễu tướng quân.”

Cẩm Huyền vâng lời.

Liễu Bất Hoạch cười khỏ một tiếng, không nói gì.

Nhưng ta lại ngây người, thái dương của Liễu Bất Hoạch – bạc trắng!

Ta không nhận được giơ tay lên vuốt vuốt thái dương hắn, gần như là lớn tiếng chất vấn: “Đây là chuyện gì!”

Liễu Bất Hoạch hơi lui về phía sau, tránh thoát Gia Hạp đụng chạm: “Hồi bệ hạ, thần đã gần bốn mươi, đầu tóc như vậy cũng nên là.”

“Người nói nhầm!” ta nhìn không được phản bác.

Cái gì gọi nên là!

Liễu Bất Hoạch mới ba mươi bảy a! Chính trực tráng niên, làm sao lại có tóc bạc!

Ta giật mạnh tay hắn, đỏ mắt chất vấn: “Nói cho trẫm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cẩm Huyền mở to mắt nhìn một màn quỷ dị này, có chút ngu ngơ.

Liễu Bất Hoạch hơi dùng lực tránh thoát tay Gia Hạp, cung kính nói: “Bệ hạ, thần nói là thật không chút giả dối.”

Trong lòng tựa như có ngàn vạn cơn tức giận, ta hận không thể xé toạc Liễu Bất Hoạch trước mặt, đi xem một chút rốt cục trong tim hắn có gì!

./ . Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 21

Thân thể của Long Tô

Cầm Huyền nhìn thoáng qua phụ hoàng đang nổi giận đùng đùng, cả gan mở miệng giải vây: “Phụ hoàng, từ sau khi cậu bình định phải loạn trở về vẫn không được nghỉ ngơi, nhi thần hy vọng phụ hoàng có thể chấp thuận cậu nghỉ ngơi mấy ngày để cho cậu điều dưỡng một phen.”

“Mùa đông khắc nghiệt, kinh thành lạnh và khô ráo, không tốt cho việc nghỉ ngơi, trẫm lệnh cho Liễu đại tướng quân xuôi nam tránh đông, năm sau trở về.” ta xanh mặt nói.

Liễu Bất Hoạch giật mình, khuôn mặt không hiểu nhưng vẫn khom lưng hành lễ: “Tạ ơn bệ hạ.”

Ta bước nhanh hơn, giống như chạy trốn ra khỏi Tùy Lộc lăng.

Chính Đức điện.

Ta ngồi bên bàn đọc sách giải trí giết thời gian. Long Tô quần trên tay ta nghỉ ngơi, cái đầu nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay ta, lười biếng.

Kể từ khi thân hình hắn nhỏ đi liền thích quần ta, đến trình độ một tác cũng không rời. Ta đánh cũng không được, mắng cũng không xong, đành để tùy hắn chọc ghẹo.

Hỉ Đức gõ cửa tiến vào, bẩm báo hành trình của Liễu Bất Hoạch. Xác nhận tất cả bình an vô sự, ta phát tay, để cho Hỉ Đức lui ra.

Sau khi Liễu Bất Hoạch rời kinh, triều cục chắc chắn rung chuyển, các đảng phái sẽ càng phân chia rõ ràng, Cầm Huyền có thể mượn cơ hội này thấy rõ lòng người, nắm giữ mối quan hệ giữa các đại thần, đây là bước đi cần thiết để nó lên ngôi.

Lòng bàn tay đột nhiên đau đớn, ta trừng mắt liếc Long Tô đang cắn tay ta, nghiêm mặt nói: “Yêu quân, chỗ giả bộ, thương thể của ngươi khỏi rồi mà.”

Long Tô nghiêng đầu nhìn ta, nhẹ nhàng ve vẩy cái đuôi, bày ra vẻ ngây thơ vô tội.

Ta cười lạnh, làm bộ muốn ném hắn xuống: “Ngươi có thể bớt vô sỉ được không!”

Long Tô thấy mình bại lộ, vội vàng bò khỏi cánh tay Gia Hạp, hóa thành hình người. Ta tiếp tục đọc sách của ta, coi như người này không tồn tại.

Long Tô cười híp mắt nhìn Gia Hạp: “Sao ngươi phát hiện thế?”

Nhắc tới cái này, ta liền nổi giận đùng đùng: “Yêu quân làm chuyện tốt còn cần trẫm nói sao?”

Long Tô cúi người dán lên lỗ tai Gia Hạp, ‘ha ha’ cười hai tiếng, “Có phải là tối hôm qua...”

“Cút!”

Long Tô nhìn Gia Hạp tức giận, có chút thất vọng: “Ta còn tưởng có thể lừa gạt ngươi, tối hôm qua rõ ràng ở bên tai ngươi dặn dò mấy câu đây chỉ là mộng xuân thôi, nhưng hình như không có hiệu quả lắm.”

Ta tức giận: Ai thêm mộng xuân chứ! Hơn nữa còn là mộng xuân với ngươi!

“Tối qua ngươi tỉnh lúc nào?” Long Tô đột nhiên hứng thú hỏi: “Lúc ta hôn ngươi? Hay là lúc ta cắn đầu nhũ?”

Ta hận không thể khâu miệng hắn lại, từ miệng hắn phát ra chưa từng có lời nào tốt đẹp.

“Hay là lúc ta tiến vào thân thể người?”

Ta trực tiếp đập sách lên đầu hắn, vừa thẹn vừa giận.

Long Tô sững sốt, không nghĩ Gia Hạp sẽ có phản ứng lớn như vậy, nhưng sau đó cười xòa: “Hay là lúc người cao trào?”

Ta đứng lên, quyết định cách xa cái người này ra, đánh không lại ta không thể trốn sao?

Long Tô khề nghiêm người, ôm lấy Gia Hạp, nghiêm túc nói: “Người đã không nói ta liền tới nghiệm chứng một chút vậy.”

Động tĩnh quá lớn, thất lưng tối qua mệt nhọc quá độ bắt đầu đau nhức, ta liếc mắt: “Đừng, ngàn vạn lần đừng.”

“Chịu nói?” Long Tô cười khề, sống mắt đa tình dịu dàng: “Chậm rồi.”

Ta suy nghĩ, hy vọng có thể tìm được cách khiến Long Tô bỏ cái ý định này đi, lại bị ai phát hiện, mỗi lần Long Tô muốn làm liên làm, ta thật giống như không thể ngăn cản hắn.

Long Tô đặt Gia Hạp lên giường, cười nhẹ nhàng cởi quần áo y ra.

Mắt thấy từng lớp quần áo bị cởi ra, ta lại càng vội vàng, bỗng nhiên nhìn thấy con thanh long rất sống động trên da mình, ta cái khó ló cái khôn vội nói: “Con bạch long ngày đó...”

Quả nhiên Long Tô dừng lại động tác, hắn nhìn Gia Hạp một cái, cười, bộ dáng bất cần hỏi: “Muốn biết?”

Ta vội vàng gật đầu.

“Nam nhân kia trên danh nghĩa là quân phụ của ta.” Long Tô sáng khoái nói, thật giống như đây là một câu chuyện bằng quơ.

“Quân phụ của người? Vậy sao lại đối xử với người như thế?”

Long Tô nằm xuống giường, hai tay chống sau gáy, ánh mắt nhìn lơ đãng lên không trung, thuận miệng nói: “Ta là giao, không phải là long. Dĩ nhiên hắn sẽ đối với ta như vậy.”

Ta rất muốn biết chuyện, vội vàng nghiêm mặt, sợ tiết lộ tâm tình.

Long Tô nhìn vẻ mặt Gia Hạp cổ quái, khề cười một tiếng, trêu đùa: “Nghĩ gì thế? Phụ thân của ta không phải là long.”

“Phụ thân?” ta chịu kinh sợ không nhỏ, nghi vấn thốt lên.

“Phụ thân từng cho rằng chỉ cần sinh hạ trứng long liền có thể cùng một chỗ với nam nhân kia.” Long Tô đưa tay gơ lên nhìn tỉ mỉ, vẻ mặt bình tĩnh: “Đáng tiếc ta lại giao, là tạp chủng, không phải là long huyết tinh khiết.”

Ta mở to mắt không thể tin được nhìn Long Tô, hắn luôn tự phụ mà sao có thể nói ra lời tự chế giễu như vậy?”

“Nam nhân kia biết phụ thân ta lên sinh hạ một con giao liền giận phát điên, nhốt ta ở trong kết giới, rút đi gân cốt, nhổ lân phiến của ta, chỉ để trừ hết long huyết trên người ta.”

Ta nghe liền sợ hết hồn, chỉ cần nghĩ tới hình ảnh đó cũng sẽ cảm thấy đau đớn, Long Tô làm thế nào mà chịu đựng được?

“Đau không?” ta nhẹ giọng hỏi.

Long Tô cúi đầu cười nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, một lúc sau mới trả lời: “Đau.”

Thân thể của hắn bị tách rời thành mảnh nhỏ, mấy lần đau hôn mê bất tỉnh, lại bị cơn đau lớn hơn kích thích tỉnh lại. Ngao Giản đứng ngoài kết giới, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn hắn, cho đến khi chắc chắn máu trên người hắn chảy cạn sạch mới thu kết giới rời đi.

Hắn nằm ở trong biển máu đỏ sẫm, cảm giác được ý thức của mình từng chút tan rã, cuộc sống từng chút một tan biến, nhưng hắn vẫn cố gắng mở to hai mắt nhìn theo hướng Ngao Giản rời đi.

Hắn đau đến ngay cả hận cũng không hận được.

Hắn rốt cục cũng không rõ, tại sao Ngao Giản lại đối xử với hắn như vậy?

Đơn giản, chỉ vì hắn là giao thôi sao?

“Đây là nguyên nhân ngươi muốn hóa long?”

“Không,” Long Tô lắc đầu, kiên quyết đáp: “Ta xem thường chủng tộc đó.” Bỗng khẩu khí mềm lại: “Phụ thân đến lúc chết vẫn cho rằng, nam nhân kia sở dĩ không yêu người, chỉ là vì người không phải là long tộc.”

“Người đem huyết nhục của mình độ cho ta, van xin ta đáp ứng người, cố gắng tu luyện, phi thăng thành long, tìm đến người nam nhân kia. Không phải là báo thù mà là ở lại bên cạnh hắn, thay người chăm sóc hắn. Ha ha, dù đến chết người vẫn không hận hắn!”

Long Tô nói đến đây, trong giọng nói tràn đầy giễu cợt: “Thật ngốc! Chính người không có cách nào phi thăng thành long, liền đem toàn bộ hy vọng gửi gắm vào ta.”

“Nhưng mà người đã đồng ý, không phải sao?” ta gục trên người Long Tô, dùng toàn lực ôm lấy hắn.

“Người cho ta cuộc sống hai lần, đây là ta nợ người.”

./.

Nếu có truyện về quân phụ và phụ thân Long Tô, chắc hẳn sẽ là cp tra công x si tình trung khuyến thụ, mà BE chắc luôn Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 22

Nguyên tiêu

Sắp tới cuối năm, trong hoàng cung một mảnh vui sướng, tiền cũ đón mới, xua đi một năm xui xẻo này.

Vốn phải cách một thời gian nữa mới bị đau tim một trận, nhưng hôm nay lại đau mấy lần. Đầu óc choáng váng từng đợt, cả ngày mơ mơ màng màng. Ta vốn cho rằng mình che giấu vô cùng tốt nhưng lại bị Cẩm Huyền phát hiện.

Cẩm Huyền không để ý phản đối của ta, mạnh mẽ kéo ta lên giường bệnh, ngày ngày bắt ta uống thuốc.

Ai, đứa con này của ta a, càng lớn càng kỳ cục, cũng dám quản cả ta.

Ta nằm cả ngày trên giường bệnh, cuộc sống trôi qua hỗn độn, ngày trôi qua không suy nghĩ gì đành dùng sách giải trí một chút.

Long Tô không biết bận cái gì mà mấy ngày nay không tới tìm ta, bản thân ta cũng vui vẻ vì được thanh tĩnh. Thân thể này của ta sớm không chịu được hành hạ của hắn.

Hôm nay, Cẩm Huyền tới thỉnh an vào sáng sớm, bấm báo cho ta sắp xếp năm mới. Ta cường chống tinh thần nghe mấy câu, chỉ điểm mấy chỗ không ổn, còn lại để tự nó quyết định. Sắc mặt Cẩm Huyền có chút tái nhợt, có thể là do mấy ngày gần đây bận rộn, cậu nó không có ở trong triều, mất đi núi dựa, chỉ có thể một mình ở giữa các phe phái, hẳn là bận rộn.

“Huyền nhi,” Ta hỏi nó: “Hôm nay khí trời như thế nào?”

“Trời trong nắng ấm, hiếm khi đẹp như hôm nay.”

“Theo phụ hoàng ra ngoài dạo một chút.” Ta vén chăn lên định đứng dậy.

Cẩm Huyền vội vàng đè lại: “Phụ hoàng, thân thể của người...”

“Trẫm ở trên giường sắp mọc meo rồi, không có bệnh cũng ghen ra bệnh mất.”

Cầm Huyền nhăn nhó, tựa như muốn khuyên nũa.

Ta liếc mắt một cái, Hỉ Đức vội vàng ra ngoài lên tiếng: “Hồi điện hạ, ngự y nói bệ hạ nên ra ngoài dạo một chút.”

Lúc này Cầm Huyền mới buông tay, đỡ lấy Gia Hạp: “Nhi thần hầu hạ người.”

“Làm như trẫm bệnh không dậy được?” ta hất tay nó ra: “Để tự trẫm.”

Cầm Huyền lui về một bên, vâng lời đứng. Trong lòng ta có đắc ý nho nhỏ, ta đây làm phụ hoàng vẫn có mấy phần uy nghiêm nha.

Đi dạo trong hoàng cung hồi lâu, đi lại quanh quẩn, cuối cùng lại đến Xuân Hoa viên. Xuân hoa viên đã không còn cảnh xuân, chỉ còn cây mai kia ra rất nhiều hoa, ngoan cường mà vững vàng trong gió rét.

Ta vuốt ve vỏ cây mai sần sùi mà ngăn người, ký ức từng chút một ùa về như đèn kéo quân.

Ta nghĩ ta thật sự đã già rồi.

Chỉ có danh tướng chiến bại cùng mỹ nhân tuổi xế chiều () mới nhớ lại quá khứ, bởi vì thời gian không còn nữa, họ đã trôi qua những năm tháng rực rỡ nhất, không bao giờ có thể gặp lại.

Tâm niệm chớp động, ta bỗng nhiên nhớ tới cây mai này như thế nào chết đi mà sống lại, suýt nữa ghen lại, che ngực không nhìn được ho khan: “Khụ khụ...” Cầm Huyền vội vàng đỡ ta ngồi vào bàn đá bên cạnh: “Phụ hoàng, người nghỉ ngơi một chút, lát nữa chúng ta hồi cung.”

Ta dừng ho, khoát tay, ý bảo Cầm Huyền quỳ xuống. Cầm Huyền không hiểu gì nhưng vẫn quỳ xuống.

“Huyền nhi,” ta lấy một cái hộp gấm màu đỏ ra, đưa cho Cầm Huyền, nhìn vào mắt nó nói: “Thiên hạ này, phụ hoàng giao lại cho người.”

“Thứ cho nhi thần bất hiếu, nhi thần không thể nhận.” Cầm Huyền dập đầu thật sâu, cao giọng nói.

Ta cả giận: “Ngay cả lời phụ hoàng nói con cũng không nghe?”

Cầm Huyền cúi gầm mặt không chịu đứng lên, cao giọng phản bác: “Nhi thần tư chất còn thấp, không thể đảm đương được trách nhiệm nặng nề như thế. Nhi thần chỉ nguyện phụ tá phụ hoàng, thay phụ hoàng phân ưu.”

Tay cầm hộp gấm có chút run rẩy: “Cầm Huyền, người thân là thái tử Ngô quốc, không thể tùy hứng.”

Cầm Huyền mạnh mẽ ngẩng đầu, mắt đỏ hồng nhìn Gia Hạp, trong lời nói giống như chưa vô hạn tủi thân: “Nhi thần cũng là hài tử của phụ hoàng!”

Cầm giác áy náy ùa đến, trong nháy mắt ngực lại một trận đau đớn, ta nằm trên bàn, từng ngụm thở hổn hển: “Huyền nhi, phụ hoàng thật xin lỗi con. Từ nhỏ, trẫm liền đem con trở thành quân vương kế tiếp mà bồi dưỡng. Trẫm nhớ, con từng nuôi một con ngựa đen, con rất thích nó, mỗi ngày đều cưỡi nó xuất cung. Nhưng có một lần, Cầm Châu cưỡi con ngựa té gãy chân, trẫm liền sai người đem ngựa loạn côn đánh chết. Con đỏ hồng mắt tự mình cắt đầu con ngựa, ôm đầu nó đến thỉnh tội với trẫm... Con một thân quần áo dính máu, bộ dạng vô cùng quật cường liền in vào đầu trẫm, khi đó trẫm liền biết con có thể trở thành một vị đế vương!”

“Phụ hoàng, người đừng nói nữa, nhi thần đỡ người đi nghỉ ngơi.” Mắt thấy sắc mặt Gia Hạp ngày càng kém, Cầm Huyền vội vàng chạy tới đỡ.

“Huyền nhi, Ngô quốc không thể suy trong tay của trẫm, cũng không thể suy bại trong tay của con! Đồng ý với trẫm, phải làm một vị hoàng đế tốt!” Ta cầm chặt tay Cầm Huyền, lớn tiếng nói.

Mắt thấy Gia Hạp hít vào thì ít thở ra thì nhiều, gần như sắp không được, đôi mắt lại phát sáng đáng sợ, giống như đem toàn bộ tâm nguyện chưa hoàn thành trong cuộc đời mình mà giao lại cho Cầm Huyền, Cầm Huyền gấp đến xoay vòng, vội vàng đáp ứng: “Nhi thần đáp ứng người! Chỉ cần người khỏe mạnh lại, cái gì con cũng nghe người.”

Ta cười, đặt hộp gấm vào tay Cẩm Huyền, cuối cùng dặn dò một câu, hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại không biết đã là lúc nào, chỉ nghĩ thấy chớp mũi có mùi cỏ non quanh quẩn, ta mở mắt, nhìn thấy Long Tô đứng ở đầu giường.

Long Tô mặc một thân áo bào xanh đậm, trường thân ngọc lập, cười khanh khách nhìn ta. Cảnh tượng này giống như đã từng nhìn thấy, ta không khỏi muốn bật cười.

Long Tô thấy ta tỉnh, vươn tay sờ mặt của ta: “Cuối cùng ngươi cũng tỉnh.”

“Trẫm ngủ đã bao lâu?”

“Hôm nay là tết Nguyên tiêu.”

Ta cau mày: “Lâu vậy sao, qua cả năm mới rồi.”

Long Tô thở dài, trong mắt hiện ra một luồng ám quang: “Đúng vậy, qua lâu như vậy rồi.”

Nhất thời im lặng.

Ta ngẩng đầu nhìn sao sáng ngoài cửa, bỗng nhiên nghĩ đến: “Trẫm muốn đi dạo hội chùa.”

Long Tô nhìn ta chốc lát, cười cười cong đôi mày: “Được, ta đi cùng ngươi.”

Ta có chút hưng phấn, cảm thấy bệnh cũng đỡ phần nữa.

Khoe mắt Long Tô vừa nhướn lên, nghiêng người hôn Gia Hạp. Vừa hôn xong, ta đứng dậy mặt thường phục, ôm lấy bàn tay Long Tô, cười nói: “Giờ đi thôi.”

Long Tô cúi đầu, hôn hôn khoe mắt Gia Hạp, nhẹ giọng nói ‘ừ’ một tiếng.

Ngày tết nguyên tiêu náo nhiệt, tục khí náo nhiệt.

Ta cùng Long Tô song song đi trên phố, cảm thụ nhân gian vui mừng.

Quả nhiên là náo nhiệt.

Những người bán hàng rong chen chúc trên phố, lớn tiếng rao, những cô nương bình thường không bước ra khỏi nhà cũng ăn mặc đẹp để một phen, áo váy chập chờn đi trong đám người.

Hấp dẫn lấy ánh mắt của ta chính là đèn ***g treo hai bên đường, vô cùng tinh xảo.

Ta tò mò nhìn quanh, hận không thể đem những thứ đồ chơi mới lạ này thu vào trong tay, trong nháy mắt giống như trở về lúc còn nhỏ, như đứa trẻ cái gì cũng hiếu kỳ.

Long Tô nhướn mày, đi theo ta, tiêu sái làm một cái đuôi.

Ta nhìn đèn ***g, hần thì nhìn ta, bàn tay nắm lấy chưa từng buông ra.

Phía trước có một sân khấu ca diễn, mọi người vây xem xung quanh. Ta hăng hái kéo tay Long Tô đi tới. Cô gái mặc thanh y ở trên đài, trang sức trang nhã, đóng đưa thân mình như rần nước, y y nha nha mà hát:

“Kiến nhĩ thành thực trực ái mộ, nguyện tương thử thân thác dữ quân.”

Ta nhìn Long Tô bên cạnh, nghĩ tới nếu mà hần mặc áo bào xanh tươi như vậy, trên đầu cắm trâm vàng, lắc lắc thân mình như rần nước ở trên đài ca hát, nhất định có thể trêu chọc nhiều ánh mắt hơn, càng nghĩ càng thấy thú vị, hình bóng Long Tô chồng lên cô gái trên sân khấu, ta không nhịn được mà cười ha ha.

Long Tô nhìn về phía ta, có chút mê mang: “Ngươi cười gì thế?”

Ha ha! Vừa nhìn thế này lại càng giống, ta lại càng không nhịn cười được.

Những người bên cạnh ríu rít nhìn về phía hai ta. Long Tô tức đỏ mặt, thẹn quá hóa giận, kéo tay ta rời khỏi đám người.

Hai người một đường lôi kéo tới chỗ ít người, ta còn đang cười tới không thở nổi.

Long Tô ôm eo ta, ở bên tai thấp giọng nói: “Còn cười nữa ta liền hôn người.”

Ta vội vàng đứng thẳng lên, lắc người thoát khỏi ngực hắn, xua tay nói: “Không cười, không cười nữa.”

Long Tô trợn mắt nhìn ta, vung tay áo, đi.

Ta vội vàng đuổi theo.

Long Tô thực sự tức giận, cước bộ thật nhanh không thèm để ý đến ta. Ta lại muốn ngắm cảnh ít khi được thấy này, lại muốn đuổi theo Long Tô, kết quả, vẫn bị rút lại phía sau.

Ta đứng trong đám người chật chội, trong chốc lát mê mang. Bỗng nhiên nhớ tới tết nguyên tiêu năm ta mười hai tuổi, Liễu Bất Hoạch lần đầu tiên mang ta xuất cung.

Khi đó cũng là như vậy, ta chỉ lo chơi đùa, kết quả lạc Liễu Bất Hoạch, lạc đường. Trong lòng sợ hãi nhưng cũng không ảnh hưởng tới hưng phấn vì lần đầu tiên ra cung, đi vài vòng không tìm được Liễu Bất Hoạch liền tự mình chơi tiếp.

Tới khi trời sáng Liễu Bất Hoạch mới tìm thấy ta. Hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, ánh mắt đỏ rực, một tay ôm lấy ta thật chặt, thật lâu không nói lên lời.

Ta không biết lo lắng của hắn, ngược lại lấy đèn ***g cầm trong tay ra cho hắn nhìn, nói cho hắn những điều ta thấy cả đêm qua. Liễu Bất Hoạch không nói lời nào, kéo tay ta trở về cung.

Hôm nay, ta cũng lạc mất Long Tô. Thật là buồn cười, giống như là luân hồi vậy. Ta cười khổ ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh hắn. Tầm mắt đảo qua đám người, chốc lát liền nhìn thấy bóng dáng đằng xa.

Long Tô đứng dưới gốc cây liễu khô héo, cách đám người chăm chú nhìn vào ta. Ta cười yếu ớt, lắc đầu, thản nhiên đi về phía hắn.

Có thể nhìn thấy hắn ở trong một đám đông người, thật không biết là may mắn hay bất hạnh.

Long Tô khoác tay Gia Hạp, nói: “Về chứ?”

“Ừ.” Ta thấp giọng đáp.

Thế gian này phần hoa làm cho người ta lưu luyến quên lối về, trong lòng ta càng không nở. Nếu như có kiếp sau, ta chỉ nguyện đầu tay vào nhà dân bình thường, trải qua cuộc sống chân chính.

Năm sáu tuổi chạy đầy đường chơi đùa, bảy tám tuổi đàn hoàng tới trường đi học, lúc mười lăm mười sáu học một nghề gì đó để sống, mười tám mười chín thì tổ chức hôn sự, sinh một trai một gái, nhiệt nhiệt náo náo, ở nơi tục khí mà qua cả đời.

Không bao giờ... phải đi quản việc thiên hạ nữa.

Ước muốn cả đời này của ta, cho tới bây giờ vẫn không phải là thiên hạ này.

./.. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 23

Đại kết cục

Tết nguyên tiêu, Chính Đức điện.

Long Tô nằm bên người của ta, giữ nguyên áo mà ngủ. Ta không ngủ được, nằm nghịch tóc của hắn: “Long Tô.”

Long Tô nhắm hai mắt lại ‘ừ’ một tiếng, lại đột nhiên mở mắt sáng quắc nhìn ta, kinh ngạc nói: “Đây là lần đầu tiên người gọi tên ta.”

Ta mỉm cười, đưa sợi tóc lên mũi người: “Long Tô, long sắp thức tỉnh, đó là tên thật của người sao?”

Long Tô nhăn mặt, có chút bất đắc dĩ: “Ta biết cái tên này rất tục, nhưng đó là tâm nguyện của phụ thân ta.”

“Long Tô,” ta nói, dùng sợi tóc của hắc phủ lên mắt: “Trẫm giao trái tim này cho ngươi được không?”

Không khí giống như ngưng kết, thật lâu không có âm thanh. Ta gần như không cảm nhận được sự tồn tại của Long Tô, hoảng hốt lợi hại.

Long Tô đột nhiên tung mình đặt trên người ta nhìn chăm chăm, một đôi mắt thủy quang liễm diễm, tựa như mang theo vô số tình cảm.

Ta cách lớp lớp sợi tóc vẫn có thể cảm nhận được hắc nhìn chăm chú, đầu óc ‘oành’ một tiếng vang lên, khí huyết dâng trào, mặt mũi đỏ bừng. Lại nghe Long Tô gần từng chữ: “Ngươi biết từ bao giờ?”

Nhiệt độ không khí giảm xuống, là khúc nhạc dạo của mưa to gió lớn.

Ta cố gắng trấn định, khẽ cười ôm lấy người hắc, thu nhỏ bản thân nằm trong ngực hắc: “Ngươi đồng ý với ta ba việc.”

“Rồi sao?”

“Điều cuối cùng, che chở Ngô quốc năm trăm năm bình an.”

“Đừng nói tới năm trăm năm, chỉ mười năm sau là thân thể ngươi đã khiến ta mất hứng thú, vì sao ta phải đáp ứng người?” Long Tô cười lạnh hỏi.

Con người chỉ sống mấy chục năm, một đời một kiếp như vậy đánh cuộc cũng có rất ít người dám, huống chi, mở miệng là tận năm trăm năm?

Ta cầm tay Long Tô đưa lên ngực, đè chặt lại: “Bởi vì ngươi muốn, cho đến giờ cũng không phải là thân thể của trẫm, thứ ngươi muốn chính là trái tim này của trẫm.”

“A? Sao ngươi biết?” Long Tô xanh mặt nhìn Gia Hạp, trong mắt có không cam lòng, có phần hận, trên trán hiện ra làn phiền màu xanh.

“Bên trong tim trẫm có long lân của ngươi, ngươi đến gần trẫm, nhục nhã trẫm, đoạt lấy trẫm, tất cả chẳng qua là muốn thông qua trẫm để hấp thu tinh khí trên long lân mà thôi.”

“Trẫm vì ngươi mà làm hoàng đế hai mươi năm, hôm nay rốt cục coi như giải thoát.”

Long Tô hỏi ngược lại: “Cho nên ngươi vẫn chờ ta xuất hiện?”

Ta gật đầu.

“Tất cả cái này đều trong kế hoạch của ngươi rồi?” hai mắt Long Tô tràn ngập lửa giận, hận không thể nuốt Gia Hạp vào bụng.

Ta cười nhạt một tiếng, “Không phải trẫm cũng ở trong kế hoạch của ngươi sao?”

Hắc giành trái tim của ta chỉ vì hóa long, đổi lại phải năm trăm năm an ổn cho Ngô quốc. Hắc đạt được ước muốn, mà tâm nguyện của ta cũng hoàn thành.

Rất tốt!

Giờ phút này Long Tô chỉ muốn cất tiếng cười to. Hắc tiến tới gần Gia Hạp, trong mắt tràn ngập hơi nước mờ mờ, trăm ngàn tình tự không rõ, đủ để say chết người.

“Được! Giờ phút này ta liền muốn tim của ngươi!”

Lòng ngực dưới bàn tay ấm áp, nhảy lên nhẹ nhàng, nhịp tim đập theo bàn tay truyền vào tâm Long Tô, đây là trái tim mà hắc tâm tâm niệm niệm, là trái tim có long lân che chở.

Ta nhắm hai mắt lại: “Long Tô, ngươi ngàn tính vạn tính lại vẫn bỏ sót một điều. Sau khi trẫm chết, ngươi liền phải tiếp nhận vị trí của Phương Hữu Tín, trở thành quốc sư của Ngô quốc.”

“Nếu ta không chịu?”

Ta đáp, giả bộ trấn định: “Long lân trong tim ta thiếu một góc. Chỗ khuyết đó chính là báu vật của quốc gia, chỉ được lưu truyền trong các đời hoàng đế Ngô quốc, cho đến năm trăm năm sau mới trả về chủ cũ.”

“Nhưng ngươi là người phạm, có thể làm khó dễ ta sao?” khẩu khí Long Tô hết sức khinh thường.

Ta nhẫn nại trả lời hắn: “Đừng quên là còn có Phương Hữu Tín. Hắn bị nhốt ở Lâm Nguyệt tháp năm trăm năm, muốn tự do đến phát điên, thậm chí không tiếc rút vào phiên long lân kia tu vi nửa đời, chỉ vì các đời quân chủ Ngô quốc có thể hàng phục ngươi.”

Long Tô chợt ôm chặt Gia Hạp trong ngực: “Không hổ là hoàng đế Ngô quốc, kế hoạch từng bước chu toàn. Ta thật đúng là ngu dốt!”

Hắn quán chặt như vậy hại ta suýt không thở nổi, nhưng ta vẫn đáp lại một câu: “Ngươi cũng không lỗ.”

Một câu này làm hai người nhớ lại.

Long Tô ôm lấy cổ Gia Hạp hôn thật sâu, đợi người nọ đỏ bừng cả mặt mới buông ra, rì rì bên tai y, giống như tình nhân nỉ non: “Chẳng qua là ngươi đã quên. Tính ta rất ngang ngược, hận nhất là bị người tính toán. Nếu ta cho ngươi biết, ta không hóa long thì sao?”

Mặt ta tái đi, run rẩy nói: “Không, không thể nào.”

“Có gì là không thể?” Long Tô nhướng mày, ngón tay thon dài xoa lên đôi môi nhợt nhạt của Gia Hạp, cười nói.

“Chấp niệm sâu như vậy sao có thể dễ dàng buông tha?” Ta gần như mất đi lí trí, bắt lấy cổ áo của hắn, ép hỏi.

Long Tô cười yếu ớt, dương dương đắc ý, cả người bị bao phủ bởi một niềm vui to lớn: “Nếu muốn hóa long liền bị những kẻ phạm nhân ti tiện quản chế. Ta đã quen tự do, tuyệt sẽ không chịu thiệt thòi như vậy!”

Long Tô vừa nói, vừa cởi áo Gia Hạp: “Cuộc đời này còn nhiều thứ chơi vui hơn việc hóa long, ví dụ như thân thể của ngươi chẳng hạn.”

Ta giương mắt nhìn về phía Long Tô, cố gắng phân biệt xem hắn nói thật hay dối, cuối cùng bỏ qua, nhắm mắt lại, tùy động tác của hắn.

Long Tô nằm trên người Gia Hạp, ác ý trêu ghẹo: “Ngươi biết không, tư vị của thân thể này có thể làm cho người ta mê luyến vô cùng a. Ta sống gần ngàn tuổi mà chỉ có thân thể của ngươi mới làm ta mê mẩn, làm sao cũng không thấy đủ.”

Ta đột nhiên mở to mắt, hung hăng lườm hắn một cái, há mồm cắn cái miệng làm người ta ghét kia.

Mùi máu tươi tràn ngập trong miệng càng kích thích hứng thú của Long Tô, hắn tăng nhanh động tác trong tay, một lát, thân thể Gia Hạp đã trần trụi ở trước mắt hắn. Hắn vuốt ve ***g ngực đơn bạc kia, đầu ngón tay đảo quanh nơi cửa vào: “So với tim của ngươi, ta càng muốn thân thể của ngươi hơn.”

Ta kinh ngạc nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên cười, vươn tay vuốt ve mặt hắn: “Trẫm cũng rất thích khuôn mặt của ngươi, tuần tú vô song.”

Long Tô nhất thời ngẩn người, không biết phải đáp lại như thế nào.

Ta làm trầm trọng thêm không khí, tung mình cười lên người Long Tô, cười: “Như vậy ta càng nhìn rõ hơn.”

Với tình sự, Gia Hạp vẫn luôn ôn hòa mà nội liễm, bị Long Tô làm cho nóng nảy mới có thể bằng lòng mà làm một ít động tác khác người theo yêu cầu của hắn, hôm nay lại ngược lại là xảy ra chuyện gì?

Trong ánh mắt nghi hoặc của Long Tô, ta ngậm ngón tay của hắn mút vào, hai gò má ửng hồng, khóe mắt khép hờ, mị thái lan tràn.

Hô hấp Long Tô đột nhiên trở lên gấp.

Ta cười, dẫn ngón tay Long Tô đặt ở lõi vào, nâng eo ngồi lên, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng. Long Tô bị y làm cho dục hỏa đốt người, vội vàng làm trơn hai cái, rút tay ra, hung hăng đâm vào.

Thân thể ta run lên, cười càng vui vẻ hơn.

Long Tô dừng động tác: “Người cười cái gì?”

Ta vuốt ve mặt hắn, đầu ngón tay lưu luyến, nhẹ giọng nói: “Kiến nhĩ thành thực trực ái mộ, nguyên tương thử thân thác dữ quân.”

Long Tô cũng cười, nhớ lại cảnh tượng bên sân khấu hát: “Có đáng giá không?”

Ta cúi người, thân mật cọ chóp mũi hắn, giống như một con mèo mệt mỏi.

Long Tô hỏi tới, dùng sức hung hăng đâm một chút: “Có đáng giá không?”

Ta liếm liếm môi, hai tay bắt được tay phải của Long Tô, như có như không mà câu dẫn: “Còn phải xem biểu hiện của người.”

Long Tô lật người áp Gia Hạp dưới thân, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, động.

Áo ngủ hỗn loạn, long sáng trần ngấp rên rỉ, hai người trên giường giao triền chặt chẽ, dâng lên như hiến tế lẫn nhau.

Trong lúc ý loạn tình mê, ta ngẩng đầu nhìn lên nam tử đang say mê, *** trong mắt lạnh dần, cầm ngón tay thon dài của Long Tô đặt lên ngực mình, nhẹ giọng: “Tim của ta, cho người.”

Long Tô có chút bối rối nhìn tay của mình, hóa thành móng nhọn, móng tay dài nhỏ đâm vào ***g ngực Gia Hạp. Ta cười nhìn bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng kia, từng chút một thăm dò cơ thể của ta. Long Tô a Long Tô, năm chín tuổi lần đầu gặp người, cuộc đời của ta liền đã định sẵn.

Mở đầu tùy người bài bố, kết cục có thể để cho ta tự kết thúc không?

Máu ấm áp bắt lên mặt, mê ánh mắt Long Tô.

Trong thiên địa bỗng nhiên đỏ một mảnh.

Long Tô động thân một cái, trong nháy mắt đạt tới cao trào.

Đầu ngón tay chạm vào trái tim đang đập của Gia Hạp, máu đỏ tươi đẹp chảy ra từ lồng ngực, làm dơ áo ngủ bằng gấm, hết sức chói mắt.

Hóa ra cảm giác tử vong lại giống cao trào như vậy, cả người ta co rút, phân thân rất nhanh bắn ra.

Suy nghĩ trong đầu bắt đầu hỗn loạn, trong hoảng hốt vừa cảm nhận cảm giác hít thở không thông: ta ở trong hồ nước giấy dựa, nước lạnh ập tới từ tứ phía, rót vào thân thể ta, lần đầu tiên cách cái chết gần như vậy, sau đó, nhìn thấy một con đại xà mắt xanh.

Long Tô mệt mỏi tê liệt ngã xuống bên người Gia Hạp, một hồi lâu mới ôm Gia Hạp vào trong ngực, hôn lên thái dương trắng bệch của người nọ, thở dài một câu: “Người a...”

Cuối cùng chẳng thể nói gì...

Gia Hạp nhắm mắt lại nằm dưới người hắn, không nhúc nhích, khóe môi như mỉm cười.

Khuôn mặt của y thích ý như vậy, không có chút sợ hãi nào đối với tử vong, thậm chí có điểm mừng rỡ, thật giống như vươn tới một bữa tiệc nhân sinh khác.

Long Tô rút tay ra, long lân phiếm hồng quang nhàn nhạt ở trong tay, lân phiến thiếu mất một góc giống như cái chén bị thủng một lỗ, thoát nhìn thật nực cười.

Gia Hạp cười với hắn thực rực rỡ, nhưng Long Tô lại chẳng thể cười.

Hắn thu long lân vào ngực, cúi đầu liếm bộ ngực trần đầy máu của Gia Hạp, máu tràn ra đều bị hắn uống vào.

Lúc này, hắn hận không thể đem người này nuốt vào bụng, để cõi bỏ nỗi hận không rõ kia.

Thán quân cam nhập úng trường dữ thống tương ứng. (Một câu trong bài hát ‘Mỹ nhân thống – Nỗi đau của mỹ nhân’ của Lưu Đức Hoa (lúc nào rảnh ta dịch sau nha)).

./.

Hoàn chính văn

Edit: Summerbreeze

Ta xoay người nhìn trên quan tài phụ hoàng, nghiêm nhiên có thêm một đóa hồng mai. Nhị hoa vàng nhạt, cánh hoa kiêu diễm, phảng phất như một sinh mạng nở rộ trong ánh chiều tà, hát lên một khúc bi ca thịnh thế. Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Phiên Ngoại 1

CHƯƠNG 24: PHIÊN NGOẠI 1

Cầm Huyền

(Thượng)

Lâm Nguyệt tháp mười tám tầng, phải trèo từng bước một, đây là quy củ của người nọ. Ta có cảm giác, đó là hấn cố gắng gây khó khăn cho ta.

Tháp này ta đã trèo ba mươi năm, oán khí này, cũng tích cóp ba mươi năm.

Đẩy cửa ra, người nọ mặc một thân áo choàng màu xanh đậm, đang sửa một bó hàn mai. Một năm bốn mùa, trong phòng của hấn không bao giờ thiếu hoa mai, sợ người khác không biết hấn có yêu pháp chắc.

“Khụ khụ,” ta ho nhẹ hai tiếng, cố gắng khiến cho người kia chú ý.

Long Tô thả kéo trong tay ra, rửa tay, một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn ta: “Bệ hạ hôm nay đến vì chuyện gì thế?”

Thoạt nhìn tâm tình hấn không tệ, không giống như bình thường làm khó ta, ta vội vàng ngồi trên giường, nâng chung trà lên uống ực một cái, thở một hơi nhẹ nhõm: “Khụ khụ, là về thái tử vị...”

Ta có bốn đứa con trai sinh long hoạt hổ, thật là nhiệt tình với ngôi vị hoàng đế này, nhiệt tình đến khiến ta có chút không chống đỡ được. Thử nghĩ xem phụ hoàng ta có bao nhiêu hảo, cả đời chỉ có một trai một gái, hậu cung này ít đi không biết bao nhiêu gió tanh mưa máu.

Đã nhiều lần nhìn thấy cảnh bốn nhi tử đấu đá, ta càng nhớ tới phụ thân. Ai, thật là đã già rồi, gần đây số lần nhớ tới phụ hoàng ngày càng nhiều.

“Bệ hạ đã sớm có người vừa ý, ta nhiều lời cũng vô ích.” Long Tô mở miệng lạnh lùng nói.

Mỗi lần ta đến hỏi hấn việc gì, hấn luôn là hai ba câu rồi đuổi ta ra ngoài, không chịu nói thêm một câu. Ta ăn vạ không đi, ta làm hoàng đế hơn ba mươi năm, khổ cực trong đó không cần nói nhiều, tháp này, chính là nơi duy nhất có thể khiến ta thả lỏng.

Mỗi lần tới nơi này, giống như được trở về lúc không cần lo nghĩ gì, tâm tình sẽ nhẹ nhõm không ít.

Ta không nhìn Long Tô lãnh đạm, giả cười nói: “Cũng không phải là, thông báo trước cho người một tiếng, sau này Tam hoàng tử Thừa Tín liền nhờ người chiếu cố.”

Long Tô nghiêm mặt hừ một tiếng, không cự tuyệt.

Ta biết hấn đồng ý, định rời khỏi giường, cười nói: “Quốc sư a, Lâm Nguyệt tháp này ta chỉ sợ không trèo nổi nữa rồi. Lần sau, đến lượt con ta tới thôi.”

Long Tô rốt cục chịu nhìn ta, ta vội vàng cười nịnh nọt: “Nể tình ba mươi năm quen biết, người có thể mời ta uống một chén rượu nữa không?”

Long Tô cau mày, trong mắt phiếm ánh sáng lạnh.

Ta vội vàng khoa chân múa tay: “Chỉ một chén thôi, ta đảm bảo, một chén thôi!”

Ta sợ hấn không tin liền đem lời kịch đã chuẩn bị sẵn ra nói một tràng: “Ta nói lời sẽ giữ lời, ba mươi năm này ta đến đây không đến mấy ngàn cũng có vài trăm lần. Rượu kia trừ bỏ lần đầu tiên ta không biết chuyện nên lỡ uống thì không có chạm qua, quốc sư, nể tình lần cuối gặp nhau, cho ta một chén đi.”

Người đã hơn năm mươi tuổi còn chơi xấu làm nũng, tự mình còn thấy không chịu nổi, may mà tâm địa Long Tô cũng không có lạnh lùng quá, hấn nhìn ta một cái rồi xoay người ra ngoài. Ta hưng phấn mà chân tay cũng run rẩy, cách ba mươi năm, rốt cục cũng có thể uống được rượu kia.

...

Phụ hoàng ra đi vô cùng đột ngột, ta còn đang ngủ thì bị Hỉ Đức đánh thức.

Y vội vàng chạy tới trước giường ta, liều mạng đập đầu, khóc đến không thở nổi: “Bệ hạ, bệ hạ băng hà rồi!”

Phản ứng đầu tiên của ta là không tin, nhảy dựng lên chạy tới Chính Đức điện. Dọc đường đi không thấy thị vệ gác, chỉ có bóng cây loang lổ dưới ánh nến. Ta còn nhớ rõ cảm giác gió rét thổi ào ào vào người, lạnh như băng thấu xương.

Ta đứng ở cửa đại điện, cửa gỗ đỏ thẫm giống như máu đọng, lấy ta sờ, dinh dính, hết sức buồn nôn. Ta cắn răng một cái đẩy cửa ra.

Trong điện ánh nến sáng rõ như ban ngày. Ta thử dò xét gọi một tiếng: “Phụ hoàng?”

Không ai trả lời.

Ta cắn môi, từng bước từng bước đi tới giường, tim ta đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, ta rất sợ. Phụ hoàng nằm trên giường, mặt mũi an tường, khoe miệng thậm chí mang theo mỉm cười, thật giống như chỉ là ngủ thiếp đi.

“Phụ hoàng, người đi lại đi, nhi thần đến thỉnh an nè.” Ta nói.

Phụ hoàng vẫn không nhúc nhích.

Ta vươn tay muốn dò hơi thở phụ hoàng, còn chưa chạm tay vào cửa gỗ đã ‘oành’ một tiếng mở ra, một nhóm người ulla vào.

Trên mặt mỗi người đều mang theo nước mắt, quỳ gối khóc cha gọi mẹ, một số người tiến lên kéo ta, lau nước mắt thỉnh an ta, đem long bào cùng đồ tang sớm chuẩn bị mà mặc lên người ta.

Ta dần dần đứng tại chỗ.

Nghe đám người kia hô to vạn tuế: “Tân chủ lên ngôi, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Ha ha, phụ hoàng nằm trên giường sống chết không rõ, ta vừa lên làm vua bọn họ đã gió chiều nào che chiều đó.

Ta giận giữ giật long bào trên người: “Cút! Các ngươi là bọn tiểu nhân, cút cho ta! Phụ hoàng người không chết, không chết!”

“Bệ hạ nén bi thương!”

“Bệ hạ bảo trọng long thể!”

“Truyền thái y!”

...

Điện Chính Đức hỗn loạn, ta phát điên không cho phép đám người kia đến gần phụ hoàng, dùng toàn bộ sức lực ném đồ vật lên người bọn chúng. Sau đó ta bị mấy người đè lại, một cái khăn bông che lỗ mũi lại, ta hôn mê rồi trận hỗn loạn này mới kết thúc. Sau khi tỉnh lại, đầu đau như muốn nổ tung.

Hỉ Đức hầu hạ một bên, nói liên miên mấy câu trấn an: “Bệ hạ không nên trách tội các nô tài, đó cũng là do tiên đế sắp xếp. Tiên đế nói, tình hình bệ hạ nóng nảy, chỉ có dùng cách này mới có thể để bệ hạ chấp

nhận sự thật. Tiên đế còn nói, điều gì cần dặn dò đã dặn dò cho người, hy vọng bệ hạ vì đại nghiệp ngàn thu của Ngô quốc mà suy nghĩ, không nên hành động theo cảm tính nữa.”

Phụ hoàng đã sớm dặn dò, ta chỉ cần dựa theo lời người nói là được. Từ đáy lòng không khỏi sinh ra lạnh cả người, lạnh khiến bi thương biến mất không ít. Ngay cả cái chết của mình phụ hoàng cũng đã tính đến, quả nhiên là chu đáo.

Ta dùng nước lạnh rửa mặt, thanh tỉnh một chút, trịnh trọng mặc long bào vào, phủ thêm đồ tang, một quỳ ba lạy hướng về phía linh đường phụ hoàng.

Ta trông ba ngày ba đêm, cho đến khi cậu của ta Liễu Bất Hoạch đến đây.

Hắn một thân hồng y, chỉ buộc một tấm vải trắng trên đầu, tiến vào linh đường. Cả sảnh đường ồ lên, mọi người ríu rít chỉ trích hắn bất trung bất hiếu, mắng hắn tại linh đường tiên đế mà mặc hồng y. Cậu không nghe những lời mắng chửi đó, trong mắt hắn chỉ có linh cữu của phụ hoàng, từng bước từng bước đi tới đứng thẳng tắp trước quan tài.

Trong mắt hắn không có nước mắt, không có bi thương, chẳng qua là trống rỗng một mảnh.

Ta đứng lên ý bảo đám người lớn tiếng náo loạn an tĩnh lại, cầm ba ném hương đưa cho cậu: “Cậu, người thấp người cho phụ hoàng đi.”

Cậu mờ mịt nhìn ta một cái, cái nhìn kia cực kỳ xa lạ, thật giống như cậu không nhận ra ta.

Trong lòng ta run rẩy, thử thăm dò kêu: “Cậu.”

Cậu quay đầu đi, đi thẳng tới quan tài phụ hoàng.

“Lớn mật! Có ai không kéo tên đại nghịch này ra ngoài!” có người lên tiếng rống giận.

Liễu Bất Hoạch Liễu đại tướng quân công cao át chủ, làm người ngay thẳng không biết kết bè kết cánh, sớm trở thành mục tiêu hãm hại của cả hai phái, bọn họ ước gì bắt được nhược điểm của hắn, đưa hắn vào chỗ chết.

Ta hung hãn trợn mắt nhìn người kia, hạ mệnh lệnh đầu tiên từ khi làm hoàng đế: “Tất cả mọi người lui xuống, linh đường chỉ cần trẫm cùng Liễu Bất Hoạch là đủ!”

Cả sảnh ồ lên, mọi người không cam lòng.

Ta nói tiếp: “Ai vi phạm lập tức trảm!” mọi người sững sờ chốc lát, toàn bộ quỳ xuống hành lễ lui xuống.

Cậu dừng lại trước quan tài phụ hoàng, cau mày nhìn cái quan tài đen như mực kia ngẩn người.

Trên mặt hắn không buồn không vui, trong mắt mờ mịt một mảnh, cả người giống như bức tượng đá, không có bất kỳ vật gì có thể đánh bại. Ta sợ hãi không lý do, cậu như vậy ta chưa từng thấy qua.

“Gia Hạp đi bao lâu rồi?”

Gọi thẳng tục danh tiên đế, đây cũng là tội đại bất kính, lòng ta cả kinh, cậu luôn tuân theo lễ giáo sao lại có thể phạm sai lầm như vậy?

Ta trả lời: “Sáng sớm ngày mười sáu tháng giêng, canh tư.”

Cậu gật đầu, không nói gì nữa. Hắn lấy một vật trong ngực ra đặt trên quan tài phụ hoàng, đôi môi giật giật giống như muốn nói gì, nhắm mắt lại đem tất cả lời nói nuốt vào bụng, xoay người đi tới trước mắt ta nói: “Thiên hạ này tùy người trông coi, hy vọng người không làm cho Gia Hạp thất vọng. Cả đời này y vì Ngô quốc, đã trả giá rất nhiều...”

“Vâng.”

Ta thấp giọng đáp ứng, nước mắt tích lại ba ngày nay mãnh liệt trào ra.

Bi thương của ta có thể hóa thành nước mắt phát tiết ra ngoài.

Mà cậu, thì không.

(Hạ)

Cậu vỗ vai ta, mặt nghiêm lại, từng bước rời đi.

Nước mắt trong ánh trăng mờ, ta nhìn thấy cậu một thân hồng y như dung nhập vào tà dương đỏ như máu, càng chạy càng xa, càng đổi càng nhỏ, rất nhanh biến mất không dấu vết.

Trong lòng ta bị thương, giống như đã nhìn thấy kết thúc của cậu.

Ta xoay người nhìn trên quan tài phụ hoàng, nghiêng nhiên có thêm một đóa hồng mai. Nhị hoa vàng nhạt, cánh hoa kiều diễm, phảng phất như một sinh mạng nở rộ trong ánh chiều tà, hát lên một khúc bi ca thịnh thế.

Đóa hồng mai này không có tàn đi, xuống mộ cùng với phụ hoàng rồi cũng biến mất.

Mà cậu, sau khi phụ hoàng tiến lăng sau liền xin lệnh đi Bắc Cương, cả quãng đời còn lại cũng không bước vào kinh thành một bước.

Sau khi phụ hoàng nhập mộ, ta dựa theo dẫn dò của người, đào một vò rượu dưới gốc cây mai trong Xuân Hoa viên, ôm nó trèo lên Lâm Nguyệt tháp.

Ta đã có dự cảm, nhưng lần này vào tháp, nhìn thấy không phải là thân ảnh quen thuộc màu trắng kia, ngực vẫn là đau xót.

Một thanh niên tuấn tú xa lạ ngồi trên giường uống trà, thần sắc nhàn nhạt, không rõ hỉ nộ.

Ta đặt vò rượu trên bàn, khom lưng hướng hần thi lễ: “Trẫm là tân đế Cẩm Huyền của Ngô quốc, xin hỏi đại danh quốc sư?”

“Long Tô.”

“Trẫm thay mặt vạn vạn con dân Ngô quốc, cảm tạ Long Tô quốc sư che chở.”

Long Tô hừ một tiếng, không nói tiếp. Ngay từ lần đầu gặp mặt, ta dám khẳng định vị quốc sư này không dễ sống chung.

Ta khổ thân hết sức, phụ hoàng a phụ hoàng, tại sao người không kiếm một người hiền hiền như Phương Hữu Tín tới làm quốc sư cho con?

Ta bưng trà ấm uống một hớp, mùi vị rất quen thuộc, cuộc đời này của ta e rằng chỉ được uống một chén này nữa thôi. Ta trở mắt nhìn bình trà trên bàn, nói với Long Tô: “Người tặng ta ấm trà này được không, ta đổi cho người vò rượu này?”

Long Tô rốt cục chịu mở mắt nhìn ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm, ta là được phụ hoàng cưng chiều lớn lên, cá tính này không phải một chốc mà đổi được, cứ bực lộ hoàn toàn con người thật trước mặt Long Tô, coi như ta cũng được dễ chịu.

Long Tô nhìn không ưa ta, ta cũng không ưa hần, ta lại chả cần dùng mặt nóng đi dán móng lạnh. Có điều nghĩ tới sắp tới ta phải làm bạn cùng hần, lễ tiết vẫn là phải có.

Long Tô giương mắt nhìn vò rượu một cái, giống như cười một chút, trả lời: “Được.”

Ta sợ hần đổi ý liền thu toàn bộ ấm chén trên bàn vào ngực, những thứ này đều là bảo bối của Phương Hữu Tín, mặc dù hần không cần nữa, nhưng ta giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt.

Ta đẩy cái vò rượu tới trước mặt hần, cao giọng nói: “Cầm lấy đi, đây là phụ hoàng bảo ta đưa cho người.”

Long Tô giống như kinh hoảng, đột nhiên trợn to hai mắt, vén nắm vò rượu lên. Tiếp theo hần giống như phát điên, vừa khóc vừa cười, âm thanh khàn khàn hết sức khó nghe.

Ta chỉ nghĩ thấy mỗi mùi thơm ngào ngạt xen lẫn mùi thơm của hoa mai, thấy Long Tô chỉ dùng sức nổi điên ở bên kia không chú ý bên này, ta cả gan dùng chén trà múc rượu uống một hớp.

Rượu ngon, thật là rượu ngon.

Ta không cưỡng lại hấp dẫn lại uống thêm một ngụm, đang trở về chỗ cũ liền cảm nhận một tầm mắt bắn thẳng tới đây, hận không thể đốt một cái lỗ trên người ta.

Ta giả cười hướng về phía Long Tô nói: “Ha ha, phụ hoàng thật là thiên vị, đồ tốt như vậy chỉ để cho người.”

Ánh mắt như muốn ăn thịt người của Long Tô trong nháy mắt đi rất nhiều, khẽ cười nói: “Dĩ nhiên là tốt, trên trời dưới đất chỉ có một phần này mà thôi.”

Ta vội vàng cười phụ họa, nghĩ thầm phụ hoàng quả nhiên là lợi hại, chỉ một vò rượu liền thu mua được Long Tô, để cho hần cam nguyện bị nhốt vào Lâm Nguyệt tháp năm trăm năm.

“Người đi đi.” Long Tô đứng dậy, đóng kín vò rượu lại, xoay người: “Đồ của phụ hoàng người ta nhận, nguyện vọng của hần ta nhất định làm được.”

“Đợi đã...” ta vội hỏi: “Phương Hữu Tín hần...”

“Hần sẽ không trở về.”

Long Tô trả lời gọn gàng linh hoạt, tâm của ta ‘lộp bộp’ một tiếng, chút hy vọng nhỏ bé cũng đã vỡ nát. Ta ôm bình trà còn lưu lại độ ấm kia, nắm lấy chén trà tinh xảo, cẩn thận đi xuống tháp.

Mười tám tầng Lâm Nguyệt tháp cao vút trong mây, chính là tòa ngục lớn nhất thế gian này.

Phương Hữu Tín đã hoàn toàn được tự do rồi, ta biết, thật tốt.

...

Long Tô đưa cho ta một chén rượu.

Ta vội vàng nhận lấy, thật là nhỏ mọn, nói một chén chính là một chén, ngay một giọt cũng không nguyện cho thêm, ta một hơi uống vào.

Ta tàn bạo nhìn chằm chằm hần: “Rượu này người uống ba mươi năm, còn dư lại bao nhiêu?”

Long Tô cười, mười phần ác ý: “So với chỗ cho người thì còn nhiều.”

Hần tuyệt đối là cố ý!

Ta đứng dậy không nhìn tới cái mặt khiến người ghét kia nữa, cắn giận: “Ta đi, sau này cũng không tới nữa!”

“Đi thông thả, không tiễn.”

Long Tô chậm rãi trả lời, lại đi tỉa tốt hoa mai của hần.

Dù sao cũng cùng nhau ba mươi năm, thái độ của hần với sự rời đi của ta khiến ta có chút thương tâm, để vương vô tình, nhưng yêu quái, so với để vương còn vô tình hơn.

Ta di chuyển thân thể sắp khô kiệt thở hồng hộc trào xuống. Tam hoàng tử Thừa Tín một mực chờ ngoài tháp, nhìn thấy ta vội tiến lên đón: “Phụ hoàng, có cần tuyên khiếu không?”

Ta đứng lại bình ổn hô hấp: “Không cần, trầm muốn đến Tùy Lộc viên, con về trước đi.”

“Nhi thần đi cùng người.”

Ta lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trầm nghĩ một mình đi.”

Lăng mộ của phụ hoàng không lớn, ở phía tây Tùy Lộc viên, mẫu hậu an táng bên cạnh người.

Ở đây ta cũng giữ cho mình một chỗ, sớm muộn ta cũng phải về với phụ hoàng mà.

Hôm nay ta tới vội vàng không mang theo đồ cúng, chỉ có thể quỳ xuống lạy tổ hiếu tâm, ta cũng là người gần đất xa trời, đất đã lấp tới cổ, phụ hoàng lão nhân gia có thể không trách ta không?

“Phụ hoàng, nhi thần đến thăm người.”

Ta vừa mở miệng, âm thanh liền câm bặt, cũng đã là người hơn năm mươi tuổi còn khóc sụt sùi, thật mất thể diện.

“Phụ hoàng, ta quyết định để Thừa Tín làm thái tử.”

Ta không có lý trí cùng tinh lực như phụ hoàng, đành phải sinh thêm mấy đứa con để cho bọn chúng tự trải nghiệm, đứa nào có bản lĩnh thì làm hoàng đế.

Đại hoàng tử Thừa Phương yếu hèn, Nhị hoàng tử Thừa Hữu có dũng khí nhưng thiếu mưu lược, tứ hoàng tử Thừa Vô vô cùng cực đoan, nội tâm hẹp hòi, nếu như nắm quyền lớn, ngày sau sợ rằng không thể hiền đế, chỉ có tam hoàng tử Thừa Tín là ngọc thô chưa mài, đợi một thời gian nữa nhất định có thể trở thành nhất thế minh quân.

Ta đây đã là lão già, thật vô dụng, mới quỳ một lát liền đau cả người, đổi tư thế xếp chân ngồi trên mặt đất, nhìn lảng mộ phụ hoàng, thấp giọng gọi một câu: “Cậu, người nói đúng, trong bốn hoàng tử chỉ có Thừa Tín mới có thể kế thừa đại nghiệp.”

Trên đời này, ngoại trừ ta ra không có người thứ hai biết được, Liễu Bất Hoạch Liễu đại tướng quân chết trận sa trường, hài cốt của hắn đốt thành tro, vấy vào phần mộ phụ hoàng ta.

Mà đồng đất ghi “Bất bại chiến thần Liễu Bất Hoạch chi mộ” chỉ là là ngôi mộ chôn quần áo và di vật.

Chuyện này chỉ có một mình ta biết.

Cũng như tình cảm cắt không đứt giữa cậu và phụ hoàng, chỉ cần hai người bọn họ biết là được. Người khác dù phỏng đoán, cũng là dư thừa.

“Phụ hoàng, ta cần trọng ba mươi năm chính là vì, sau khi gặp lại người ở tuổi vàng, ta còn có thể gọi người một tiếng phụ hoàng. Nhi thần làm những điều này, người có hài lòng không?”

“Ai, con già rồi, đầu tóc trắng phau, răng rụng, da nhiều nếp nhăn, con trở nên xấu xí như vậy, lão nhân gia người còn nhận ra con sao?”

“Phụ hoàng à, người nói cho con nghe với, bộ dạng con như vậy, người gặp sẽ ghét bỏ con sao?”

Con người ta khi còn sống ai cũng sẽ gặp phải vài chuyện không thể ra sức, nhưng luôn có một số việc, biết rõ không thể ra sức, vẫn còn muốn thử một lần.

Phượng Hữu Tín đi không do dự, ta biết mình không lưu được hắn. Ta không hận hắn bạc tình, chỉ hận mình không thể ra sức.

Cuộc đời này ta không triền được hắn, hắn là tiên ta là người, nhân tiên thù đồ.

Nhưng sau khi ta chết, chẳng sợ thành ma hay thành yêu, cho dù phải ở dưới mười tám tầng địa ngục trải qua trăm năm, ta nhất định phải rời khỏi phạm thai này, đi tìm hắn!

Ta một mình hướng về ba vị thân nhân nói liên miên không ngừng, vừa khóc vừa cười giống như kẻ điên. Trong lòng ta thì lại rất vui vẻ, vì ta biết, rất nhanh ta liền có thể đoàn tụ cùng bọn họ, rất nhanh nữa thôi.

./.

Còn 1 chương nữa về cp chính ^^

Mà ta khẳng định lần nữa là chuyện HE nha =))

lần sau chắc không dám làm bộ nào ngược nữa chứ bị đồn hỏi có phải BE không quá à Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Phiên Ngoại 2

CHƯƠNG 25: PHIÊN NGOẠI 2

Lại gặp quân

Cảm thấy chương cuối này rất hợp với bài hát này ^^ Thử vừa đọc vừa nghe nhạc xem sao

(Thượng)

Lại một tết nguyên tiêu, cây cối xào xạc trong gió đông, sao nhiều như mưa rơi.

Long Tô chẳng biết từ lúc nào đã yêu phần nào nhiệt phàm trần này. Hắn đi qua đường phố quen thuộc kia, trong tay cầm một cái quạt nhẹ nhàng lay động.

Hắn vốn không nhiễm lửa khói nhân gian tối nay lại ra về phong lưu. Tiểu thư nhà ai cùng hắn gặp thoáng qua liền lặng lẽ đỏ mặt, làm rơi chiếc khăn. Long Tô khéo léo tránh được, quạt che nửa bên mặt, xin lỗi cười một tiếng.

Tình yêu chốn nhân gian này, hắn không muốn trêu chọc lần nữa, hắn không có kiên nhẫn để bị nhốt thêm năm trăm năm nữa.

Phía trước có rất nhiều người, thanh âm trầm trồ khen ngợi không dứt, Long Tô cũng hăng hái đi tới, nghỉ chân quan sát.

Một thanh niên áo lam đang viết liên hoa tiên. (giấy hoa sen)

Đây là truyền thống của Ngô quốc, để hoa đăng tết nguyên tiêu cầu bình an, để một cánh sen nho nhỏ vào dưới đèn, đốt đèn lên thả đi, liên hoa tiên nếu bị đốt thành tro bụi nghĩa là phần tâm nguyện này có thể hoàn thành.

Liên hoa tiên này vừa mới viết xong bên kia đã đưa tới, thanh niên cười nhận lấy, lẳng lặng nghe nguyện vọng của người khác, rồi cẩn thận viết lên.

Người phàm đều như vậy, mang tất cả hy vọng gửi gắm và thứ đồ hư vô này. Long Tô âm thầm cười nhạt, hắn tự nói với mình nơi này không có gì lưu luyến, dưới chân lại mọc rễ không thể đi được.

Bất tri bất giác ánh trăng lên tới giữa trời, đám người dần tản đi, đường phố náo nhiệt cả đêm liền yên tĩnh lại.

Thanh niên cũng chuẩn bị về nghỉ, lưu loát thu thập đồ.

Long Tô rốt cục muốn đi, xoay người chốc lát tay áo lại bị người túm lại, quay đầu nhìn thấy là thanh niên kia đang cười khúc khích.

“Cái này cho người...” thanh niên đưa một liên hoa tiên trắng noãn cho Long Tô.

Long Tô nghi ngờ nhìn hướng thanh niên, không chịu nhận lấy.

Thanh niên bị Long Tô nhìn có chút quẫn bách, mặt đỏ ửng: “Người nhìn cả đêm, ta nghĩ... Người, người không muốn à?”

Long Tô không đáp, chẳng qua là nhìn thanh niên chăm chú. Mặt thanh niên ngày càng đỏ, chân tay luống cuống, cái tay cầm liên hoa tiên kia không biết để vào đâu.

Hai người giằng co, không khí có chút quái dị.

Thanh niên gần như muốn chạy trốn. Long Tô rốt cục đón nhận, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.” Thanh niên vội vàng xua tay, thở phào một hơi như được cứu rỗi, xoay người lại bắt đầu thu dọn đồ đạc tiếp.

Long Tô đi theo, đặt liên hoa tiên lên bàn, thấp giọng hỏi thanh niên: “Có thể mượn bút kia dùng một chút không?”

Thanh niên mang bút và mực tới. Long Tô nhận lấy, nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, ngay trước mặt thanh niên, viết lên liên hoa tiên trắng noãn:

“Kiến nhĩ thành thực trực ái mộ, nguyện tương thử thân thác dữ quân.”

Loảng xoảng — thanh niên vô ý, đánh rơi nghiên mực.

Long Tô nhìn thoáng qua khuôn mặt hồng thấu của thanh niên, cầm chiết phiến trong tay tới: “Có thể nhờ huynh đài ban cho mấy chữ không?”

“Không dám nhận không dám nhận.” thanh niên vội vàng xua tay, “Chữ huynh đài đẹp như vậy, ta không dám bêu xấu.”

Long Tô cau mày, trầm tư chốc lát, khẽ mỉm cười: “Ta liền tặng quạt này cho huynh đài, liên hoa tiên này ta đổi lấy.” Nói xong không để ý thanh niên phản bác, đưa quạt ra.

Gia Hạp cầm quạt trong tay như cầm củ khoai bồng, trên mặt ngơ ngác, trong mắt sóng gió mãnh liệt, không tự chủ cắn môi dưới.

Long Tô tâm tình thật tốt, nhoẻn miệng cười, một đôi mắt đa tình thủy quang liễm diễm, từng sợi tơ tình giăng ra, giống như kết thành một tấm lưới, bắt lấy người trước mặt.

Long Tô khoác lên tay thanh niên: “Đi thả đèn đi.”

Thanh niên tránh một chút không thoát, lại tránh một chút, Long Tô lại nắm thật chặt, thanh niên vừa thẹn vừa giận, cắn môi trừng mắt nhìn Long Tô.

Long Tô làm như không thấy thanh niên tức giận, vẫn kéo tay y tới bờ sông. Cả sông tràn đầy hoa đăng, giống như ánh sao sa xuống mặt nước.

Long Tô nắm tay thanh niên, đặt liên hoa tiên vào trong hoa đăng, nhẹ dùng lực, hoa đăng lung lay trôi đi.

Lòng bàn tay giao nhau ướt đẫm mồ hôi.

Thanh niên muốn tránh thoát, Long Tô không để. Hắn nhìn bộ dạng tức giận của thanh niên, cong môi cười một tiếng: “Ta đã được tự do rồi, muốn đi đại giang nam bắc xem một chút phong cảnh năm trăm năm này có thay đổi gì, huynh đài có muốn đi cùng không?”

Hí này, quả nhiên là không diễn nổi nữa!

Lý Gia Hạp đỏ mặt, quyết tâm níu lấy cổ áo Long Tô ép hỏi: “Thật?”

Long Tô dùng sức ôm Gia Hạp vào ngực, khẽ thở dài: “Ta đã từng gạt người bao giờ chưa?”

“Được, ta nguyện ý! Ta nguyện ý!”

Lý Gia Hạp vui đầu vào lòng ngực Long Tô, gào khóc, áy náy, bắt đắc dĩ, hối hận nhấn chìm y, khiến trái tim y muốn nổ tung, y có rất nhiều vấn đề muốn hỏi:

Người và Phương Hữu Tín đã có khế ước gì?

Người vì sao lại cứu ta?

Người làm sao có thể vượt qua được năm trăm này?

Người tại sao không tới tìm ta?

Long Tô ôm chặt người trong ngực, hưởng thụ ấm áp đã đánh mất năm trăm năm.

Nguyên tiêu năm nay, trăng cùng đèn đều như cũ.

Thật là một cái nguyên tiêu trọn vẹn.

./.

(Trung)

Gia Hạp biết Long Tô lớn lên đẹp mắt, nhưng y không nghĩ tới hắn lại được hoan nghênh tới như vậy. Bọn họ một đường từ kinh thành xuôi nam tới Dương Châu, đi một mạch ba tháng, gần như là đến chỗ nào cũng sẽ có nữ nhân muốn lấy lòng Long Tô!

Tỷ như bà chủ của khách sạn này, từ khi y và Long Tô đi vào, ánh mắt nàng chưa từng dời khỏi người hắn.

Y mới vừa vào sương phòng ngồi, một chén trà còn chưa uống xong, bà chủ đã lắc lắc thân mình như rần nước đẩy cửa vào.

“Khách quan, đây là món ăn chiêu bài của tiệm, cá dầm đường, ngài nếm thử.”

Bà chủ bưng đĩa đồ ăn nóng hổi tới trước mặt Long Tô, thuận thế ngồi xuống, cầm đũa của Long Tô chọn lấy chút thịt tươi, cười duyên bón cho Long Tô.

“Khụ khụ,” Long Tô bị sắc nước trà, không ngừng ho.

Bà chủ luống cuống đặt chiếc đĩa xuống, vỗ vỗ lưng Long Tô lo lắng: “Người uống chậm thôi, bích loa xuân này mặc dù tốt nhưng cũng phải uống từ từ a.”

Chén trà trong tay Gia Hạp đặt xuống nặng nề, cười nhìn về phía Long Tô đang ho đỏ cả mặt: “Người uống từ từ thôi, đừng nghẹn, đây là trà do mưa Giang Nam pha ra, tinh tế vô cùng.”

Long Tô có chút vô tội nhìn về phía Gia Hạp, không biết nói gì tiếp.

Nhưng Gia Hạp không thèm để ý đến hắn, nhìn bà chủ cười đến hiền hòa: “Bà chủ, ta cùng huynh trưởng rất thích cảnh đẹp Dương Châu, chuẩn bị ở lại đây một thời gian, không biết bà chủ có thể giới thiệu cho huynh đệ chúng ta vài chỗ đẹp đẹp được không?”

Long Tô vừa nghe lời này lại càng ho dữ hơn, ta lúc nào thành huynh trưởng của người hử?

Ánh mắt bà chủ cũng sáng lên, cầm lấy khăn tay hồng chóc che mặt cười một tiếng: “Khách quan người hỏi đúng người rồi đấy, ta lớn lên ở đây, cảnh đẹp Dương Châu này ta nhắm mắt lại cũng có thể kể ra.”

“A? Xin lắng tai nghe.”

Gia Hạp cười híp mắt nhìn bà chủ, bộ dạng rất chi là hứng thú.

“Dương Châu này nổi tiếng nhất chính là Tây Hồ, hồ Bích Thủy, nhị thập tứ kiều, cảnh đẹp vô cùng, khách quan nên tự mình đi cảm nhận một phen.”

“Được, giờ ta đi luôn.”

Gia Hạp đứng lên, không thèm để mắt đến sự tồ tại của Long Tô, cười với bà chủ: “Huynh trưởng đi đường mệt nhọc, thân thể có chút khó chịu, phiền toái bà chủ chăm sóc một chút.”

“Được được.” bà chủ cười tươi như hoa, thoải mái kéo cánh tay Long Tô: “Khách quan yên tâm, ta nhất định hầu hạ quý nhân này thật tốt.”

Gia Hạp nói một tiếng cảm ơn, rút cục chịu nhìn Long Tô: “Người nghỉ ngơi cho tốt, chiều ta mới về.”

Long Tô vừa định nói gì thì Gia Hạp đã quay đầu đi tiêu sái, thuận tay đóng cửa lại, hắn thở dài thật sâu, hướng về bà chủ mặt đầy son phấn trong ngực mình: “Được rồi, đừng giả bộ nữa, người cũng bị người ép đi rồi.”

‘Bà chủ’ cũng oán trách một câu: “Giờ mới đi, không dễ chơi tí nào.”

“Gia Hạp đã sớm nhìn ra, cô nương bình thường làm sao có thể gần gũi với ta.”

‘Bà chủ’ không phục, mở to mắt nhìn về phía Long Tô: “Vậy sao y không nói ra! Y là không thèm quan tâm đến người!”

Long Tô bất đắc dĩ thở dài: “Người đóng giả nhiều như vậy không phải muốn giấu diếm Gia Hạp sao? Chẳng qua là y cho người được như ý thôi.”

‘Bà chủ’ còn muốn nói gì lại bị một giọng nói ngắt lời: “Đồ nhi không tốt để cho Long huynh chê cười.”

Bà chủ bị làm cho sợ đến phát run, vội vàng đứng dậy hướng về phía nam tử bạch y: “Sư phụ.”

“Còn không mau ra ngoài, chiếm thân thể người ta còn ra thể thống gì.” Phương Hữu Tín nghiêm mặt trách đồ đệ nhà mình.

Bà chủ nhăn mặt khổ sở, tủi thân nhìn Phương Hữu Tín, đứng nguyên tại chỗ không chịu hành động. Nước trà trong miệng Long Tô sứt phun ra, cái vẻ mặt này của y nếu là dùng khuôn mặt vốn có thì đáng yêu, nhưng hiện tại y lấy khuôn mặt bà thím làm cái động tác này, làm cho người ta dở khóc dở cười.

Lông mày Phương Hữu Tín giật giật, hắn cắn răng nhẫn nhịn nhìn Bà chủ nói: “Người lại có mưu ma chước quỷ gì?”

Bà chủ nghiêng đầu nhìn về phía Phương Hữu Tín, thẹn thùng cười một tiếng: “Sư phụ, ta làm nữ nhân đẹp mắt, hay là bộ dạng vốn có đẹp mắt?”

Long Tô không nhịn được nữa vỗ bàn cười to: “Đồ đệ này của ngươi thật đáng yêu! Ngươi nhất định ở đâu thế, ta cũng muốn đi nhất một đứa cho Gia Hạp chơi đùa.”

Bà chủ vừa nghe vội vàng ôm cánh tay Phương Hữu Tín, trừng Long Tô: “Ta là Bạch Lộc (nai trắng), trên trời dưới đất chỉ có một! Ngươi không nhất định ở đâu!”

“Hay là Phương huynh tặng cho ta nha?”

Bà chủ vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng ôm Phương Hữu Tín thật chặt, sợ sư phụ không cần ý: “Trong mắt ta chỉ có một sư phụ, ta không cần đi theo người!”

Thú vị, thật là thú vị, Long Tô ghen cười, làm bộ muốn mở miệng đòi Phương Hữu Tín con Bạch Lộc này.

Phương Hữu Tín nhìn không được, nửa người Bà chủ dán trong ngực hắn, mùi phấn son nồng đậm hun hấn đau cả đầu, không nhịn được nữa gõ đầu đồ đệ nhà mình: “Nhanh ra ngoài, nếu không ta liền không cần ngươi nữa!”

“Không cần a...” Bà chủ đau khổ mặt mày vội ôm quần áo chạy, vừa chạy vừa quay đầu nhìn Phương Hữu Tín: “Sư phụ, một hồi nữa ta trở lại, người nhất định phải chờ ta a!”

Tâm tình Long Tô thật tốt, hướng về phía Phương Hữu Tín nói: “Y như vậy được không?”

Phương Hữu Tín ngồi xuống, cầm ấm trà rót cho Long Tô một chén: “Tốt hay không tốt, ta cũng không biết nữa.”

Long Tô nhìn động tác Phương Hữu Tín: “Ngàn năm trước y dùng hết thủ đoạn nhốt người trong Lâm Nguyệt tháp, chưa bao giờ hỏi người tốt hay không tốt.”

“Năm trăm năm trước ngươi mượn tay mẫu hậu Gia Hạp đem long lân cấm vào tim y, vậy cũng đã hỏi hắn tốt hay không tốt chưa?” Phương Hữu Tín trả lời mỉa mai.

Long Tô có chút chột dạ, ánh mắt né tránh: “Chuyện cũ năm xưa không đề cập tới cũng được.”

Phương Hữu Tín cũng trả lời hắn một câu: “Chuyện cũ năm xưa, cũng chỉ là gió thoảng qua.”

Hai người vốn là sừng sốt, tiện thể nhìn nhau cười một tiếng.

Long Tô đặt một hộp gấm màu đỏ lên bàn, nói: “Long Lân chỉ hấp thụ sáu phách của Cẩm Huyền, còn một phách ta vẫn chưa tìm được.”

Phương Hữu Tín thu hộp gấm vào lòng, thần sắc kích động, ngón tay không ngừng sờ lên góc cạnh chiếc hộp, run giọng nói: “Cảm ơn người.”

Long Tô uống cạn trà trong chén: “Ta cũng cảm ơn người, cảm ơn người cứu Gia Hạp một mạng.”

Hai người lại nhìn nhau cười một tiếng.

“Sư phụ, sư phụ, ta về rồi.”

Cửa ‘chi’ một tiếng mở ra, một thanh niên mặc hồng y xông vào, hai mắt cong lên, khuôn mặt nhỏ bé tròn vo mang theo nụ cười sáng lạn.

Mặc dù động tác cùng thần thái của y cực độ không phù hợp với vẻ bên ngoài, nhưng dù ai nhìn thấy một đứa ngốc như vậy sẽ không cảm thấy quái dị, ngược lại thấy y thật đáng yêu.

Có lẽ là tính tình trời sinh của y, cũng có lẽ là do y thiếu đi bảy phách, không có hỉ nộ ái ố ác dục (vui mừng, giận dữ, buồn bã, sợ hãi, yêu, ác độc, dục vọng), tính khiết giống như đứa nhỏ mới sinh ra chọe người triu mến.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Long Tô thấy Cẩm Huyền mặc trang phục như vậy, nhưng mỗi lần hắn đều rung động.

Mặt Long Tô đầy hắc tuyến nhìn Cẩm Huyền nhào vào trong ngực Phương Hữu Tín, cọ đầu vào ngực hắn, luôn miệng gọi ‘sư phụ’

Trong đầu Long Tô liền hiện ra ba chữ Gia Hạp luôn giắt khố miệng: thật thú vị.

Hắn nhìn qua Phương Hữu Tín vẻ mặt hưởng thụ mà vuốt ve đầu Cẩm Huyền, thật sâu run rẩy một chút, giật nhẹ khóe miệng: “Canh giờ không còn sớm, Phương huynh, ta đi trước.”

Phương Hữu Tín xoa đầu Cẩm Huyền, Cẩm Huyền ngẩng đầu lên đứng sang một bên, rất tủi thân mà trợn mắt nhìn về phía Long Tô một cái, trách cứ Long Tô tại sao hại y bị đánh.

Phương Hữu Tín đứng dậy, chấp tay hành lễ với Long Tô: “Tạ ơn Long huynh, sau này còn gặp lại.”

“Sau này gặp lại.”

Long Tô nói xong có chút chần chờ, hắn không biết lần sau gặp mặt sẽ là tình huống nào, nếu như Cẩm Huyền nhớ lại tất cả... Long Tô lắc đầu, hắn thầm than, chính mình càng ngày càng giống Gia Hạp, suy nghĩ quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

Phương Hữu Tín nhìn thấy lo lắng của Long Tô, hắn cười cười: “Long huynh yên tâm, ta đã sai lầm một lần rồi, tuyệt đối sẽ không sai lầm thứ hai.” Hắn cười đến tự tin, tất cả giống như đã ở trong lòng bàn tay của hắn.

Nghi vấn thốt lên, tựa như Gia Hạp ép hỏi hắn: “Đáng giá không?”

Phương Hữu Tín sửng sốt, thật giống như không hiểu lời Long Tô nói, Cẩm Huyền mè nheo lại cọ đến bên cạnh hắn, bắt mân sự phụ không để ý đến y, vươn ngón tay út ra gãi lòng bàn tay Phương Hữu Tín.

Phương Hữu Tín cười, mi mắt cong cong, hắn nói: “Đáng giá.”

Ngô quốc truyền thuyết, bạch lộ hộ quốc.

Con bạch lộ này, không phải là quốc sư bị nhốt ở Lâm nguyệt tháp kia, mà là quân chủ của bọn họ — Ngu đế.

(Hạ)

Trong phòng tối như mực, ánh trăng theo cửa sổ chiếu lên giường, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh. Gia Hạp thả nhẹ động tác, sờ soạng bò lên giường, để nguyên quần áo ngủ.

Long Tô tưởng như đã ngủ say liền đột nhiên mở miệng: “Cách xa ta một chút, toàn mùi rượu.”

Gia Hạp sửng sốt, liền kéo dài khoảng cách giữa hai người, xê dịch ra phía ngoài giường.

Long Tô hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Gia Hạp, nhìn động tác trẻ con của Long Tô, Gia Hạp không khỏi cười ra tiếng. Long Tô nghe được âm thanh Gia Hạp lại hừ một tiếng, xoay người kéo Gia Hạp vào ngực.

Gia Hạp nhỏ giọng hỏi: “Không phải ghét ta khó ngủ sao?”

“Thối muốn chết!” Long Tô khoa trương lớn tiếng ồn ào, lại nói: “Nhưng mà ta không ghét bỏ người.”

“Nha.” Gia Hạp ghen cười.

Long Tô ôm chặt Gia Hạp trong ngực, rốt cục không nhịn được, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp: “Sau này không cho uống rượu!”

Gia Hạp chưa trả lời.

Long Tô cảm thấy yêu cầu của mình có chút quá đáng, đổi lại nói: “Được rồi, có thể uống, nhưng chỉ được uống cùng ta.”

Gia Hạp ngẩng đầu hôn lên môi Long Tô, để cho người này nói nữa, y cũng không đảm bảo là mình sẽ ‘bức cung’ thuận lợi.

Long Tô trợn tròn mắt nhìn, sau một lát sững sờ giật mình thì cũng đón lấy lưỡi Gia Hạp, đầu lưỡi triền miên cùng múa, biểu đạt nỗi nhớ đã lâu.

Gia Hạp không cam lòng yếu thế, ôm chặt cổ Long Tô làm sâu thêm nụ hôn này.

Hai tay Long Tô từ lưng Gia Hạp dời xuống, nắm lấy vòng eo tinh tế của y, bụng bắt đầu trào lên nhiệt lưu chỉ ra rằng hân hân cầu tiếp xúc sâu hơn nữa.

Dù sao bọn họ đã có thời gian rất dài chưa từng có tiếp xúc thân mật như vậy.

Tay Gia Hạp không an phận vuốt ve lưng Long Tô, hai chân quấn lấy một chân Long Tô, quấn thật chặt chẽ, phân thân trưởng đại chống ở bắp đùi Long Tô, nhiệt độ nóng bỏng kia truyền qua y phục lên người Long Tô, kích thích hạ thể hân trưởng đau.

Long Tô không nhịn được muốn kết thúc tiền hí dài dòng này, hân ngậm lấy hầu kết Gia Hạp mà liếm láp, đầu lưỡi di chuyển theo xương quai xanh, lưu lại một đường dấu hôn trên xương quai xanh tinh xảo.

Gia Hạp cởi một tầng trời buộc cuối cùng trên người Long Tô, phân thân như được giải thoát bắn ra ngoài, y không nhịn được nắm lấy ngọn nguồn nóng bỏng kia, nhiệt dịch chảy ra làm ướt lòng bàn tay y, kinh mạch nhảy lên mang đến từng trận rung động.

Giây phút phân thân bị cầm lấy, hô hấp Long Tô cứng lạ, dùng tiếng nói tràn ngập hấp dẫn kia hỏi: “Đã đợi không kịp rồi?”

Hai má Gia Hạp ửng đỏ, đôi môi vì hôn mà sưng lên ướt át, y liếm liếm môi, cong khóe miệng, thấp giọng trả lời: “Ta muốn nếm thử nó.”

Gia Hạp khẽ nhắm mắt, ngay cả cổ cũng đỏ lên, run giọng lên nói: “Người là khách hồng trần vô ưu, cái gì cũng đã trải qua, nhưng ta...”

Long Tô thấp giọng cười một chút, Gia Hạp cho là mình bị cười nhạo, tay buông lỏng, ánh mắt khép lại, hân không tìm được cái lỗ chui xuống.

Long Tô vội vàng trấn an: “Người biết làm không?”

Đương nhiên là không!

Gia Hạp xấu hổ nhìn chằm chằm Long Tô, người nào sẽ làm chuyện như vậy! Người cho rằng ai cũng giống người sao?

“Không sao, ta sẽ dạy cho người.”

Long Tô vừa nói liền lột quần áo Gia Hạp, thổi một hơi lên phân thân đứng thẳng kia, cười nói: “Thật là đẹp mắt.”

Toàn thân Gia Hạp đều nóng lên, y đang mong chờ chuyện phát sinh kế tiếp, trong miệng lại là cự tuyệt, y nghĩ, không phải như vậy, người cúi đầu hầu hạ đối phương hân phải là y.

Long Tô không để cho y cơ hội cự tuyệt, hân ngậm lấy phân thân mút vào thật sâu, chậm chạp cúi đầu để cho phân thân tràn đầy trong miệng, đầu lưỡi làm động tác linh hoạt.

Môi lưỡi Long Tô dịu dàng cướp đoạt tất cả của Gia Hạp, y chỉ có thể nghe tiếng thở dốc của mình, y không nhịn được hét chói tai cầu xin tha thứ, tất cả những thứ này đối với y mà nói quá là kích thích.

Long Tô không chịu bỏ qua cho y, ngậm vào càng sâu, phun ra nuốt vào. Gia Hạp thở hổn hển, vô lực rên rỉ, ngón tay nín chặt lấy tóc Long Tô, phóng túng mình trong bao bọc của Long Tô.

Cuối cùng, Long Tô nuốt phân thân Gia Hạp vào thật sâu trong cổ họng, hút mạnh một cái — Gia Hạp thoải mái đến ngón chân co lại, vòng eo theo phản xạ đẩy về phía trước, hai tay nín chặt tóc Long Tô, hét chói tai bắn ra ngoài.

Gia Hạp thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng vô lực nằm trên giường, y nhìn Long Tô khẽ cười, một ngụm nuốt vào.

“Thình thịch...”

Y cảm nhận được tiếng tim mình đập kịch liệt, y sợ hãi chỉ trong một phút bất cẩn, trái tim mình sẽ nhảy ra khỏi ngực — vì Long Tô.

Long Tô hài lòng nhìn mị thái của Gia Hạp, đầu tóc rối bời, gương mặt đỏ hồng, ánh mắt mê ly, hẳn nhin không được nghĩ, tất cả những điều này đều là do hắn làm ra, cũng chỉ có hắn mới có thể mang lại cho Gia Hạp, hẳn đắc ý cúi người xuống, chóp mũi chạm chóp mũi, tùy ý cười: “Cảm giác như thế nào?”

Gia Hạp đắm chìm trong dư vị cao trào vừa rồi, theo bản năng ôm lấy Long Tô, ngẩng đầu hôn lên khóe miệng của hắn.

Nụ hôn này liền biến thành ngòi nổ.

Một cỗ nhiệt lưu chảy xuống bụng dưới làm cho phân thân Long Tô lại cứng thêm vài phần, nó rung rung đứng lên, kêu gọi hắn tấn công.

Long Tô đặt tay lên miệng Gia Hạp, thấp giọng nói: “Ngậm lấy nó.”

Gia Hạp hai mắt mê ly, ngậm ngón tay Long Tô vào, học cách của Long Tô vừa rồi, mút vào, liếm láp, ánh mắt của y dần tỉnh táo, sau khi thấy nụ cười trong mắt Long Tô, y mới ý thức được, ngón tay này lát nữa sẽ đi vào chỗ nào liền ngưng động tác, có chút dại ra nhìn Long Tô.

Long Tô thưởng cho y nụ hôn, ngón tay dần trượt tới lõi vào, đầu ngón tay ma sát nếp uốn, tùy ý trêu chọc.

Thân thể Gia Hạp run rẩy, *** đã thương đầu óc của y, y gần như nức nở: “Vào đi... van xin người, mau vào...”

“Người sẽ bị thương.” Long Tô cau mày.

“Ô ô...” trong miệng Gia Hạp phát ra tiếng rên rĩ không rõ, phóng đăng mở ra thân thể quần lên người Gia Hạp, khát cầu hắn tiến vào.

Long Tô tăng nhanh động tác trên tay, một ngón, hai ngón, cho đến khi ba ngón tay hoàn toàn vào được, hắn nhanh chóng động ngón tay theo động tác mập hợp, khai tác thân thể Gia Hạp.

Gia Hạp lắc đầu, không chịu nổi khoái cảm khổng lồ này, hai tay nắm chặt sàng đan, luôn miệng cầu khẩn: “Long Tô... Long Tô...”

Long Tô nhìn hai mắt Gia Hạp mê ly, dùng âm thanh khàn khàn nói: “Ta tiến vào.” Hắn ngồi xếp bằng trên giường ôm lấy Gia Hạp, phân thân chống vào đùi y, vô cùng kiên nhẫn, từng chút thăm dò vào hậu huyệt.

Khoái cảm đột ngột làm Gia Hạp phát ra tiếng rên rĩ, hai tay y khoác lên bả vai Long Tô, không chịu nổi mà ngửa đầu về phía sau, từng ngậm thở hổn hển.

Bọn họ dây dưa một chỗ, phần hông cùng động tác, độ phù hợp kinh người, mỗi một động tác đều bắt được điểm mẫn cảm của nhau.

Ngay cả Long Tô cũng không tự chủ được run rẩy, nắm chặt thắt lưng Gia Hạp đưa nhanh hơn, thở dốc hôn môi y. Gia Hạp đáp lại hắn, nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Cao trào ập tới, Gia Hạp ứng phó không kịp y vùi mặt vào trong ngực Long Tô, đắm chìm trong dư vị.

Long Tô còn không có buông tha, đè xuống dục vọng muốn làm tiếp, đợi Gia Hạp bình phục.

Gia Hạp tức chi vô lực, tựa vào bả vai Long Tô, thấp giọng hỏi: “Nữ nhân ban ngày là ai?”

Long Tô lúc này đau khổ, không trách được Gia Hạp nhiệt tình như vậy, hắn đáp cẩn thận: “Bà chủ khách sạn/”

Gia Hạp hừ lạnh một tiếng, vịn bả vai Long Tô nâng người lên, giật giật làm bộ muốn đứng lên.

Long Tô vội vàng đè hông của y lại, nóng nảy: “Người làm cái gì?”

“Ta mệt rồi, buồn ngủ.” Gia Hạp vừa nói lại ngáp một cái.

Long Tô liếc nhìn bộ phận dính liền giữa hai người: “Nhưng ta...”

Gia Hạp cố ý kẹp chặt móng, giật giật tiếp, cho ra kết luận: “Thật lớn.”

Long Tô nhăn mặt, nhận mệnh, cách năm trăm năm ân ái cũng không thể bị phá hủy như vậy, nếu không cuộc sống sau này của hắn khẳng định sẽ khó qua, hắn đáp: “Là đệ tử của Phương Hữu Tín, Bạch Lộc.”

Ánh mắt Gia Hạp khẽ híp lại.

Long Tô vội vàng bồi thêm một câu: “Cẩm Huyền là Bạch Lộc chuyển thế.”

Gia Hạp đột ngột mở to hai mắt, vui mừng không nói lên lời.

“Cẩm Huyền thiếu bảy phách, đã quên hết chuyện cũ, không còn nhớ người.”

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại thiếu bảy phách?” Gia Hạp hoảng hốt hỏi.

Cái này nhưng làm khổ Long Tô, đồ chơi kia chôn ở trong người Gia Hạp, Gia Hạp kích động liền mút phân thân của hắn vào, cảm giác kia — có nhận được thì chẳng phải là nam nhân nữa!

Hắn dùng lực đâm về phía trước một chút, bắt được vòng eo lộn xộn của Gia Hạp: “Không nên lo lắng, ta đã tập hợp đủ sáu phách, còn thiếu một phách không lâu nữa sẽ tìm thấy.”

Gia Hạp không có quan tâm động tác Long Tô, chẳng qua là lo lắng cho nhi tử: “Đi đâu tìm? Như thế nào mới có thể tìm?”

Long Tô cảm giác mình chịu hết nổi rồi, rống giận một tiếng, một tay đè Gia Hạp lên giường, thẳng lưng đâm vài cái, giọng căm giận nói: “Ngũ hồ tứ hải, thiên nam địa bắc, chúng ta từ từ tìm, rồi sẽ ra thôi.”

Gia Hạp còn muốn nói gì, Long Tô không cho y mở miệng, phân thân cứng rắn tiến vào càng sâu, toàn bộ lời nói đều bật ra thành rên rỉ.

Một cuộc ân ái vui vẻ lâm ly kéo dài tới khi trời sáng mới chấm dứt. Gia Hạp mệt mỏi ngay cả đầu ngón tay cũng lười động, vùi đầu trong ngực Long Tô ngủ thật say, lầm bầm nói mơ.

Long Tô cầm lấy một lọn tóc Gia Hạp ở trong tay thưởng thức, thấp giọng đáp lại Gia Hạp đang nói mơ: “Người từng nói qua, phóng túng nhất thời sẽ cả đời suy nghĩ, không muốn làm khó chính mình. Hiện tại, người rốt cuộc không cần làm khó, Gia Hạp.”

Long Tô từng nói, hắn muốn dẫn Gia Hạp đi ra ngoài một chút, rời khỏi cung điện khiến người ta hít thở không thông kia, hiện tại hắn đã làm được, cũng quyết định sẽ cứ như vậy mà tiếp tục.

Góc biển xa xăm, chân trời dài dặc, hắn và y, vĩnh viễn không xa rời.

Toàn văn hoàn Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-da-long-xa-vu>